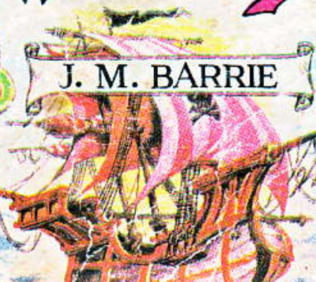

PETER PAN și WENDY

J. M. BARRIE

J. M. BARRIE

PETER PAN și WENDY

În românește de
OVIDIU CONSTANTINESCU
și ANDREI BANTAȘ

Text adaptat
pentru versiunea bogat ilustrată

EDITURA ION CREANGĂ
BUCUREȘTI, 1987

Cuprins

Mult mai tîrziu copiii se culcaseră. În seara aceea, Nana era liberă, așa că baia le-o făcuse doamna Darling, după care le cîntase pînă ce, rînd pe rînd, mînuțele lor se desprinseseră din degetele ei și copiii plutiseră alene spre tărîmurile visului.

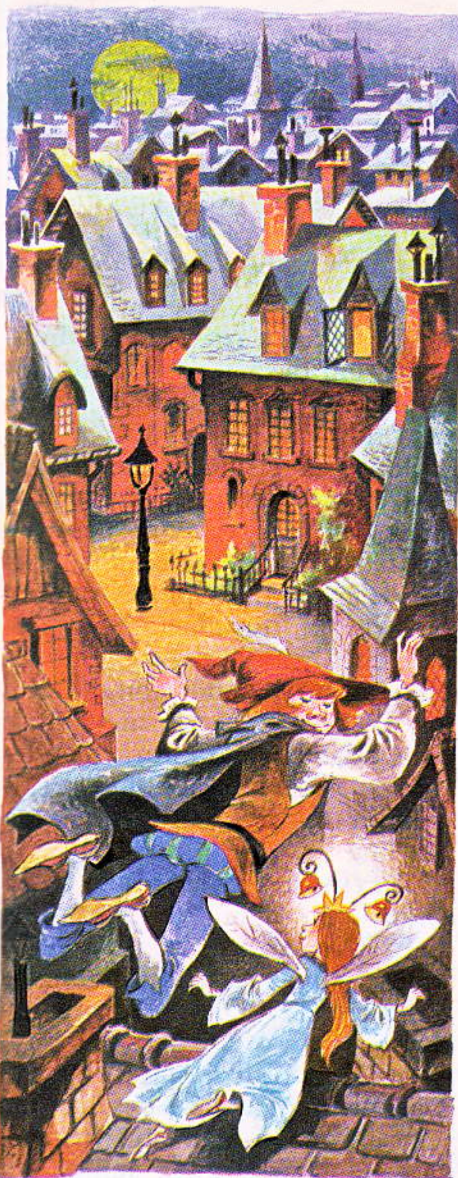
Păreau cu toții cuibăriți atît de bine la căldurică, feriți de orice primejdie, încît doamna Darling își luă lucrul și se așeză liniștită lîngă foc. În dormitorul copiilor însă era o căldură toropitoare; iar flăcările celor trei lumînări de pe noptieră pîlpîiau tot mai slab, așa că în scurtă vreme lucrul rămase neatins în poala mamei. Doamna Darling își lăsă încetișor capul în piept. Adormise și ea.

Curînd avu un vis. Se făcea că Țara Nicăierea se afla mult mai aproape decît ar fi trebuit să fie și că un omuleț cu o înfățișare curioasă ieșise dintre hotarele ei îndreptîndu-se către casa lor.

Poate că visul în sine n-ar fi fost mare lucru, dar tocmai atunci o pală de vînt deschise fereastra și un prichindel pătrunse în odaia copiilor, punînd piciorul pe dușumea. Năpîrstocul era însoțit de o luminiță ciudată, mare cît pumnul unui copil, care începu să zburde prin odaie ca o făptură însuflețită, și pesemne că tot din pricina ei se deșteptă și doamna Darling.

Trezindu-se, stăpîna casei dădu cu ochii de musafirul neașteptat, scoase un țipăt și, în aceeași clipă, ca prin minune, se dumeri că era Peter Pan, spiridușul.

În momentul în care doamna Darling țipă, ușa se deschise pe loc și Nana se năpusti în odaie, ca și cînd ar fi auzit sunînd un

clopoţel. Fusese liberă toată după-amiaza şi tocmai se întorsese de la plimbare. Mîrîind, se repezi la omuleţ, care, cît ai bate din palme, încălecă sprinten pervazul şi sări afară pe fereastră. Doamna Darling strigă din nou, speriată la gîndul că s-ar fi putut să cadă atît de rău încît să fi rămas mort pe caldarîm. Ieşi repede în stradă să vadă ce s-a întîmplat cu el, dar prichindelul ia-l de unde nu-i; ridicînd ochii, nu văzu nimic altceva în bezna nopţii — sau poate că i se păru — decît o stea căzătoare.

Întorcîndu-se în odaia copiilor, o zări pe Nana ţinînd ceva în gură. Ce bazaconie mai era şi aceea? Ia te uită, chiar umbra băieţelului! În clipa în care acesta încălecase pervazul, Nana se grăbise să închidă fereastra, prea tîrziu însă ca să-l mai poată înhăţa. Umbra lui, în schimb, nu apucase să iasă întreagă: fereastra se trîntise, rupînd un petic din ea. Doamna Darling se gîndi să-l facă sul şi să-l pună bine într-un sertar, pînă va găsi prilejul potrivit să-i povestească totul soţului său.

Prilejul se ivi abia după o săptămînă, pe înserat, într-o vineri.

Seara începuse cît se poate de

paşnic, la fel ca oricare altă seară din timpul săptămînii. Nana pregătise apa pentru baia lui Michael, şi după ce-l scăldase îl luase în spinare să-l ducă înapoi la pătuţ.

— Nu vreau să mă culc! striga Michael cît îl ţinea gura. Nu vreau, n-auzi că nu vreau? Nana, nu e încă nici şase. Au, au, să ştii că nu mai vorbesc cu tine, Nana! Lasă-mă, nu înţelegi?

În momentul acela, doamna Darling intră în odaie îmbrăcată într-o rochie albă de seară şi, puţin mai apoi, domnul Darling dădu buzna pe uşă cu o cravată boţită în mînă.

— Ce s-a întîmplat, tăticule?

— Ce să se întîmple! ţipă el. (Da, da, aşa e cum vă spun, ţipă cu adevărat!) De cînd mă tot căznesc să-mi fac nodul la cravată şi nu pot sau, în orice caz, nu la gît! De făcut pot să-l fac, dar numai în jurul stîlpului de la pat. Acolo, da, am încercat de douăzeci de ori şi a mers, dar cînd o pun la gît nu mai merge deloc! Nu vrea, şi pace!

Doamna Darling însă nu-şi pierdu cumpătul nici chiar la auzul acestor cuvinte.

— Îmi dai voie să încerc şi eu, dragă? zise ea, ca şi cum n-ar fi ştiut că tocmai pentru asta venise domnul Darling.

Cu mîinile ei frumoase îi făcu pe îndelete nodul la cravată, în timp ce copiii, strînşi roată în jur, aşteptau să vadă cum li se hotărăşte soarta. Domnul Darling îi mulţumi nepăsător, ca şi cînd supărarea lui s-ar fi potolit ca prin farmec şi, după cîteva clipe, îl luă pe Michael în cîrcă şi începu să ţopăie cu el prin odaie.

Joaca lor încetă în clipa cînd intră pe uşă Nana, care se încurcă, din păcate, printre picioarele domnului Darling, umplîndu-i hainele de păr. Doamna Darling se grăbi, fireşte, să i le perie, dar soţul ei începu s-o dojenească, spunînd că e o mare greşeală să laşi copiii în seama unui cîine să-i dădăcească.

— Bine, George, dar Nana e o adevărată comoară!

— O fi, dar pe mine mă nelinişteşte faptul că se poartă uneori cu ei de parc-ar fi nişte căţeluşi.

— Vai, dragă, cum poţi spune una ca asta! Dimpotrivă, îşi dă foarte bine seama că au suflet, sînt convinsă!

— Mă cam îndoiesc — rosti domnul Darling gînditor. Dă-mi voie, zău, să mă îndoiesc.

Doamna Darling socoti că venise momentul să-i povestească păţania cu prichindelul. La început, domnul Darling nici nu vru să audă asemenea bazaconii, dar cînd nevastă-sa îi arătă umbra, rămase şi el pe gînduri.

— Nu ştiu cine ar putea să fie — zise el cercetînd cu atenţie umbra — în orice caz, însă, am impresia că e un derbedeu.

Puţin mai apoi, Nana veni să-l doctoricească pe Michael.

Dacă domnul Darling avea o slăbiciune, apoi aceea era ideea fixă că toată viaţa îşi luase doctoriile fără a strîmba din nas; prin urmare, văzînd că Michael nu voia cu nici un preţ să se atingă de lingura pe care Nana i-o adusese în dinţi, se crezu îndreptăţit să-l dojenească:

— Ce înseamnă asta, Michael, fii bărbat!

— Nu vreau, nu vreau! se împotrivea Michael cu încăpăţînare.

Doamna Darling ieşi din odaie să-i aducă o ciocolată, dar bărbatu-său, socotind că dădea dovadă de îngăduinţă faţă de copii, strigă în urma ei:

— Mamă dragă, nu-l mai răzgîia atîta! Michael, să ştii că la vîrsta ta luam orice doctorie fără să crîcnesc, ba, mai mult chiar, de fiecare dată nu uitam să spun: „Vă mulţumesc, scumpii mei părinţi, pentru că aveţi grijă de mine să mă fac sănătos".

Domnul Darling vorbea cu toată convingerea, şi Wendy, care între timp îşi pusese cămăşuţa de noapte, încredinţată că spunea adevărul, adăugă la rîndul său, vrînd să-i dea curaj lui Michael:

— Tăticule, nu-i aşa că doctoria aia pe care o iei dumneata e mult mai rea decît asta?

— O, desigur, mult mai rea! răspunse domnul Darling cu vitejie. Dar, aşa rea cum e, aş fi gata s-o iau şi acum, în faţa ta, Michael, numai ca să-ţi dau un exemplu, dacă n-aş fi pierdut din păcate sticluţa.

— Lasă că ştiu eu unde e, tăticule! strigă Wendy, îndatoritoare ca întotdeauna. Ţi-o aduc îndată.

Şi ieşi din odaie înainte ca taică-său s-o poată opri.

— John — zise domnul Darling cutremurîndu-se — mă trec fiorii numai cînd mă gîndesc; e doctoria aia îngrozitoare, cleioasă şi dulce de te leşină la stomac.

— Lasă că-ţi trece imediat, tăticule — îl linişti John vesel.

În aceeaşi clipă, Wendy se în-

toarse fuguţa, cu un pahar în care pusese doza prescrisă din doctorie.

— M-am grăbit să vin cît mai repede — gîfîi ea.

— Ai venit chiar prea repede — răspunse taică-său. Întîi Michael! zise el.

— Întîi tata! spuse Michael, care era bănuitor din fire.

— Mă rog, dar să ştiţi că o să mi se facă rău! îi ameninţă domnul Darling.

— Ei, haide, tăticule, ia-o odată! îl zori John.

— Ţine-ţi gura, John, se răsti taică-său.

Wendy se uita la el şi nu-i venea să creadă:

— Vai, tăticule, şi eu care zi-

ceam că pentru dumneata e un fleac!

— Lasă asta — răspunse el. Vorba e că mi-ai turnat în pahar doctorie cu nemiluita, pe cînd în lingura lui Michael nu-i decît un strop. Şi nu e drept, zău, pun capul că nu! Şi sînt gata s-o susţin pînă în pînzele albe. Nu e drept, şi pace!

— Eu aştept, tată — zise Michael.

— Ştiu că-ţi vine uşor să spui că aştepţi. Poftim, şi eu aştept.

— Tăticu e un fricos şi un papă-lapte.

— Şi tu eşti un fricos şi un papă-lapte.

— Mie nu mi-e frică.

— Nici mie nu mi-e frică.

— Mă rog, atunci n-ai decît să iei doctoria.

— N-ai decît s-o iei şi tu.

În clipa aceea, fetiţei îi fulgeră prin minte un gînd:

— Ce-ar fi s-o luaţi amîndoi odată?

— Că bine zici — încuviinţă domnul Darling. Eşti gata, Michael?

Wendy numără „unu, doi, trei“ şi Michael dădu pe gît doctoria. În schimb, domnul Darling ascunse paharul la spate.

Michael începu să ţipe furios,

iar Wendy rosti consternată:

— Vai, tăticule! Mai mare ruşinea!

— Ei ce, ce „vai, tăticule“! se încruntă domnul Darling. Şi tu ce faci atîta tărăboi, Michael? Am avut toată bunăvoinţa să iau doctoria, dar... dar... paharul a nimerit alături de gură. Ştiţi ceva? spuse el cu un aer îmbietor, văzînd că Nana intrase din nou în baie. Am o idee grozavă. Ce-ar fi să-i facem Nanei o farsă de toată nostimada: o să torn frumuşel doctoria în castronaşul ei şi-o să vedeţi cum o s-o mai lăpăie Nana, zicînd că-i lapte!

Într-adevăr, doctoria era de culoarea laptelui; dar copiii, care nu erau chiar atît de mucaliţi ca tatăl lor, se uitară la el mustrători în momentul cînd vărsă doctoria în castronaşul Nanei.

— O să leşinăm de rîs! zise el cu jumătate de glas.

Copiii nu îndrăzniră totuşi să-l dea de gol puţin mai apoi, cînd doamna Darling se întoarse împreună cu Nana în odaie.

— Nana, ce căţel bun şi cuminte eşti tu — o dezmierdă el. Nana, du-te că ţi-am pus un pic de lapte în castronaş.

Nana dădu bucuroasă din coadă, se apropie în grabă de castronaş şi începu să lăpăie doctoria. Apoi se uită lung la domnul Darling, dar fără să pară cîtuşi de puţin mînioasă; se mulţumi doar să-l privească, aţintind asupra lui nişte ochi mari şi înlăcrimaţi, cum au numai cîinii însufleţiţi de simţăminte alese şi care ne stîrnesc întotdeauna compătimirea. Pe urmă se tîrî cu coada între picioare în cotlonul ei.

În mijlocul tăcerii apăsătoare ce se lăsase, doamna Darling mirosi castronaşul.

— Dar bine, George — zise ea — asta era doctoria ta!

— I-am făcut o farsă — pufni în rîs domnul Darling, în timp ce soţia sa căuta să-i liniştească pe băieţi, iar Wendy o strîngea la piept pe Nana.

— Ei, bravo! izbucni domnul Darling. Răsfaţ-o acum! Pe mine nu mă răsfaţă nimeni în casa asta! Da, da, aşa să ştiţi! Eu muncesc ca să cîştig pîinea voastră a tuturor, dar parcă vouă ce vă pasă? Ce rost ar mai avea să mă răsfăţaţi? Da, chiar aşa, ce rost ar avea?

— George! se rugă doamna Darling. Nu mai ţipa aşa, că te aud servitorii!

— N-au decît! răspunse el, fără să se sinchisească. Îmi

place că ne bagi pe toţi în aceeaşi oală.Nana se apropie de el, gudurîndu-se şi privindu-l în ochi, rugătoare, dar domnul Darling o alungă cu un gest.

— Degeaba, degeaba! strigă el. Locul tău e în curte şi ai să faci bine să-ţi iei tălpăşiţa imediat. Am să te pun în lanţ!

— George, George! îi suflă doamna Darling. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus despre băieţelul acela.

Aş! Nici prin gînd nu-i trecea s-o asculte pe nevastă-sa. Ţinea cu tot dinadinsul să le arate că el e cu adevărat stîlpul casei şi, văzînd că-şi răceşte gura de pomană poruncindu-i Nanei să iasă din cotlonul ei, încercă s-o înduplece cu binişorul, după care, înşfăcînd-o zdravăn de grumaz, o tîrî afară din odaie.

Între timp, doamna Darling îi culcase pe copii, care, împotriva obiceiului, erau nespus de cuminţi, şi le aprinsese luminările de pe noptiere. Nana se auzea lătrînd în curte.

— Latră, săraca — scînci John — fiindcă-i supărată c-a legat-o tăticu.

Wendy însă se dovedi mai înţeleaptă:

— Nici vorbă că-i supărată, dar nu latră numai din pricina asta — zise ea, fără să bănuiască nici pe departe cele ce aveau să se întîmple puţin mai apoi. Aşa latră numai cînd simte vreo primejdie pe aproape.

— Eşti sigură, Wendy?

— Bineînţeles!

Doamna Darling tresări înfiorată şi se duse să încerce fereastra. Era bine închisă. Se uită apoi afară şi văzu cerul spuzit de stele. O teamă nelămurită îi adumbri inima, făcînd-o să ofteze:

— Ah, tare n-aş vrea să mă duc la sindrofie în seara asta!

Pînă şi Michael, măcar că era pe jumătate adormit, îşi dădu seama de tulburarea ei şi o întrebă:

— De ce, mămico, crezi că ni s-ar putea întîmpla ceva rău? Doar stăm cu luminările aprinse!

— Nu, puiul mamei, nu vi se poate întîmpla nimic — îl linişti ea.

Se aplecă apoi deasupra fiecărui pătuţ în parte, descîntîndu-i împotriva deochiului.

— Mămico — se alintă Michael încolăcindu-i gîtul cu braţele — ce mult te iubesc!

Acestea fură ultimele cuvinte pe care doamna Darling avea să le mai audă din gura lui o bună bucată de vreme de-aici încolo.

Hai să fugim! Hai să fugim!

oarte curînd după plecarea soţilorDarling, lumînările ce vegheau la căpătîiul odraslelor luminară din plin încăperea cîtva timp. După care, cea de lîngă patul fetiţei începu să clipească mărunt şi pe urmă căscă o dată cu poftă şi atît de molipsitor, încît celelalte lumînări simţiră şi ele nevoia să caşte, dar nu mai apucară să închidă gura la loc, fiindcă se stinseră imediat.

De astă dată, însă, în cameră scînteia o altă lumină, de o mie de ori mai puternică, şi într-un răstimp nu mai lung decît ne-a trebuit nouă să spunem cele de mai sus, lumina aceea şi făcuse ocolul odăii copiilor, cotrobăind prin toate sertarele în căutarea umbrei lui Peter, scotocind şi întorcînd pe dos toate buzunarele de la haine. La drept vorbind nu era chiar o lumină adevărată; scînteia doar pentru că se mişca iute ca fulgerul de colo pînă colo; dacă s-ar fi oprit locului o clipă, ţi-ai fi dat seama că de fapt era o zînă, micuţă numai de-o şchioapă, dar care mai avea încă vreme să crească. Era o fetiţă, pe numele ei Tilincuţa.

Îndată după sosirea puiului de zînă, suflarea steluţelor de pe cer deschise geamul şi Peter intră zburînd înăuntru.

— Tilincuţo! o chemă el în şoaptă, după ce se încredinţă că într-adevăr cîteşitrei copiii dormeau duşi. Unde eşti, Tilincuţo?

În clipa aceea, zîna se afla într-un ulcior şi se simţea atît de bine acolo, încît nu se mai îndura să plece, mai ales că de cînd se afla pe lume nu avusese niciodată parte de un asemenea lăcaş.

— Hai, ieşi te rog afară din ulciorul ăla şi spune-mi: nu ştii cumva unde mi-au ascuns umbra?

Drept răspuns, se auzi un clinchet armonios, ca şi cînd ar fi sunat nişte zurgălăi de argint. Mă rog, aşa sună graiul zînelor.

Tilincuţa îi destăinui că umbra lui se afla în cutia cea mare: voia să spună în scrin, dar nu ştia cum se cheamă mobila cu pricina. Peter tăbărî numaidecît asupra sertarelor, răvăşindu-le cu amîndouă mîinile şi aruncînd pe jos tot ce era înăuntru. Cît ai bate din palme, descoperi umbra pierdută şi, nebun de bucurie, nu băgă de seamă că în locul ei o închisese pe Tilincuţa în scrin.

Dacă în clipa aceea se va fi gîndit la ceva (deşi eu tare mă tem că nu se gîndea niciodată la nimic), atunci de bună seamă chibzuise că, punînd din nou laolaltă umbra şi trupul, acestea se vor împreuna de la sine ca două picături de apă. Văzînd însă că lucrurile nu se petreceau tocmai aşa, îngheţă de spaimă. Încercă apoi să-şi lipească umbra cu nişte săpun din baie, dar nici aşa nu izbuti. Îl trecură toţi fiorii şi, îngrozit, Peter se aşeză jos pe podele şi începu să plîngă.

Suspinele lui o treziră din somn pe Wendy, care se ridică în capul oaselor. Fetiţa nu se arătă deloc speriată dînd cu ochii de un necunoscut care şe-

dea jos pe podele, cu obrajii scăldaţi în lacrimi; dimpotrivă, întîmplarea i se părea pe cît de năstruşnică, pe atît de nostimă.

— De ce plîngi, băieţelule? întrebă ea politicoasă.

Peter se ridică în picioare şi-i făcu o plecăciune de toată frumuseţea. Nespus de încîntată, fetiţa se înclină la rîndul ei, cu toate că se afla în mijlocul patului.

— Cum te cheamă? o întrebă Peter.

— Wendy Moira Angela Darling — răspunse ea. Dar pe tine cum te cheamă?

— Peter Pan.

— Numai atît?

— Da — răspunse el.

— Sărăcuţul de tine! îl compătimi Wendy Moira Angela.

— Ce pot să fac! oftă Peter cu glasul înecat de lacrimi.

Fata dori apoi să ştie unde locuieşte.

— A doua la dreapta — zise Peter — şi apoi tot înainte, pînă mîine dimineaţă.

— Vai, ce adresă caraghioasă!

— Adresă? Cum adică? se miră Peter.

— Vreau să zic — urmă Wendy cu o voce dulce — acolo ţi se trimit scrisorile?

— Eu nu primesc scrisori.

— Dar mămica ta primeşte?

— N-am mamă.

— O, Peter, acum înţeleg de ce plîngeai! spuse fetiţa şi, dîndu-se jos din pat, alergă la el.

— Nu plîngeam fiindcă sînt orfan — răspunse prichindelul indignat. Plîngeam pentru că nu izbutesc să-mi lipesc umbra la

loc. Şi pe urmă de unde ştii că plîngeam?

— Ţi s-a desprins umbra?

— Da.

Abia atunci Wendy văzu zăcînd pe podele umbra lui ponosită într-un hal fără de hal şi simţi că i se rupe inima de mila băieţelului.

— O, Doamne! suspină ea, dar nu-şi putu stăpîni un zîmbet la gîndul că Peter încercase să-şi lipească singur umbra cu săpun. Ce neajutoraţi mai sînt băieţii!

Spre norocul lui, Wendy îşi dădu seama numaidecît ce are de făcut:

— Trebuie să ţi-o cos — spuse ea.

— S-o coşi? Cum vine asta? întrebă Peter.

— Ah, văd eu că nu te pricepi la nimic!

— Nu-i adevărat.

— Să vezi ce frumos am să ţi-o cos eu acum, băieţelule — zise ea şi, luîndu-şi cutia de lucru, se apucă să înnădească umbra pe piciorul lui Peter. Să ştii c-o să te doară un pic — îi atrase atenţia Wendy.

— Nu-i nimic. Doar n-am să plîng pentru o înţepătură — răspunse Peter.

Într-adevăr, prichindelul strînse din dinţi şi nu zise nici cîrc. După cîteva clipe, umbra se afla iarăşi la locul ei, deşi niţeluş cam boţită.

Bucurîndu-se ca un copil, Peter ţopăi în culmea fericirii prin odaie. Dar, vai! Uitase prea curînd că fericirea lui se datora de fapt fetiţei. Era tot mai convins că-şi prinsese singur umbra de picior.

— Ah, ce deştept sînt! chicoti el. Unde s-a mai pomenit un băiat atît de isteţ?

Un moment, Wendy îl privi uluită.

— Lăudărosule! îl mustră ea cu un zîmbet batjocoritor. Va să zică, eu nu te-am ajutat cu nimic?

— Ba m-ai ajutat şi tu puţin — zise Peter nepăsător, ţopăind mai departe.

— Puţin! se strîmbă ea. Atunci, dacă nu sînt bună la nimic, nu mai am ce căuta aici — adăugă ea şi, plină de demnitate, se urcă în pat şi-şi trase cuvertura peste cap.

Peter Pan porni spre uşă, ca şi cînd ar fi vrut să plece, doar, doar o va face să scoată capul afară, dar, văzînd că şiretlicul lui nu prinde, se aşeză pe marginea patului şi o atinse uşurel cu piciorul.

— Wendy — zise el — nu te mai ascunde, zău. Ce vrei,

Wendy, aşa sînt eu: cînd mi se pare c-am făcut o ispravă, îmi vine să strig de bucurie.

Fetiţa însă tot nu se îndupleca să-şi arate faţa, deşi îl asculta cu urechile ciulite.

— Wendy, Wendy, să ştii de la mine, o fată e mult mai iscusită decît douăzeci de băieţi la un loc — adăugă el, ca s-o îmbuneze.

Wendy îi aruncă o privire pe sub marginea cuverturii.

— Aşa crezi tu, Peter?

— Mai încape vorbă!

— Foarte frumos din partea ta — spuse ea rituos. Uite că mă scol.

Şi se aşeză lîngă el, pe marginea patului. Ba nu se sfii chiar să adauge că, dacă-i făcea plăcere, era gata să-i dea un pupic, dar Peter, nepricepînd despre ce era vorba, întinse mîna, aşteptînd.

— Cred că ştii ce înseamnă aia un pupic? întrebă ea nedumerită.

— O să ştiu cînd o să mi-l dai — răspunse el înţepat.

Ca să nu-l supere, fata îi dădu atunci un degetar.

— Şi acuma — spuse el — vrei să-ţi dau şi eu un pupic?

Wendy răspunse făcînd nazuri:

— Dacă ţii neapărat...

Totuşi nu se lăsă mult rugată şi-şi apropie faţa de a lui. Peter Pan însă se mulţumi doar să-i pună în palmă o ghindă. Fetiţa îşi retrase obrazul şi-i făgădui cu drăgălăşenie că va purta pupicul pe care i-l dăruise atîrnat de lănţişorul de la gît. De unde putea ea să bănuiască ce bine o să-i prindă ghinda pe care o petrecuse pe lănţişor şi care ceva mai tîrziu avea să-i salveze viaţa?

Wendy ţinea întotdeauna să arate că ştie să se poarte în lume, de aceea socoti de cuviinţă să-şi întrebe oaspetele cîţi ani are.

— Nu ştiu — răspunse Peter stînjenit — dar sînt mult mai tînăr decît ţi-ai putea închipui. Ştii, Wendy, eu am fugit de acasă chiar în ziua în care m-am născut. Mi-am luat lumea în cap fiindcă l-am auzit pe tata stînd de vorbă cu mama şi punînd la cale amîndoi cum şi ce anume o să fiu cînd o să mă fac mare. Dar eu nu vreau să cresc mare! izbucni el furios. Vreau să rămîn toată viaţa un copil, să mă joc şi să fac ce-mi place. De aceea am şters-o de acasă şi m-am dus în parcul Kensington, unde am trăit o bucată de vreme printre zîne.

Fata se uită la el cu o neţăr-

murită admiraţie. Peter îşi închipui că, pesemne, crescuse în ochii ei pentru că fugise de acasă, cînd, de fapt, ea rămăsese uimită auzind că băiatul ajunsese să pătrundă în lumea zînelor. Începu aşadar să-l tragă de limbă punîndu-i tot felul de întrebări în legătură cu zînele, şi Peter Pan îi povesti atunci cum şi în ce fel veniseră pe faţa pămîntului.

— Ştii, Wendy, cînd primul copil de pe lume a izbucnit pentru întîia oară în rîs, hohotele lui s-au spart în mii de cioburi, care au început să zburde şi să sară încolo şi încoace, şi din cioburile astea au ieşit zînele. Iată de ce fiecare fetiţă sau băieţel ar trebui să aibă zîna lui.

— Ar trebui? Dar ce, n-au?

— Nu. Vezi tu, copiii din ziua de astăzi află curînd atîtea şi-atîtea lucruri, încît ajung să nu mai creadă în zîne, de aceea ori de cîte ori un copil spune: „Nu cred în zîne", undeva în lume o zînă se prăbuşeşte jos şi moare.

Tot vorbind aşa, la un moment dat îşi dădu seama că n-o mai aude zornăind pe Tilincuţa şi se întrebă ce se va fi întîmplat cu ea de amuţise.

— Nu înţeleg pe unde-o fi umblînd fata asta — zise el.

Se ridică de pe pat şi începu s-o strige. Wendy simţi că-i sare inima din piept de emoţie.

— Peter — strigă ea apucîndu-l de mînă — nu cumva e o zînă aici, în odaie?

— Ba da. Chiar adineauri era una — zise el puţin îngrijorat. N-o auzi?

Amîndoi ciuliră urechile.

— N-aud nimic altceva decît un clinchet ca de zurgălăi.

— Ei bine, află că asta-i Tilincuţa, iar clinchetul acela e graiul zînelor. Acum parc-o aud şi eu.

Sunetul ieşea din scrin şi Peter se lumină deodată la faţă.

— Wendy — şopti el zîmbind — să ştii c-am închis-o într-un sertar.

Şi, fără să mai stea în cumpănă, se repezi să-i dea drumul din scrin Tilincuţei, care începu să zboare prin odaie, tunînd şi fulgerînd mînioasă.

— De ce vorbeşti aşa urît? o dojeni Peter. Îmi pare rău, te rog să mă crezi, dar de unde puteam eu să ştiu că te-ai vîrît în sertar?

Wendy, cu ochii la zînă, nici nu mai auzea ce spunea el.

— Peter — strigă ea — de ce oare nu stă puţin locului, ca s-o pot vedea şi eu?

— Zînele n-au astîmpăr niciodată — răspunse el.

Wendy apucă totuşi să zărească o clipă făptura aceea de basm lăsîndu-se din zbor pe ceasul cu cuc.

— Vai, ce frumoasă e! se minună ea, deşi chipul Tilincuţei era schimonosit de furie.

— Tilincuţo — îi vorbi Peter cu dulceaţă în glas — domnişoara zice că ar da nu ştiu ce să fii zîna ei.

Tilincuţa însă îi răspunse cu o obrăznicie.

— Ce spune? întrebă Wendy.

Băiatul se văzu silit să-i tălmăcească:

— E cam necuviincioasă. Zice că tu eşti o fetiţă mare şi urîtă şi că ea e zîna mea.

Peter încercă totuşi s-o îmbuneze:

— Doar ştii foarte bine că nu poţi fi zîna mea, Tilincuţo, pentru că eu sînt cavaler şi tu eşti o doamnă.

Răspunsul Tilincuţei cuprindea un singur cuvînt:

— Nătărăule!

Şi, cît ai bate din palme, zîna se făcu nevăzută, ascunzîndu-se în baie.

— Ca ea sînt sute şi mii — îi explică Peter fetiţei. Noi am poreclit-o Tilincuţa, pentru că toată ziua îşi face de lucru cu tot felul de tinichele.

Se aşezară apoi fiecare în cîte un fotoliu şi Wendy începu iar să-l descoasă, punîndu-i mereu alte întrebări:

— Unde stai de fapt?

— Stau cu copiii pierduţi.

— Dar ăştia cine mai sînt?

— Păi, copiii care cad din cărucior, cînd dădaca nu bagă de seamă. Dacă nu întreabă nimeni de ei timp de-o săptămînă, sînt trimişi în Ţara Nicăierea, ca să nu se cheltuiască prea mult cu ei. Iar eu sînt căpitanul lor.

— Vai, ce nostim trebuie să fie!

— Da — zise vicleanul Peter — numai că ne plictisim fiindcă sîntem prea singuri. Ştii, printre noi nu se află nici o făptură ca tine, care să ne ţină de urît.

— Cum aşa? Nu sînt şi fetiţe printre copii?

— Da' de unde! Nu ştii că fetele sînt prea isteţe ca să cadă din cărucior?

Wendy se simţi nespus de măgulită de cuvintele lui.

— Nu poţi să-ţi închipui ce bine îmi pare că ai o părere atît de bună despre fete. Uite, John, de pildă, nici nu vrea să se uite la ele.

Auzind una ca asta, Peter se ridică şi-i dădu un picior lui John, făcîndu-l, dintr-o singură lovitură, să se ducă de-a rostogolul, jos din pat, cu pături cu tot. John însă dormea butuc mai departe, fără să se sinchisească, pe podele, aşa că Wendy, neavînd încotro, îl lăsă în plata Domnului.

— Ştiu că ai făcut-o numai din mărinimie — zise ea — aşa că poţi să-mi dai un pupic.

— Eram sigur c-o să mi-l ceri înapoi — rosti el amărît, pregătindu-se să-i restituie degetarul.

— Vai de mine, nici să nu te gîndeşti! protestă Wendy, drăgălaşă ca întotdeauna. Am vrut să zic un degetar, nu un pupic.

— Da' ăla cum mai e?

— Uite-aşa! zise ea sărutîndu-l.

— Hm, nu-i rău deloc! chibzui Peter cu un aer serios. Să-ţi dau şi eu un degetar?

— Dacă ţii neapărat... — răspunse Wendy, fără a-şi mai apropia de astă dată obrazul de al său, dar o clipă mai apoi fata dădu un ţipăt.

— Ce este, Wendy, ce s-a întîmplat?

— Parcă m-a tras cineva de păr.

— Trebuie să fi fost Tilincuţa. N-aş fi crezut că-i chiar atît de zănatică.

Într-adevăr, Tilincuţa începuse iar să forfotească de colo pînă colo, săgetînd aerul. Şi, Doamne, ce vorbe ieşeau din gura ei!

— Ştii ce zice, Wendy? Că aşa ai s-o păţeşti ori de cîte ori am să-ţi dau un degetar.

— Dar de ce?

— De ce, Tilincuţo?

— Nătărăule!

Peter nu putu cu nici un chip să priceapă de ce, în schimb Wendy se dumeri numaidecît. De aceea se arătă puţin dezamăgită, cînd Peter Pan îi mărturisi că venise la fereastra odăii lor nu ca s-o privească pe ea, ci ca să asculte poveşti.

— Vezi tu, mie nu mi-a spus nimeni pînă acum vreo poveste şi nici unul dintre copiii pierduţi nu ştie poveşti.

— Bine, dar cum se poate aşa ceva? se minună Wendy. E îngrozitor!

— Tu ştii — o întrebă Peter — de ce îşi fac rîndunelele cuib sub streaşina caselor? Ca să asculte poveşti. Ah, Wendy, cînd m-am apropiat de fereastră să trag cu urechea, mămica ta tocmai îţi spunea o poveste atît de frumoasă!

— Ce poveste?

— Cu un prinţ care nu putea să dea de urma domniţei cu conduri de sticlă.

— Peter — rosti Wendy tulburată — era povestea Cenuşăresei. Ştii că pînă la urmă prinţul a reuşit s-o găsească şi au trăit amîndoi fericiţi pînă la adînci bătrîneţe?

Peter fu cuprins de o bucurie atît de năprasnică, încît sări deodată în picioare de pe podeaua pe care stătuseră amîndoi aşezaţi pînă atunci şi se repezi într-un suflet la fereastră.

— Unde te duci? strigă fata cu o strîngere de inimă.

— Mă duc să le spun băieţilor.

— Nu pleca, Peter! îl rugă Wendy. Mai ştiu şi alte poveşti; o sumedenie.

Auzind asta, Peter se întoarse, privind-o cu nişte ochi mari în care strălucea o curiozitate atît de nesăţioasă, încît fata ar fi avut tot dreptul să fie înfricoşată. Wendy însă nu se speria atît de uşor.

— Nici nu-ţi închipui ce de poveşti aş putea să le spun băieţilor! stărui ea.

Atunci Peter o apucă de mînă și începu s-o tragă după el spre fereastră.

— Dă-mi drumul! îi porunci ea.

— Hai, Wendy, vino cu mine să le spui băieților povești!

Invitația era cît se poate de îmbietoare, nici vorbă, totuși Wendy făcu nazuri.

— Vai de mine, dar nu pot! Gîndește-te ce-o să zică mama! Și pe urmă nici măcar nu știu să zbor.

— Lasă că-ți arăt eu.

— Să zbor! Nici nu pot să-mi închipui o asemenea minunăție!

— Am să te învăț eu cum să sari în spinarea vîntului, și pe urmă, cît ai bate din palme, am și luat-o din loc!

— O! suspină fata în culmea fericirii.

— Uite ce e, Wendy: în loc să dormi în pătuțul ăla prăpădit, nu crezi c-ar fi mai frumos să zbori cu mine prin lume și să le povestești stelelor tot felul de lucruri care mai de care mai năstrușnice?

— O!

— Și nu uita că mai sînt și sirenele.

— Sirenele? Femeile acelea cu coadă?

— Oho, și încă ce coadă!

— Ce n-aș da să văd și eu o sirenă! strigă Wendy.

— Și pe urmă, Wendy — zise Peter șiret — ai putea să ne învelești seara, la culcare, ca să nu ne fie frig peste noapte.

— O-o!

— N-avem pe nimeni care să ne învelească la culcare.

— O-o-o! zise ea, îmbrățișîndu-l.

— Ai mai putea apoi să ne cîrpești hainele și să ne faci buzunare. Știi că nici unul din noi n-are buzunare la haine?

Mai putea oare biata fată să se împotrivească ispitei?

— Minunat! se bucură ea. Peter, n-ai vrea să-i învețí și pe frățiorii mei să zboare?

— Dacă ții tu... — încuviință el, dînd din umeri.

Wendy se repezi la John și la Michael și începu să-i zgîlțîie.

— Treziți-vă! strigă ea. Hai, c-a venit Peter Pan să ne învețe să zburăm!

John se frecă la ochi.

— Stai că mă dau jos acum din pat — mormăi el (fără să știe că de fapt nu mai era de mult în pat). Ce-i asta? se dezmetici el. Văd că m-am și sculat!

Între timp se trezise și Michael. Peter le făcu semn să tacă. Cîteva clipe, nimeni nu

spuse nici pîs. În sfîrşit, prichindelul socoti că sosise vremea să-şi ia zborul. Dar nu, staţi! Iar se întîmplase ceva. Nana, care în seara aceea urlase a jale tot timpul, amuţise tocmai atunci. Şi tocmai faptul acesta le dădu de gîndit.

— Stingeţi lumina! Ascundeţi-vă repede! strigă John, luînd comanda detaşamentului, ceea ce de altfel nu avea să se întîmple decît o singură dată de-a lungul peripeţiilor pe care vi le înfăţişăm aici.

Aşadar, în momentul în care Liza intră înăuntru ţinînd-o în braţe pe Nana, odaia copiilor era cufundată ca de obicei în întuneric şi nimic nu părea să arate că s-ar fi petrecut ceva neobişnuit. Ai fi jurat că cei trei drăcuşori împieliţaţi dormeau ca nişte îngeraşi, răsuflînd liniştiţi în somn. De fapt, copiii stăteau la pîndă după perdelele paturilor şi se prefăceau doar că răsuflă adînc.

Liza era furioasă pentru că bănuielile fără rost ale Nanei o puseseră pe drumuri tocmai cînd frămînta de zor cozonacii în bucătărie. Ba, încă îi rămăsese şi o stafidă lipită de obraz. Bucătăreasa chibzuise că cel mai cuminte lucru ar fi s-o liniştească pe Nana, urcîndu-se

cu ea o clipă în odaia copiilor, bineînţeles fără s-o scape din ochi.

— Ei, vezi că ţi s-a năzărit, potaie? o luă ea la rost, fără să-i pese că Nana şi aşa era destul de oropsită. N-au păţit nimic îngeraşii. Dorm duşi, mititeii, în pătucurile lor. I-auzi numai ce liniştit răsuflă!

Nana, care ştia foarte bine ce-nseamnă răsuflarea asta, dădu să se smucească din braţele bucătăresei. Dar Liza pas să priceapă ceva!

— Haide, haide, potoleşte-te, javră — o muştrului ea, scoţînd-o din odaie. Bagă de seamă, dacă te mai aud lătrînd, mă duc să-i chem pe conaşu şi pe coniţa de la sindrofie, şi-atunci ai să vezi tu ce papară o să capeţi de la stăpînu-tău!

Biata căţeluşă fu iarăşi legată în lanţ. Credeţi cumva că Nana s-a astîmpărat în sfîrşit? Da' de unde! N-avea decît Liza să-i cheme pe stăpîni de la sindrofie! Nana nici nu dorea altceva. Din păcate însă, Liza se întoarse la cozonacii ei şi Nana smuci întruna de lanţ, pînă ce izbuti în cele din urmă să-l rupă. O clipă mai tîrziu dădu buzna în sufrageria casei de la numărul 27 şi ridică labele din faţă în chipul cel mai grăitor cu putinţă, aşa cum făcea de obicei cînd avea ceva de spus. Domnul şi doamna Darling îşi dădură seama numaidecît că se întîmplă un lucru neobişnuit în odaia copiilor şi, fără să-şi mai ia rămas bun de la gazde, ieşiră fuga în stradă.

Pînă una-alta însă, trecuseră zece minute de cînd drăcuşorii cei mici se ascunseseră după perdele, prefăcîndu-se că dorm buştean; şi cîte nu putea face Peter Pan în zece minute?

Să vedem acum ce se întîmplase între timp în odaia copiilor.

— Linişte şi pace — îi înştiinţase John, ieşind din ascunzătoare. Ascultă, mă, Peter, spune drept, ştii să zbori?

Fără să-şi mai dea osteneala să-i răspundă, Peter începu să zboare prin încăpere, ducînd cu el şi poliţa de pe cămin.

— Phii, straşnic! se minunară John şi Michael.

— Vai, ce drăguţ! exclamă Wendy.

— Da, sînt tare drăguţ. Sînt drăguţ foc, nu-i aşa? se mîndri Peter, uitînd din nou cum trebuie să se poarte în lume.

Părea o treabă atît de lesnicioasă, încît băieţii, entuziasmaţi, încercară la rîndul lor să-şi ia zborul, întîi de pe po-

dea, şi mai apoi de pe pat. Dar în loc să se înalţe, de fiecare dată cădeau pe brînci.

— Ia ascultă, mă, cum reuşeşti tu să faci drăcovenia asta? întrebă John, frecîndu-se la genunchi.

— Nimic mai uşor: te gîndeşti la nişte lucruri înălţătoare, şi deodată simţi cum te ridici în văzduh — îl lămuri Peter.

Şi le mai arătă încă o dată.

— Mă, da' grozav te mai pricepi tu la şmecheriile astea —

zise John. N-ai vrea să mai faci o dată așa cum ai făcut, dar mai pe îndelete?

Peter repetă de cîteva ori încercarea, și mai încet, și mai repede.

— Acum am prins și eu șmecheria! se bucură John, dar își

dădu seama numaidecît că se înşelase.

Nici unul din ei nu izbuti să se ridice nici măcar de-un lat de palmă. De bună seamă, Peter îşi bătuse joc de ei; se ştie doar că nimeni nu poate zbura pînă ce nu presară cineva peste el puţin praf descîntat. În cele din urmă însă, Peter Pan suflă peste ei nişte praf de pe aripile zînelor şi minunea se înfăptui.

— Ei, acuma mişcaţi puţin din umeri, uite, cam aşa — îi povăţui el — şi daţi-vă drumul!

Copiii stăteau în picioare pe

pătuţurile lor, gata pentru marea încercare. Luîndu-şi inima-n dinţi, Michael îşi dădu drumul cel dintîi. În aceeaşi clipă se simţi plutind prin aer de la un capăt la celălalt al odăii.

— Aţi văzut c-am reuşit? strigă el din mijlocul încăperii.

John îşi dădu drumul la rîndul său şi se ciocni de Wendy în dreptul uşii de la baie.

— Vai, ce frumos!

— Phiii, formidabil!

— Uitaţi-vă la mine!

— Şi la mine!

— Şi la mine!

Şi începură să dea tîrcoale, ca fulgul de uşori, cînd mai sus, cînd mai jos, de jur împrejurul camerei.

— Mă simt în al nouălea cer! exclamă Wendy.

— Ia ascultaţi, măi! strigă John. Ce-ar fi s-o luăm din loc?

Michael era gata: abia aştepta să vadă cam cît timp i-ar trebui ca să străbată un miliard de kilometri. Dar Wendy mai şovăia încă.

— O să vedem sirenele! căuta s-o ispitească Peter.

— O-o!

— Nu mai vorbesc de piraţi.

— Piraţi! strigă John, luîndu-şi din cui pălăria de zile mari. Păi, atunci ce mai, hai să pornim numaidecît!

Chiar în momentul acela părinţii lor ieşeau în goană, urmaţi de Nana, din casa cu numărul 27. Alergară cîteşitrei în mijlocul străzii, ca să arunce o privire spre fereastra odăii copiilor. Nimic de zis, era închisă, aşa cum o lăsaseră, numai că înăuntru strălucea o lumină puternică şi prin perdele se zăreau trei copilaşi în cămăşuţe de noapte, care se învîrteau de colo pînă colo prin cameră, dar nu pe podea, ci prin aer. Ba, mai mult chiar: nu erau numai trei copilaşi, ci patru!

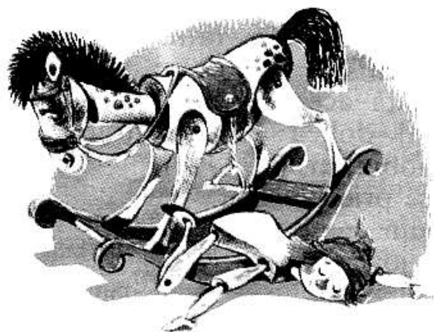
Tremurînd de spaimă, deschiseră năuciţi uşa de la intrare. Domnul Darling vru să urce scările în goană, dar doamna Darling îi făcu semn să meargă în vîrful picioarelor. Ce credeţi? Vor ajunge oare la timp în odaia copiilor? Dacă da, atunci o să fie fericiţi cu toţii, iar noi vom răsufla uşuraţi, dar n-o să mai fie mare lucru de povestit. Şi probabil că ar fi ajuns la timp în odaie, dacă stelele n-ar fi stat la rîndul lor cu ochii aţintiţi asupra ei. Aşa că vom avea prilejul să aflăm cum încă o dată stelele deschiseră fereastra dintr-o suflare, şi cum mai apoi o steluţă — cea mai mică dintre toate — strigă din răsputeri:

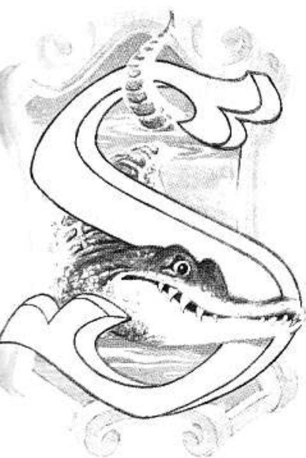
— Păzea, Peter!

Şi astfel Peter prinse de veste că nu mai aveau nici o clipă de pierdut.

— Haideţi! le porunci el şi-şi luă pe loc zborul, înălţîndu-se în văzduhul întunecat.

O clipă mai tîrziu, John, Michael şi Wendy porniră după el. În momentul acela, domnul şi doamna Darling, însoţiţi de Nana, dădură buzna în odaie. Prea tîrziu însă. Păsărelele zburaseră din cuib.

Sigur, cum fusese presimțită întoarcerea Peter, Țara Nicăierea se trezise din nou la viață. Copilașii pierduți ieșiseră afară pentru a-și întîmpina căpitanul. Erau șase cu toții, dacă socotim că gemenii nu puteau fi decît cel puțin doi. Și acum să ne prefacem că ne tupilăm aici, printre trestiile de zahăr, ca să-i privim cum se strecoară în șir, unul după altul.

Primul trece Piuilă, despre care, dacă nu putem spune că era cel mai puțin viteaz, trebuie totuși să accentuăm că era cel mai nefericit din toată această ceată de voinici. Al doilea e Ronțăilă, vesel și zglobiu, urmat de Flușturilă, care se pricepe să meșterească fluiere din crenguțe de copac și care joacă apoi după cum își cîntă singur. Flușturilă e fără doar și poate cel mai încrezut dintre băieți. Își închipuie bunăoară că mai ține minte tot ce i s-a întîmplat înainte de a se fi rătăcit, toate obiceiurile și datinile de atunci, din care cauză umblă tot timpul cu nasul pe sus. Al patrulea e Cîrlionț; ăsta-i dracul gol. La urmă de tot vin gemenii, pe care nu vi-i putem prezenta, de teamă să nu-i încurcăm.

Băieții se afundă în beznă, și după o bucată de vreme — nu prea îndelungată, pentru că pe insulă lucrurile se petrec foarte repede — vin pe urmele lor pirații. Înainte de a da cu ochii de ei, vom avea parte să-i auzim cîntînd ca de obicei imnul lor ce-ți îngheață sîngele în vine:

Umblăm — iu-hu! — toți laolaltă,
Că sîntem crunți, așa se spune;
De-o fi vreun glonț să ne despartă
Ne-om întîlni pe ceea lume.

Primul care iese la iveală, pășind la oarecare distanță de ceilalți și lipindu-și cînd și cînd urechea de pămînt ca să asculte, este cercetașul cetei, chipeșul italian Cecco. Brațele-i puternice sînt goale, iar galbenii pe care-i poartă atîrnați de urechi ca niște cercei îți iau ochii. Negrul uriaș din spatele lui a schimbat pe rînd nenumărate porecle, de cînd și-a părăsit numele lui adevărat, cu care mamele oacheșe își mai sperie și astăzi copiii pe țărmurile lui Guadjo-Mo. Iată-l apoi pe domnul Scăfîrlie și, în urma acestuia, pe Ferestruică; și pe nostromul irlandez Pîrjol, și pe Găluşcă, și pe mulți alții încă, toți tîlhari temuți, cărora de ani de zile le-a mers vestea prin marea Caraibelor.

În mijlocul lor se află giuvaerul cel mai întunecat și mai înfiorător al acestei cete, Joe Cîrlig, care șade tolănit într-un fel de caleașcă cioplită din topor și trasă de cîțiva oameni de-ai lui. În locul mîinii drepte are un cîrlig de fier cu care din cînd în cînd îi îndeamnă să grăbească pasul. Negru la suflet cum e, îi tratează ca pe niște cîini, le vorbește ca unor cîini, și tot ca niște cîini ascultă și ei de poruncile lui. Chipul său, altminteri plin de bărbăție, e galben-vînăt și încremenit ca al unui mort, și toată înfățișarea lui te bagă în răcori din pricina zulufilor lungi ce-i încadrează obrazul și care, de departe, seamănă cu niște lumînări negre.

În urma piraților, strecurîndu-se tiptil pe potecă, cu gînduri războinice, vin pieile-roșii. Sînt înarmați cu securi și cuțite, și trupurile lor goale strălucesc de vopsele și unsori. În fruntea lor merge în patru labe o huidumă care poartă numele de Uriașul Labă-de-Panteră. La urmă de tot, adică în locul cel mai primejdios, pășește semeață Crin Sălbatic, prințesă de neam mare. Priviți-i numai ce ușor calcă, fără să facă nici cel mai mic zgomot, peste crengile căzute pe jos.

Pieile-roșii se mistuie ca niște umbre, așa cum au venit, și peste cîtva timp în locul lor sosesc Lighioanele, alcătuind un imens alai bălțat: lei, tigri, urși și o sumedenie de sălbăticiuni mai mici, care de obicei fug din calea lor; dar aici, pe insula aceasta fericită, toate jivinele, și mai ales cele mîncătoare de oameni, se înțeleg de minune. În noaptea asta, tuturor le atîrnă limba de un cot: sînt flămînde.

După ce s-au perindat toate

lighioanele, se strecoară şi ultima nălucă, un crocodil mare cît toate zilele. O să vedem noi îndată pe cine caută dumnealui.

Crocodilul trece la rîndul său, pentru ca, peste puţin, în locul lui să se ivească iarăşi

băieţii, deoarece alaiul trebuie să se desfăşoare la nesfîrşit, pînă în momentul cînd unul dintre grupuri se opreşte sau schimbă pasul, încetinindu-l ori iuţindu-l. Atunci veţi vedea cum într-o clipă se poticnesc

unul de altul şi vin claie peste grămadă.

Băieţii fură primii care ieşiră din acest cerc vicios, trîntindu-se jos, pe pajiştea înverzită, în apropiere de ascunzătoarea lor, săpată sub pămînt.

— De ce nu mai vine odată Peter! oftară cu toţii, cu o înfiorare de teamă în glas.

— Numai mie nu mi-e frică de piraţi — se lăudă Fluşturilă cu nişte ifose care nu prea erau pe placul celorlalţi. Pare-se că auzise totuşi undeva departe un zgomot care îl cam nelinіştea, pentru că se grăbi să adauge numaidecît: Dar ce n-aş da să se întoarcă mai repede şi să ne spună şi nouă dacă a mai aflat ceva despre păţaniile Cenuşăresei.

În timp ce schimbau aceste cuvinte, le veni la ureche un sunet abia desluşit din depărtare. Sînt sigur că nici voi, nici eu, nici vreo altă fiinţă, afară doar de sălbăticiunile codrului, n-ar fi auzit nimic. Ei însă auziră. Şi ceea ce auziră era un cîntec fioros:

O, dulce viaţă de pirat!
Pe steag — o hîrcă şi un os,
Un ceas voios, pe urmă ştreangul.
Iu-hu! Dar cît e de frumos!

În clipa aceea ai fi putut să-i cauţi mult şi bine pe copilaşii pierduţi, care dispăruseră ca prin farmec. Unde erau? Parcă intraseră în pămînt. Iepuri să fi fost şi tot n-ar fi putut s-o ia atît de repede la sănătoasa.

Am să vă spun eu unde erau. În afară de Ronţăilă, care o zbughise ca fulgerul din loc, pornind în recunoaştere, ceilalţi se ascunseseră de mult în adăpostul lor subpămîntean — un lăcaş fără doar şi poate încîntător, pe care în curînd vom avea prilejul să-l cercetăm mai îndeaproape. Dar cum pătrunseseră înăuntru? Pentru că, la drept vorbind, nu se vedea nici o intrare, nici măcar vreun tufiş care, dat la o parte, ar fi descoperit gura vreunei peşteri. Uitaţi-vă însă cu luare-aminte şi veţi observa că în preajma locului cu pricina sînt şapte copaci mari; în trunchiul fiecăruia dintre ei se află cîte o scorbură destul de încăpătoare ca să poată intra un băieţel înăuntru. Iată, aşadar, cele şapte intrări ale lăcaşului subpămîntean, pe care de luni de zile se străduia în zadar să-l descopere Cîrlig.

În timp ce piraţii se apropiau, ochiul ager al lui Scăfîrlie îl zări pe Ronţăilă afundîndu-se în pădure. Cît ai bate din palme, Scăfîrlie scoase din toc

pistolul lui scînteietor. În aceeaşi clipă însă, o gheară de fier îl înhăţă de umăr.

— Dă-mi drumul, şefule! strigă el, zvîrcolindu-se.

Şi acum vom avea în sfîrşit prilejul să auzim glasul lui Cîrlig — un glas mohorît ca funinginea.

— Întîi pune pistolul la loc — rosti ameninţător glasul.

— Bine, dar era unul dintre puştanii aceia pe care-i duşmăneşti de moarte. Puteam să-l culc la pămînt cu un singur plumb.

— Cred, dar nu te gîndeşti că, într-o secundă, detunătura ne-ar fi adus, buluc pe cap, pieile-roşii ale prinţesei Crin Sălbatic? Ori poate că ai chef să fii scalpat?

— Să dau fuga după el, şefule, şi să-l pun pe John-Tirbuşon să-l gîdile niţeluş? întrebă Pîrjol, fire duioasă.

Pîrjol avea darul de a scorni tot felul de porecle hazlii pentru orişice lucru, aşa, de pildă, botezase cuţitul pe care-l purta veşnic asupra lui cu numele de John-Tirbuşon, deoarece obişnuia să-l răsucească în rană.

— John-Tirbuşon al meu lucrează pe tăcute — îi aminti el lui Cîrlig.

— N-a sosit încă momentul, măi Pîrjol — spuse Cîrlig cu vocea lui mohorîtă. Voi n-aţi văzut decît pe unul dintre ei, şi eu vreau să le vin de hac la toţi şapte. Duceţi-vă care-ncotro şi căutaţi-i.

Piraţii se făcură nevăzuţi printre copaci şi, peste o clipă, căpitanul lor rămase singur cu Pîrjol.

— Întîi şi-ntîi aş vrea să-l prind pe şeful lor, Peter Pan! zise Cîrlig, în glasul căruia mocnea o ură cumplită. El mi-a retezat braţul. Şi căpitanul îşi învîrti ameninţător prin aer cîrligul. De mult aştept să-i strîng mîna cu drăcia asta! Îl fac harcea-parcea, pe cuvîntul meu!

— Şi totuşi — zise Pîrjol — te-am auzit adeseori spunînd că drăcia asta e mai iscusită decît douăzeci de mîini la un loc, atunci cînd te scarpini în cap sau cînd e vorba de făcut mai ştiu eu ce alte treburi de-alde astea gospodăreşti.

— Adevărat — răspunse căpitanul. Să fi fost mamă, mi-aş fi dorit să am numai copii cu cîrlige în loc de braţe — adăugă el, uitîndu-se cu mîndrie la mîna de fier şi cu dispreţ la cealaltă. Apoi se încruntă iar. Peter — zise el, cutremurîndu-se tot — a aruncat braţul meu unei huidume de crocodil care

tocmai se nimerise să treacă prin partea locului.

— Da, da — întări Pîrjol — am băgat de seamă că ţi se face părul măciucă numai cînd zăreşti un crocodil.

— Nu orice crocodil — îl corectă Cîrlig — ci numai huiduma aceea de care-ţi spuneam. Pe urmă adăugă în şoaptă: A mîncat cu atîta poftă braţul meu, încît de atunci se ţine mereu după mine, oriunde m-aş duce, pe mare ca şi pe uscat. Îşi linge buzele, abia aşteptînd să înfulece şi ce-a mai rămas din trupul meu.

— Într-un fel — îşi dădu cu părerea Pîrjol — ai putea s-o iei ca un compliment.

— N-am ce face cu asemenea complimente! se răsti ţîfnos la el Cîrlig. Aş vrea să pun mîna pe Peter Pan, din pricina căruia lighioana a prins gustul cărnii mele.

Se aşeză pe o ciupercă mare şi vorbi mai departe, cu o înfiorare în glas:

— Măi Pîrjol — i se destăinui el cu vocea înecată de emoţie — huiduma asta m-ar fi îmbucat de mult, dacă, spre norocul meu, n-ar fi înghiţit un ceasornic, care face tot timpul tic-tac în pîntecul ei, aşa că nu apucă niciodată să ajungă la

mine, deoarece aud de departe ceasul ticăind şi-mi iau picioarele la spinare.

Şi Cîrlig începu a rîde cu un glas ce părea să iasă dintr-un butoi.

— Numai că într-o bună zi — spuse Pîrjol — ceasul n-o să mai poată să mai ticăie şi atunci tot o să te-nhaţe.

Cîrlig îşi umezi buzele uscate.

— Aşa e — recunoscu el — asta-i teama care mă roade cel mai mult.

Din clipa în care se aşezase să se odihnească, căpitanul se simţise cuprins de o căldură ciudată.

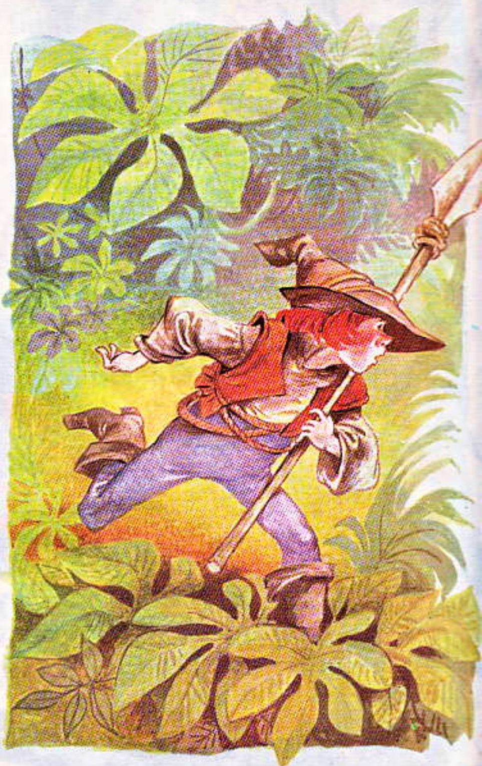
— Măi Pîrjol — zise el — scaunul ăsta e încins, şi sări în sus. Ţine-mă, Doamne, c-am luat foc!

Îndată se apucară amîndoi să cerceteze îndeaproape ciuperca pe care se aşezaseră. Era mare şi zdravănă, aşa cum n-ai fi găsit nicăieri pe continent; se căzniră s-o smulgă şi rămaseră cu ea în mînă, fiindcă n-avea rădăcini. Dar, ceea ce era şi mai ciudat, din gaura făcută se înălţa o trîmbă de fum. Piraţii schimbară între ei o privire cu tîlc.

— Un horn! strigară amîndoi într-un glas.

Într-adevăr, fără să vrea, descoperiseră hornul tainiţei subterane. Băieţii aveau obiceiul să-l astupe cu o ciupercă, ori de cîte ori bănuiau că se află niscaiva duşmani prin preajmă.

Dar iată că odată cu fumul răzbătură pînă la ei şi nişte glasuri de copii. Prichindeii se simţeau la adăpost de orice primejdie în ascunzătoarea lor şi se aşezaseră la taifas, flecărind fără nici o grijă. Piraţii traseră

cu urechea, rînjind fioros, şi după cîteva minute puseră la loc ciuperca. Uitîndu-se în jurul lor, observară scorburile celor şapte copaci.

— Ai auzit? Parcă spuneau că Peter Pan e plecat de acasă! şopti Pîrjol, jucîndu-se nerăbdător cu John-Tirbuşon.

Cîrlig încuviinţă din cap. Rămase apoi o bucată de vreme pe gînduri şi, în cele din urmă, un zîmbet crunt, atît de crunt că-ţi îngheţa sîngele în vine, îi lumină faţa neagră ca fundul ceaunului. Asta şi aştepta Pîrjol.

— Hai, şefule, spune-mi şi mie ce-ai pus la cale! strigă el stînd ca pe ghimpi.

— Să ne întoarcem pe corabie — rosti agale Cîrlig, vorbind printre dinţi — şi să facem un tort de toată frumuseţea, uite-atîta de mare, nici prea subţire, nici prea gros, cu glazură de fistic. Aici, dedesubt, nu poate să fie decît o singură încăpere, deoarece văd că nu există decît un singur coş. Toantele astea de cîrtiţe, cu capul lor sec, au socotit că trebuie să aibă fiecare cîte o uşă. Aşa e, dacă n-au mamă ca să-i înveţe. O să lăsăm tortul undeva pe mal, în dreptul Lagunei Sirenelor. Băieţii, după cîte ştiu, vin adesea să înoate aici, hîrjonindu-se cu sirenele. Au să găsească tortul şi ai să vezi cum au să tabere pe el să-l mănînce, de vreme ce, fiind singuri pe lume, n-are cine să le spună că nu e bine să te ghiftuieşti cu tort, mai ales cînd e moale şi cu cremă multă, fiindcă s-ar putea să le cadă greu la stomac. Aici, Cîrlig izbucni într-un hohot de rîs. Aha! Au să crape!

Pîrjol îl asculta cu gura căscată, sorbindu-i fiecare cuvînt.

— E într-adevăr cel mai perfid, dar şi cel mai iscusit vicleşug de care mi-a fost dat să aud vreodată! strigă el.

De bucurie începură amîndoi să ţopăie şi să cînte:

Pe-aici, cuvîntul meu e lege,
De frică, toţi se fac covrig.
Din voi, doar praful s-ar alege
De aţi da mîna cu Cîrlig!

Nu mai apucară să termine însă cîntecul, pentru că la un moment dat se auzi un zvon care-i făcu să amuţească. Era un zvon slab de tot, mai slab chiar decît foşnetul unei frunze ce cade, dar care, pe măsură ce se apropia, se auzea tot mai desluşit: „Tic-tac, tic-tac, tic-tac".

Cîrlig încremeni deodată, înfiorat, cu un picior în aer.

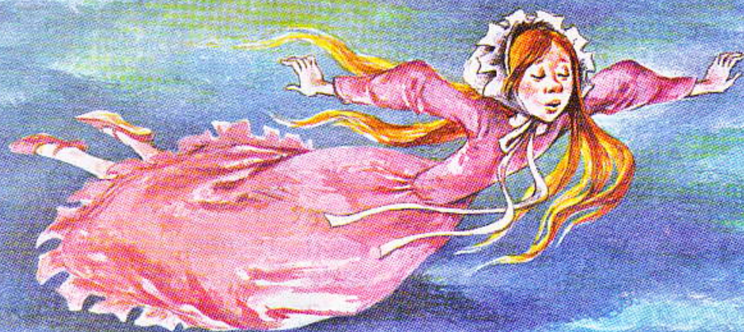
— Huiduma! se cutremură el, simţind cum i se taie răsuflarea.

Şi, fără altă vorbă, o zbughi din loc, urmat de nostrom.

Nu se înşelaseră: era într-adevăr crocodilul. O luase înaintea pieilor-roşii, care plecaseră în urmărirea celorlalţi piraţi, şi, zărindu-l pe Cîrlig, se luă după el, mişcîndu-şi coada şerpeşte.

Băieţii ieşiră iarăşi afară, dar peripeţiile nopţii nu se sfîrşiseră încă, deoarece peste o clipă Ronţăilă se repezi gîfîind în mijlocul lor, urmărit de o haită de lupi. Fiarele alergau cu limba scoasă de un cot, urlînd de ţi se făcea părul măciucă.

— Ajutor! Ajutor! strigă Ronţăilă şi se prăbuşi la pămînt.

— Ce ne facem, băieţi? Ce ne facem?

— Peter ce-ar face în locul nostru? se întrebară copiii. Şi tot ei îşi răspunseră într-un glas: Peter s-ar îndoi din şale şi s-ar uita la ei printre picioare. Să facem şi noi ce-ar face Peter, dac-ar fi aici.

Era mijlocul cel mai dibaci de a ţine piept lupilor şi care, după cîte ştiau, nu dădea greş aproape niciodată, aşa că toţi băieţii se îndoiră din şale numaidecît, uitîndu-se la ei cu capul în jos. Îndrăzneala lor fu încununată de izbîndă, pentru că, în clipa în care-i văzură înaintînd spre ele în poziţia aceasta înfricoşătoare, jivinele o luară la goană cu coada între picioare.

Ronţăilă se încumetă în sfîrşit să se ridice de jos şi-şi aţinti privirea în depărtare ca şi cînd — cel puţin aşa crezură băieţii — ar mai fi zărit încă lupii. Ronţăilă însă zărise cu totul altceva.

— Am văzut ceva minunat! strigă el, în timp ce puştimea se strîngea curioasă în jurul lui. O pasăre mare, albă. Uite-o că zboară spre noi.

— Ce fel de pasăre o fi aia?

— Nu ştiu — răspunse Ronţăilă cuprins de spaimă — dar pare moartă de oboseală şi o aud cum îngînă mereu: „Biata Wendy".

— „Biata Wendy"?

— Parc-am auzit cîndva — sări cu gura Fluşturilă — de un soi de păsări care, dacă nu mă-nşel, se cheamă Wendy.

— Uite-o că vine spre noi! strigă Cîrlionţ, arătînd-o cu mîna în înaltul cerului.

Wendy ajunsese aproape deasupra capului lor şi acum o puteau auzi şi copiii desluşit cum se tînguia. Şi mai limpede însă se auzi glasul ascuţit al Tilincuţei.

— Noroc bun, Tilincuţo! o întîmpinară băieţii, nespus de miraţi.

Zîna le răspunse pe loc:

— Peter vă roagă să trageţi în ea şi s-o doborîţi.

— Foarte bine, s-o doborîm dacă aşa vrea Peter! strigară puştii încrezători. Fuga, băieţi, aduceţi arcurile şi săgeţile!

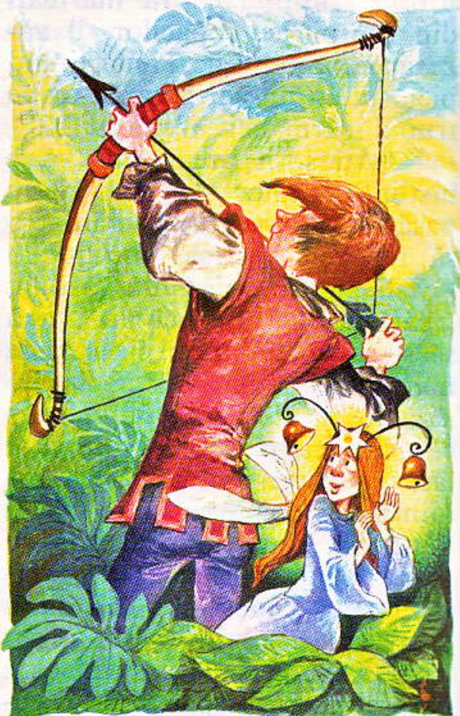
Toţi, în afară de Piuilă, se grăbiră să intre în scorburi pentru a coborî în ascunzătoare. Piuilă însă îşi luase arcul şi săgeţile cu el, şi, văzîndu-l înarmat, Tilincuţa îşi frecă mîinile veselă.

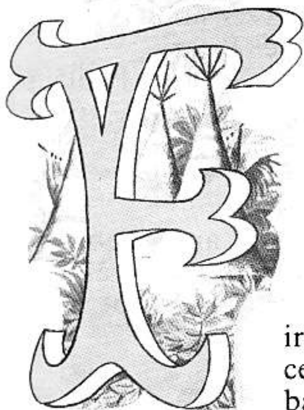
— Repede, Piuilă, repede! ţipă ea. Să vezi numai ce încîntat o să fie Peter!

Tulburat la culme, Piuilă potrivi săgeata, încordă arcul şi ochi.

— Dă-te la o parte, Tilincuţo! strigă el.

O clipă mai apoi slobozi săgeata şi Wendy se prăbuşi la pămînt, lovită în piept.

ireşte, cînd ceilalţi băieţi săriră înarmaţi din scorburile copacilor, îl văzură pe nerodul de Piuilă ţinînd piciorul cu un aer triumfător pe trupul sărmanei Wendy.

— Aţi sosit prea tîrziu — îi înştiinţă el fălos. Am doborît eu pasărea. Să vedeţi ce încîntat o să fie Peter!

Tilincuţa îi strigă din văzduh: „Nătărăule!" şi plecă în grabă să se-ascundă. Copiii însă nu se mai sinchiseau de ea. Se strînseră în jurul fetiţei, şi, în timp ce-o priveau, asupra pădurii se lăsă o tăcere de moarte. Dacă inima micuţei Wendy ar mai fi bătut, ar fi putut s-o audă cu toţii.

Fluşturilă deschise cel dintîi gura:

— De unde aţi scos voi că e pasăre? rosti el speriat. Mai curînd aş zice că-i o doamnă.

— O doamnă? murmură Piuilă şi începu să tremure ca varga.

— Da! Şi noi am omorît-o — adăugă Ronţăilă cu glas răguşit.

Îşi scoaseră cu toţii şepcuţele din cap.

— Acum înţeleg — îşi dădu cu părerea Cîrlionţ. Peter o adusese pentru noi.

Şi, zicînd acestea, se trînti pe jos, disperat.

— O doamnă care ne-ar fi purtat de grijă, în sfîrşit — adăugă unul dintre gemeni. Şi voi aţi ucis-o!

Piuilă se făcu alb ca varul.

— E vina mea — mărturisi el îngîndurat. De cîte ori mi se arăta o doamnă în vis, mă trezeam strigînd: „Mămico, mămico", şi uite, acum, cînd a venit aievea una, am ucis-o.

Piuilă se desprinse din mijlo-

cul lor.

— Nu pleca! îl chemară ceilalţi, înduioşaţi.

— Ce vreţi să fac? răspunse el zgribulindu-se. Mi-e tare frică de Peter.

În momentul acela de grea cumpănă se auzi un strigăt în depărtare şi tuturor li se făcu inima cît un purice, recunoscînd glasul lui Peter, care chiuia.

— Peter! se cutremurară ei, pentru că era semnalul prin care căpitanul lor le dădea întotdeauna de ştire că se întoarce acasă.

— S-o ascundem — şoptiră copiii, şi se strînseră în grabă cu toţii în jurul fetiţei. Numai Piuilă rămase deoparte.

Chiotul se auzi din nou şi, în aceeaşi clipă, Peter coborî pe pămînt în faţa lor.

— Salutare, băieţi! le strigă el, şi prichindeii fluturară mîinile în neştire, după care se făcu iarăşi tăcere.

Peter încruntă din sprîncene.

— Nu vedeţi că m-am întors? vorbi el înciudat. De ce nu strigaţi „ura“?

Băieţii deschiseră gura, dar din piepturile lor nu ieşi nici un sunet; căpitanul însă nu băgă de seamă nimic, fiind grăbit să le împărtăşească noutatea cea mare.

— Veşti bune, băieţi! strigă el. Am adus, în sfîrşit, o mămică să ne poarte de grijă la toţi!

Nici de astă dată nu se auzi nimic altceva decît o bufnitură: Piuilă căzuse în genunchi.

— N-aţi văzut-o? întrebă Peter îngrijorat. Doar a zburat încoace.

Piuilă se ridică de jos.

— Peter — rosti el liniştit — vino să ţi-o arăt!

Şi pentru că ceilalţi tot mai căutau s-o ascundă, Piuilă spuse:

— Daţi-vă la o parte, gemenilor, lăsaţi-l s-o vadă.

Se traseră cu toţii în lături, pentru ca Peter s-o poată vedea. Peter o privi o bucată de vreme, fără să ştie prea bine ce trebuia să facă.

— E moartă — zise el încurcat. S-o fi speriat atît de tare, încît i s-a oprit inima.

Abia atunci văzu săgeata. O smulse din pieptul fetei şi-şi întoarse privirile către ceata lui

— A cui e săgeata asta? întrebă el încruntat.

— A mea, Peter — mărturisi Piuilă căzînd în genunchi.

— Ah, ticălosule! scrîşni Peter şi ridică mîna în care ţinea săgeata, cu gîndul de a o folosi ca pumnal.

Piuilă nu se feri; dimpotrivă, își dezgoli pieptul.

— Lovește, Peter! zise el cu hotărîre. Lovește drept în inimă!

De două ori ridică Peter săgeata să lovească, și de două ori îi căzu mîna la loc.

— Nu știu ce mă oprește, dar nu pot să te ucid — zise el neliniștit.

Îl priviră cu toții uimiți, afară de Ronțăilă, care în momentul acela, din fericire, era cu ochii ațintiți asupra fetiței.

— Ea te oprește! strigă el. Duduia Wendy! Uitați-vă la mîna ei!

E într-adevăr o fericire să ai prilejul de a povesti asemenea minunăție: Wendy tocmai ridicase mîna. Ronțăilă se apleca asupra ei, sorbindu-i cuvintele.

— Mi se pare c-a îngăimat „bietul Piuilă" — șopti el.

— Trăiește! se lumină Peter.

Flușturilă strigă numaidecît:

— Duduia Wendy trăiește!

Peter se așeză în genunchi lîngă ea și găsi ghinda pe care i-o dăruise. Vă aduceți aminte — nu-i așa? — că Wendy o atîrnase de lănțișorul pe care îl purta la gît.

— Vedeți? le-o arătă el. Săgeata s-a izbit de asta. E un pupic pe care i l-am dat eu și care uite c-a ajutat-o să scape cu viață.

— Eu știu ce-i aia un pupic — se băgă în vorbă Flușturilă. Ia să-l văd. Da, da, e într-adevăr un pupic.

Peter însă nici nu luă aminte la vorbele lui. Se ruga de Wendy să se însănătoșească mai repede, ca să-i poată arăta sirenele. Fetița însă nu putea, firește, să-i răspundă nimic, fiind pradă încă unei slăbiciuni neliniștitoare; deodată se auzi un scîncet deasupra capului lor.

— Asta-i Tilincuța — le dădu de știre Cîrlionț — plînge de ciudă că pasărea Wendy n-a fost răpusă.

Nu mai avură deci încotro și-i dezvăluiră lui Peter ticăloșia săvîrșită de Tilincuța, și, aflînd cele întîmplate, căpitanul se întunecă la față, așa cum nu-l mai văzuseră niciodată băieții.

— Ascultă, Tilincuțo! se zbîrli el. Să știi că de-acum înainte nu mai sîntem prieteni. Să piei din ochii mei!

Zîna se așeză pe umerii lui și începu să se roage de el, dar Peter o alungă cu dosul palmei. Abia cînd Wendy își ridică din nou mîna, Peter se mai îmbună un pic, măcar atît cît să poată spune:

— Mă rog, nu pentru totdea-

una, dar cel puţin pentru o săptămînă.

Dar ce să facă cu Wendy în halul în care se afla?

— S-o ducem în casă — propuse Cîrlionţ.

— Da — zise Fluşturilă — aşa s-ar cuveni, fiind vorba de-o duduie.

— Nu, nu — se împotrivi Peter — nu vă atingeţi de ea.

Ar fi o lipsă de respect din partea noastră.

— Aşa ziceam şi eu — întări Fluşturilă.

— Dar n-o putem lăsa să zacă aici — se amestecă Piuilă — ce, vreţi să moară?

— Sigur că da, o să moară — adeveri Fluşturilă — dar ce putem face?

— Putem, cum de nu! protestă Peter. O să clădim o căsuţă în jurul ei.

Băieţii se arătară cum nu se poate mai încîntaţi de această idee.

— Repede! le porunci căpitanul. Aduceţi tot ce avem mai bun. Scoateţi tot din casă. Hai, la treabă, nu mai pierdeţi vremea!

O clipă mai tîrziu, roboteau cu toţii de zor, ca un croitor în ajunul unei nunţi. Forfoteau încolo şi încoace, aducînd care aşternuturi din tainiţa lor subpămînteană, care lemne de foc din pădure. Şi cînd zarva era în toi, cine credeţi că-şi făcu apariţia? John, însoţit de Michael!

Umblaseră tîrîş-grăpiş pînă atunci; mai aţipeau cîte un pic, aşa de-a-n-picioarele, se mai opreau locului, se trezeau, mai făceau cîte un pas, şi iar aţipeau.

— John, John! strigă Michael. Trezeşte-te! Unde-i Nana, John, unde-i mămica?

John se freca la ochi, mormăind:

— Adevărat, acum mi-aduc aminte c-am zburat de-acasă.

Puteţi să vă închipuiţi cît de uşuraţi oftară amîndoi fraţii

cînd dădură cu ochii de Peter.

— Salutare, Peter! ziseră ei.

— Salutare, băieţi! le răspunse Peter prietenos, deşi, la drept vorbind, uitase cu desăvîrşire de ei.

În momentul acela era foarte ocupat, deoarece o măsura pe Wendy cu pasul, să vadă cît de mare trebuia să fie casa pe care avea de gînd s-o ridice. John şi cu Michael căscară ochii mari.

— Wendy doarme? întrebară ei.

— Da.

— John — spuse Michael — hai s-o trezim, să ne facă de mîncare.

Tocmai cînd rostea aceste cuvinte, un băiat din ceată sosi în goană aducînd un braţ de crengi pentru clădit casa.

— Da' ăştia cine mai sînt? se minună el.

— Cîrlionţ — zise Peter, căutînd să pună cît mai multă străşnicie în glas — ai grijă ca băieţii ăştia să pună şi ei mîna la clădirea casei.

— Am înţeles, să trăiţi!

— Trebuie să clădim o casă? rosti nedumerit John.

— Pentru Wendy — răspunse Cîrlionţ.

— Pentru Wendy? întrebă iar John, uluit. Cum aşa, dar e vorba doar de o fată!

— Tocmai de aceea; noi sîntem slujitorii ei — îl lămuri Cîrlionţ.

— Voi, slujitorii lui Wendy?

— Da — zise Peter. Ca şi voi de altfel. Hai, mişcaţi-vă din loc!

Cei doi fraţi, cărora tot nu le venea să creadă, fură luaţi pe

sus și puși să trebăluiască, să taie lemne și să le care.

— Întîi și-ntîi scaunele și galeria de la sobă — porunci Peter. După aceea o să putem ridica în jurul lor pereții.

— Da — zise Flușturilă — parcă așa mi-aduc aminte că se clădește o casă.

Peter însă nu scăpa nimic din vedere:

— Flușturilă — îl strigă el — cheamă un doctor.

— Am înțeles, să trăiți — se grăbi să răspundă băiatul și plecă pe-aci încolo, scărpinîndu-se după ceafă. Știa că n-are încotro și trebuie să-ndeplinească porunca lui Peter, așa că se întoarse după cîteva clipe cu pălăria lui John pe cap și cu un aer cît se poate de serios.

— Dumneavoastră sînteți domnul doctor, vă rog? întrebă Peter, ieșindu-i în întîmpinare.

— Da, tinere, eu — răspunse Flușturilă.

— Vă rog, domnule doctor — îi explică Peter — avem aici o duduie grav bolnavă.

Duduia zăcea chiar la picioarele lor, dar Flușturilă era destul de isteț pentru a se preface că n-are habar de nimic.

— Țț-țț-țț! se minună el. Și unde se află bolnava?

— Acolo, în poiană.

— Am să-i pun o vergea de sticlă în gură — îl înștiință doctorul.

Se făcu așadar că-i ia temperatura, în timp ce Peter aștepta lîngă el. Vă închipuiți cu cîtă încordare îl privi în momentul cînd scoase în fine vergeaua din gura pacientei.

— Cum se simte bolnava? întrebă căpitanul.

— Țț-țț-țț! zise doctorul. S-a făcut sănătoasă, nu mai are nimic.

— Vai, ce bine-mi pare! se bucură Peter.

— Am să trec s-o văd din nou, mai pe seară — adăugă Flușturilă. Dați-i o ceașcă de supă tare de tot, pe care s-o bea cu paiul.

După ce-i înapoie lui John pălăria, oftă de cîteva ori, așa cum făcea de obicei cînd scăpa dintr-o încurcătură.

Între timp, pădurea începuse să răsune de loviturile securilor; toate cele trebuincioase pentru clădirea unei locuințe primitoare se aflau acum strînse grămadă la picioarele lui Wendy.

— Ah, măcar de am ști cum i-ar plăcea să fie casa! zise unul dintre băieți.

— Peter! strigă un altul. S-a mișcat prin somn!

— Cască! suspină un al trei-

lea, privindu-i cu evlavie gura. Doamne, ce frumos cască!

— Poate c-o să şi cînte prin somn — se gîndi Peter. Wendy! N-ai vrea să ne cînţi un pic, să ştim şi noi cum ai dori să fie casa ta?

Fără să deschidă ochii, Wendy prinse a îngîna:

Visez că stau într-o căsuţă
Cum încă nu s-a mai văzut,
Trandafirie şi drăguţă,
Cu-acoperiş din muşchi făcut.

Băieţii săriră în sus de bucurie la auzul acestei melodioase mărturisiri, pentru că, printr-o fericită întîmplare, crengile aduse de ei lăsau să picure un suc trandafiriu, iar pămîntul din preajmă era acoperit cu un covor de muşchi. În timp ce clădeau căsuţa, începură la rîndul lor a cînta:

Ţi-am pus pereţi şi-acoperiş,
Iar uşa-i o minune, zău!
Ce mai pofteşti, spune făţiş,
Şi facem tot de dragul tău.

La asta, Wendy răspunse cu înfocare:

Pe placul meu de vreţi să iasă,
Ferestre multe ţin să am,
Cu trandafiri privind în casă
Şi copilaşi privind la geam.

Din cîteva lovituri de pumn, băieţii făcură ferestrele şi atîrnară în dreptul lor nişte frunze mari galbene, în chip de storuri. Dar trandafirii?

— Trandafiri! le porunci Peter neînduplecat.

Cît ai clipi din ochi, copiii se prefăcură că înalţă cei mai frumoşi trandafiri din lume pe pereţii casei.

— Şi copiii?

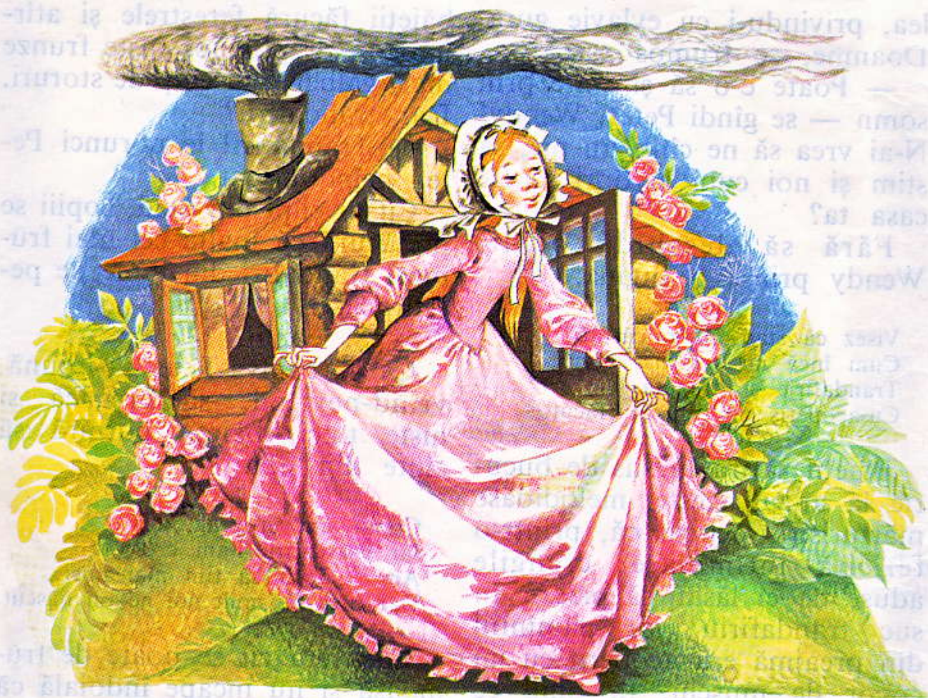
Ca nu cumva Peter să-i pună, vrînd-nevrînd, să crească şi nişte ţînci, băieţii porniră să cînte din nou:

Copiii sînt în prag, aici,
Iar trandafirii i-am crescut.
Am fi dorit să fim mai mici,
Dar prea de mult noi ne-am născut.

Casa era cît se poate de frumoasă şi nu încape îndoială că Wendy se simţea în largul ei înăuntru, deşi nimeni, fireşte, n-o mai putea vedea acum. Peter se plimba de colo pînă colo, arătîndu-le ce-ar mai fi de făcut pentru ca totul să iasă cît mai bine. Ochiul său de vultur nu scăpa nici cel mai mic lucru din vedere. Tocmai cînd s-ar fi zis că nu mai lipseşte nimic, căpitanul observă deodată:

— N-avem ciocan la uşă.

Băieţilor le veni să intre în pămînt de ruşine, dar Piuilă se grăbi să smulgă tocul unui pan-

tof, care se dovedi a fi cel mai iscusit ciocan cu putinţă. „Acum e cu adevărat terminată", se gîndiră ei.

Aş, de unde!

— N-are horn — zise Peter. Trebuie să-i facem şi horn.

— Negreşit — întări John dîndu-şi ifose — nu se poate casă fără horn.

În aceeaşi clipă, lui Peter îi fulgeră un gînd prin minte. Înşfăcînd pălăria lui John din cap, îi sparse fundul cu piciorul şi o cocoţă în vîrful acoperişului. Căsuţa se arătă atît de încîntată de hornul minunat cu care o înzestrase, încît scoase o trîmbă de fum prin pălărie, ca şi cum i-ar fi mulţumit.

Acum chiar că nu mai lipsea nimic. Tot ce le mai rămînea de făcut era să bată la uşă.

— Aveţi grijă să nu mă daţi de ruşine — le atrase atenţia Peter. Ştiţi doar că prima im-

presie este şi cea mai puternică.

Bătu aşadar, ca omul binecrescut, la uşă. Pădurea era la fel de tăcută ca şi copiii, nu se auzea nimic altceva decît clinchetul Tilincuţei, care se uita la ei de pe o creangă, chicotind batjocoritor.

Băieţii se întrebau dacă va deschide cineva uşa. Şi dacă le va deschide o doamnă, cum o să arate?

Uşa se deschise într-adevăr şi în prag ieşi o doamnă. Era Wendy. Copiii nu ştiură cum să-şi scoată mai repede şepcuţele din cap.

Doamna îi privi mirată, surprinsă, aşa cum se cuvenea şi cum se aşteptau şi ei c-o să se întîmple.

— Unde mă aflu? întrebă ea.

Bineînţeles, Fluşturilă se grăbi să ia primul cuvîntul:

— Duduie Wendy — rosti el dintr-o suflare — casa asta noi am clădit-o pentru dumneavoastră.

— Spuneţi, vă rog, că sînteţi încîntată — sări cu gura Ronţăilă.

— Sigur că da, e o casă frumoasă şi primitoare — spuse Wendy, ca să le fie pe plac.

— Iar noi sîntem copiii dumneavoastră! strigară gemenii.

Îngenuncheară cu toţii în faţa

ei şi întinseră mîinile, rugînd-o:
— O, duduie Wendy, fii măicuţa noastră!
— Credeţi că se cuvine? întrebă Wendy, cu chipul strălucind de bucurie. Nici nu vă închipuiţi cît m-aş mai bucura, numai că, vedeţi, eu nu sînt decît o fetiţă neştiutoare.
— N-are a face — zise Peter, vorbind în numele tuturor, ca şi cum ar fi fost cel mai priceput dintre toţi în asemenea treburi. Noi avem nevoie doar de o măicuţă grijulie şi duioasă.
— O, Doamne! suspină Wendy. Ca să vă spun drept, chiar aşa mă şi simt.
— Mai încape vorbă, chiar aşa şi eşti! strigară cu toţii într-un glas. Ne-am dat noi seama din capul locului!
— Bine, bine — zise ea. Am să-mi dau toată osteneala. Ia, intraţi repede în casă, draci împieliţaţi; sigur că v-aţi udat la picioare! Să faceţi bine să vă duceţi numaidecît la culcare şi, pînă adormiţi, am să vă povestesc sfîrşitul basmului cu Cenuşăreasa.

Băieţii se supuseră. Nu ştiu dacă vor fi avut loc să încapă cu toţii înăuntru, dar, spre norocul lor, în Ţara Nicăierea lucrurile se întîmplă cu totul altfel decît în oricare parte a lumii, şi oamenii pot sta cît de înghesuiţi. Şi astfel petrecură cea dintîi seară dintr-un şir întreg de seri pline de veselie de care avură parte alături de Wendy. Fetiţa îi culcă în patul cel mare din locuinţa nou-nouţă, învelindu-i bine, şi în noaptea aceea Wendy dormi în casa din pădure, în timp ce Peter făcea de strajă afară, cu sabia scoasă din teacă, deoarece în depărtare se auzeau strigătele piraţilor care chefuiau cu tămbălău mare şi lupii dădeau tîrcoale împrejur, hămesiţi. Dacă aţi şti ce încîntătoare era căsuţa, aşa cum şedea tihnită în întuneric, cu o geană de lumină, cu hornul ei din care ieşea fum cu îmbelşugare, şi cu Peter de strajă! De la o vreme, Peter adormi şi cîteva zîne zburdalnice care tocmai se întorceau de la o petrecere se poticniră de el. Nu-i făcură însă nimic, mulţumindu-se doar să-l ciupească de nas, şi trecură mai departe, mergînd pe două cărări.

Laguna sirenelor

ţi era mai mare dragul să-i fi văzut pe copii odihnindu-se în fiecare zi cîte o jumătate de oră pe o stîncă, după masa de prînz. Wendy îi punea să doarmă cu adevărat, deşi de mîncat numai se prefăceau că mănîncă. Stăteau deci lungiţi acolo şi se prăjeau la soare, cu trupurile lucind sub razele lui, în timp ce Wendy veghea lîngă ei stînd în capul oaselor, cu un aer cît se poate de serios.

Aşa se întîmplase şi în ziua cu pricina. Se aflau cu toţii pe Stînca Oropsiţilor, care nu era cu mult mai mare decît patul lor de acasă; băieţii însă ştiau să se înghesuie unul într-altul în aşa fel încît să nu ocupe prea mult loc. Picoteau, ori măcar ţineau ochii închişi, şi uneori, cînd li se părea că nu-i observă Wendy, care îşi făcea de lucru cîrpindu-le hainele, se ciupeau.

În timp ce Wendy mînuia de zor acul, pe lagună se petrecu o schimbare neaşteptată. Apa se încreţi mărunt, ca străbătută de un fior, soarele se ascunse în nori şi peste tot cuprinsul se lăsă umbra, făcînd să se răcorească aerul. Wendy abia mai zărea să bage aţa în ac, şi cînd ridică privirile, simţi o strîngere de inimă văzînd că laguna — atît de veselă de obicei — avea acum o înfăţişare duşmănoasă ce nu putea decît s-o neliniştească.

Wendy ştia însă că nu se apropie noaptea, ci altceva, la fel de întunecat ca şi noaptea. Ba nu, era ceva mai cumplit. Nu sosise încă, dar trimisese înfiorarea aceea pe mare, pentru a-şi vesti sosirea. Oare ce putea fi?

Îi veni în minte un vălmăşag

de poveşti pe care le auzise în legătură cu Stînca Oropsiţilor, numită aşa pentru că unii căpitani de vase, cu inima împietrită, îi părăseau acolo pe marinari ca să-i înece valurile cînd venea apa mare, acoperind stîncile.

Bineînţeles, s-ar fi cuvenit să-i trezească numaidecît pe băieţi; nu numai din pricina primejdiei necunoscute ce-i pîndea, dar şi fiindcă nu era bine pentru copii să mai zăbovească pe stîncă, de vreme ce începuse să se răcească. Era o măicuţă

mult prea tînără însă ca să fi avut de unde învăța toate astea; pe de altă parte, socotea că băieții trebuiau neapărat să se odihnească după masă cîte o jumătate de oră. Așadar, deși o cuprinsese frica și ar fi dat orice să audă niște glasuri bărbătești, nu se îndură să-i trezească. Chiar și în momentul în care îi ajunse la ureche plescăitul înăbușit al vîslelor cufundate în apă, deși i se făcuse inima cît un purice, tot nu-i veni să-i scoale pe băieți. Veghe mai departe asupra lor, ca să-și facă pînă la capăt somnul. Nu era oare o vitejie din partea ei?

Spre norocul băieților, cel puțin unul dintre ei era în stare să adulmece primejdia chiar și în somn. Peter sări în picioare, trezindu-se într-o clipă, așa cum se trezesc cîinii, și, cu un țipăt de alarmă, îi deșteptă și pe ceilalți.

Rămase apoi nemișcat, cu mîna pîlnie la ureche.

— Pirații! strigă el.

Băieții se strînseră și mai mult în jurul său. Pe fața lui flutură un zîmbet ciudat, care pe Wendy o înfioră. Cît timp zîmbetul acela îi stăruia pe buze, nimeni nu s-ar fi încumetat să-l întrebe ceva; nu le rămînea altceva de făcut decît să se pregătească a-i da ascultare. Porunca răsună aprigă și biciuitoare:

— Săriți în apă!

Cîteva perechi de picioare se văzură scăpărînd și, cît ai clipi din ochi, laguna păru cu desăvîrșire pustie. Stînca Oropsiților rămase goală în bătaia amenințătoare a valurilor, ca și cînd ar fi fost și ea părăsită.

Plescăitul vîslelor se auzea tot mai aproape. Era barca piraților, pe care se deslușeau trei umbre: a lui Pîrjol, a lui Scăfîrlie și a încă unei persoane, căzute în mîinile piraților, și care era însăși Crin Sălbatic. Legată fedeleș de mîini și de picioare, prințesa știa foarte bine ce soartă-i era hărăzită. Pirații voiau s-o părăsească pe stîncă, lăsînd-o acolo să piară.

În negura pe care o aduseseră cu ei, pirații nu văzuseră stînca pînă nu se izbiră de ea.

— Virează, mă, neghiobule! strigă un glas cu accent irlandez — glasul lui Pîrjol. Uite stînca! Și acum nu mai avem altceva de făcut decît să legăm pielea-roșie de stîncă și s-o lăsăm acolo să se înece.

Cu o mișcare cruntă, aruncară frumusețea aceea de fată pe stîncă; Crin Sălbatic era însă prea mîndră ca să se zbată îm-

potrivindu-se zadarnic.

La cîţiva metri de stîncă se iţeau cînd şi cînd din apă, pe nesimţite, două capete: al lui Peter şi al măicuţei Wendy. Fata plîngea, fiindcă pentru prima oară în viaţă îi era dat să privească o scenă atît de dureroasă. Băiatul nu părea atîta întristat de soarta prinţesei Crin Sălbatic, cît era mînios pentru că piraţii nu luptau cinstit, ci tăbărîseră doi asupra unui om singur. De aceea se hotărî s-o pună în libertate. Cel mai uşor lucru ar fi fost să aştepte pînă ce piraţii aveau să-şi ia tălpăşiţa, dar Peter nu era el omul să aleagă vreodată calea cea mai uşoară. Nu exista nimic care să nu-i stea în putere, aşa cum se dovedi şi de astă dată.

— Ho, mă, neghiobilor! strigă el, imitînd la perfecţie glasul lui Cîrlig.

— Căpitanul! spuseră piraţii, uitîndu-se uluiţi unul la altul.

— Probabil că vine înot spre noi — îşi dădu cu părerea Scăfîrlie, după ce amîndoi scrutară zadarnic împrejurimile.

— Tocmai ne pregăteam să părăsim pielea-roşie pe stîncă, şefule — strigă Pîrjol.

— Lăsaţi-o liberă! sună răspunsul neaşteptat.

— Liberă?!

— Da, dezlegaţi-o şi daţi-i drumul!

— Bine, căpitane, dar...

— Imediat, aţi înţeles?! strigă Peter. De nu, bag cîrligul în voi!

— Ce drăcovenie o mai fi şi asta? bombăni Pîrjol.

— Mai bine să facem aşa cum ne-a poruncit căpitanul —

spuse speriat Scăfîrlie.

— Că bine zici — încuviință Pîrjol și fără să mai stea pe gînduri, tăie funiile cu care era legată Crin Sălbatic.

Ca o zvîrlugă, prințesa se strecură pe lîngă picioarele lui Scăfîrlie, cufundîndu-se în apă.

Wendy se minună peste măsură, așa cum era și firesc, de iscusința și deșteptăciunea lui Peter; cum îl cunoștea însă de ajuns, se temea ca nu cumva, mîndru de isprava lui, băiatul să înceapă a chiui de bucurie, dîndu-se de gol, de aceea se grăbi să-i astupe gura cu palma. Nu apucă bine să facă ceea ce-și pusese în gînd, că deasupra lagunei răsună glasul lui Cîrlig, care striga:

— Barca la mine, ahoe!

De data asta însă nu-l mai imitase Peter.

Poate că Peter se pregătea tocmai să-și trîmbițeze bucuria chiuind, dar în momentul acela se schimbă deodată la față și scoase un fluierat de mirare.

— Barca la mine, ahoe! se auzi din nou strigătul lui Cîrlig.

Wendy se dumeri în sfîrșit. Căpitanul piraților era și el în apă. Venea înot spre barcă, și întrucît oamenii lui aprinseseră felinarul ca să-l călăuzească, ajunse repede la ei.

La lumina felinarului, Wendy îl văzu agățîndu-se cu cîrligul de marginea luntrei și-i desluși chipul smolit și drăcesc, în clipa cînd ieși din valuri, cu apa curgînd șiroaie de pe el. Tremurînd de frică, Wendy era gata să dea bir cu fugiții, dar Peter nu voia cu nici un preț să se clintească din loc. Nu-și mai încăpea în piele de bucurie, iar îngîmfarea îi zăpăcise mințile.

— Ai văzut ce sînt în stare să fac? îi șopti el lui Wendy. Apoi îi făcu semn să asculte.

Cei doi pirați erau foarte curioși să afle ce-l adusese pe Cîrlig la ei, dar căpitanul stătea cu capul sprijinit în cîrlig, sub povara gîndurilor.

— S-a întîmplat ceva, căpitane? întrebară ei cu sfială, dar el le răspunse doar printr-un geamăt înăbușit.

— Oftează — își dădu cu părerea Pîrjol.

— Iarăși oftează — adăugă Scăfîrlie.

— A oftat încă o dată — zise Pîrjol.

— Ce s-a întîmplat, căpitane?

În sfîrșit, Cîrlig răspunse furios:

— Gata, s-a zis cu noi! izbucni el. Băieții ăia și-au găsit o mamă.

Deşi i se făcuse inima cît un purice, Wendy se umflă în pene de mîndrie.

— Blestemată zi! se tîngui Scăfîrlie.

— Ce-i aia mamă? întrebă nedumerit Pîrjol.

— I-auzi! Cum se poate să nu ştie? se minună Wendy în gura mare.

Din momentul acela, fata rămase pe deplin încredinţată că dacă vreodată i-ar fi dat să îndrăgească vreun pirat, acesta nu putea fi decît tîlharul Pîrjol.

Peter o trase la fund, fiindcă în aceeaşi clipă se auzi glasul tunător al lui Cîrlig:

— Ce-a fost asta?

— N-am auzit nimic — zise Scăfîrlie ridicînd felinarul deasupra valurilor.

Întorcînd capul, piraţii văzură o ciudăţenie: pe lagună plutea un cuib în care se afla pasărea Niciodată.

— O vezi? rosti Cîrlig, răspunzînd la întrebarea lui Pîrjol. Uite ce înseamnă o adevărată mamă. E cel mai bun exemplu cu putinţă. Pesemne că i-a căzut cuibul în apă, dar care pasăre ar fi în stare să-şi lase ouăle în voia soartei? Nici una!

Adînc tulburat, Pîrjol se uită cu luare-aminte la pasărea statornicită în cuibul care tocmai luneca pe lîngă ei. Scăfîrlie, mai bănuitor din fire, chibzui:

— Zici că-i mamă? Cine ştie atunci dacă nu cumva se-nvîrteşte pe aici ca să-i dea ajutor lui Peter?

Cîrlig sări ca ars.

— Întocmai — zise el — aşa mă bate şi pe mine gîndul, de aceea mă frămînt!

— Căpitane — îşi dădu cu părerea Pîrjol — ce-ai zice dacă am răpi-o pe mama băieţilor, ca să putem avea şi noi parte de o mamă?

— Nici cel mai mare căpitan de oşti n-ar fi putut născoci un plan mai isteţ! îl lăudă Cîrlig, şi în scurtă vreme amănuntele începură a se înfiripa lămurit în creierul său atotcuprinzător. Ştiţi ce? O să-i înhăţăm pe copii şi o să-i ducem la noi, pe corabie; pe urmă o să-i punem să meargă legaţi la ochi pe punte pînă au să cadă cu toţii-n apă şi au să se înece. Şi atunci Wendy o să fie mama noastră.

Wendy îşi ieşi din fire:

— Niciodată! strigă ea, după care îşi băgă repede capul sub apă.

— Ce-a fost asta?

Dar nici de astă dată nu izbutiră să vadă nimic. Se gîndiră că poate va fi foşnit o frunză în bătaia vîntului.

— Rămîne deci cum am spus. Sper c-o să vă ţineţi de învoială, tîlharilor? întrebă Cîrlig.

— Da. Iată mîna — ziseră amîndoi într-un glas, întinzînd braţul.

— Şi cîrligul meu. Juraţi!

Făcură cîteşitrei legămînt. Între timp ajunseseră în dreptul stîncii. Cîrlig îşi aminti deodată de Crin Sălbatic.

— Dar unde-i pielea-roşie? le ceru el socoteală.

— E acasă la ea, căpitane — răspunse Pîrjol îndatoritor. I-am dat drumul.

— I-aţi dat drumul?! urlă Cîrlig.

— Aşa cum ne-ai poruncit — zise nostromul cu voce stinsă.

— Nu ne-ai strigat dumneata de pe mal s-o lăsăm liberă? adăugă Scăfîrlie.

— Mii de draci şi de bombe! tună Cîrlig. Iar şi-a vîrît Aghiuţă coada!

De furie se făcu tuciuriu la faţă. Dîndu-şi seama că oamenii lui nu minţeau, nu mai ştiu ce să creadă.

— Fraţilor — zise el

cutremurîndu-se — eu nu v-am poruncit așa ceva!

— Mare minune! se miră Pîrjol, și cu toții simțiră că-i strînge în spate, ba chiar începură să se ia de gînduri, nespus de tulburați.

Cîrlig ridică glasul, care, oricît s-ar fi străduit el, tot îi tremura:

— O, duh al smîrcurilor care bîntui laguna în noaptea asta neagră, m-auzi? strigă el.

Peter ar fi trebuit, bineînțeles, să tacă, dar bineînțeles că n-a tăcut. Dimpotrivă, i-a răspuns imediat, imitînd iar glasul lui Cîrlig:

— Mii de bombe, trăsnete și fulgere! Te aud!

Cîrlig nici nu clipi măcar, în schimb Scăfîrlie și Pîrjol se lipiră unul de altul, înspăimîntați.

— Cine ești tu, străine? Grăiește! îi porunci Cîrlig.

— Sînt Joe Cîrlig — răspunse glasul — căpitanul corăbiei „Flamura neagră".

— Nu-i adevărat; nu ești tu căpitanul! strigă răgușit Cîrlig.

— Mii de draci și de bombe! îi întoarse vorba Peter. Mai spune o dată, dacă îndrăznești, și-mi înfig cangea în tine!

Cîrlig încercă să-l ia cu binișorul:

— Dacă tu ești Cîrlig — rosti el aproape cu umilință — fii bun te rog și spune-mi cine sînt eu?

— Un guvid — răspunse glasul. Un guvid și nimic mai mult.

— Un guvid?! repetă Cîrlig fără să priceapă.

Căpitanul văzu că oamenii lui se trag înapoi.

— Va să zică atîta amar de vreme am avut căpetenie un guvid! începură ei să cîrtească. Nici că se putea mai grea lovitură pentru mîndria noastră!

— Cîrlig — strigă adevăratul stăpîn al acestui nume — mai ai cumva și alt glas?

Peter nu era omul care să se dea înapoi de la vreo șotie, așa că-i răspunse vesel, cu glasul său firesc:

— Da, am.

— Și poate că mai ai și alt nume?

— Da, am.

— De plantă? întrebă Cîrlig.

— Nu.

— De mineral?

— Nu.

— Atunci, de făptură însuflețită?

— Da.

— De bărbat?

— Nu!

Răspunsul fu rostit cu o um-

bră de dispreţ în glas.

— De băiat?

— Da.

— Un băiat ca oricare?

— Nu!

— Aşadar, un copil-minune?

Wendy îşi muşcă buzele de ciudă, auzind că Peter îi răspunde:

— Da!

— Unde eşti acum? În Anglia?

— Nu!

— Aici?

— Da.

Cîrlig era mai nedumerit ca oricînd.

— Ia mai puneţi-i şi voi nişte întrebări! le spuse însoţitorilor săi, ştergîndu-şi fruntea broboniţă de sudoare.

Pîrjol căzu pe gînduri.

— Nu-mi vine nimic în minte — mărturisi el necăjit.

— N-aţi ghicit! chicoti Peter. Vă daţi bătuţi?

— Da, da! răspunseră ei în grabă.

— Ei bine — strigă el — aflaţi atunci că eu sînt Peter Pan!

Pan! Spiriduşul!

O clipă mai tîrziu, Cîrlig se dezmetici, iar Pîrjol şi Scăfîrlie deveniră din nou uneltele lui credincioase.

— În sfîrşit am pus mîna pe el! răcni Cîrlig. Repede, Pîrjol, în apă! Scăfîrlie, ai grijă de barcă! Prindeţi-mi-l, mort sau viu!

Şi, rostind aceste cuvinte, sări la rîndul său în apă. În momentul acela însă se auzi glasul voios al lui Peter:

— Sînteţi gata, băieţi?

— Da! Da! răspunseră ei, care de unde se afla, răspîndiţi pe întinsul lagunei.

— Atunci, daţi iama în piraţi!

Bătălia fu pe cît de scurtă, pe atît de aprigă. Cel dintîi care făcu să curgă sînge de pirat fu John: urcîndu-se plin de curaj în barcă, cît ai bate din palme îl şi înşfăcă pe Scăfîrlie. Urmă o luptă înverşunată, în toiul căreia John izbuti să smulgă cuţitul din mîna piratului. Zvîrcolindu-se, acesta sări peste bord, şi John se repezi după el. Barca piraţilor rămase astfel goală în voia vîntului şi a valurilor.

Din cînd în cînd ieşea la iveală din apă cîte un cap, scînteia în soare cîte o armă şi se auzea cîte un strigăt sau cîte un urlet. În dîrdora încăierării, unii loviră fără să bage de seamă chiar în ortacii lor. Tirbuşonul lui Pîrjol nimeri în cea de-a patra coastă a lui Piuilă, dar şi Pîrjol fusese la rîndul său cres-

tat de Cîrlionţ. Ceva mai departe de stîncă, Scăfîrlie avea de furcă deopotrivă cu Fluşturilă şi cu cei doi gemeni.

Dar ce făcea Peter în vremea asta? Să vă spun eu: pornise în urmărirea unui vînat ceva mai de soi.

Băieţii erau cu toţii viteji şi nu trebuie să le luăm în nume de rău faptul că mai dădeau cîte puţin înapoi în faţa căpeteniei piraţilor. Cîrligul său de fier reuşise a face în jurul lui un adevărat cerc al morţii şi copiii se fereau care-ncotro, ca nişte peşti speriaţi.

Era totuşi cineva care nu-l ştia de frică. Acest cineva se

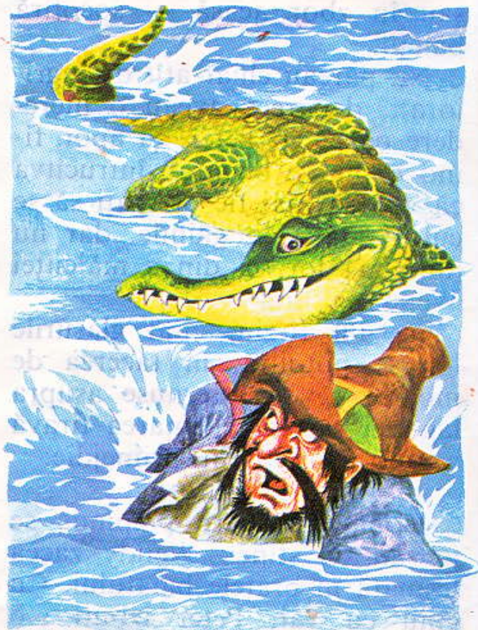
pregătea tocmai să intre în cercul acela fioros.

Pare totuşi ciudat că nu se întîlniseră unul cu altul în apă. La un moment dat, Cîrlig se săltă pe stîncă, pentru a-şi mai trage puţin sufletul, în timp ce Peter se căţăra la rîndul său, venind din partea cealaltă. Stînca era alunecoasă ca o minge, şi ca să te urci pe ea trebuia să te tîrăşti în patru labe. Nici unul din ei nu bănuia că mai era încă cineva în preajmă. Întinzîndu-se ca să se prindă cu degetele de muchia pietrei, fiecare dintre ei dădu peste mîna celuilalt; surprinşi, ridicară amîndoi capetele; feţele lor erau acum atît de apropiate, încît mai-mai să se atingă. Aşa avu loc întîlnirea.

Iute ca gîndul, Peter smulse de la brîul lui Cîrlig un cuţit, pe care se pregătea tocmai să i-l împlînte, cînd deodată îşi dădu seama că, fiind cocoţat pe stîncă, se afla deasupra duşmanului, prin urmare n-ar fi fost o luptă dreaptă. Aşa că avu grijă mai întîi să-i întindă mîna, pentru a-l ajuta să se urce sus. Piratul însă nu găsi altceva mai bun de făcut decît să-l muşte de mînă.

Peste măsură de abătut, nu atît din pricina durerii cît din cauza lipsei de cavalerism pe care o dovedise potrivnicul său, Peter simţi cum i se taie deodată şi mîinile şi picioarele. Nu mai era în stare să facă nici o mişcare decît să se uite cu ochii holbaţi la pirat.

După cîteva clipe, băieţii îl zăriră pe Cîrlig înotînd din răsputeri ca să ajungă la barcă; pe faţa lui urîcioasă nu se citea nici urmă de bucurie, ci numai o spaimă cumplită, pentru că huiduma de crocodil se ţinea scai după el. Dacă năzbîtia asta s-ar fi întîmplat într-o zi ca ori-

care alta, băieţii ar fi înotat în jurul lor, veselindu-se pe socoteala piratului. În momentul acela însă erau îngrijoraţi, pentru că-i pierduseră din vedere şi pe căpitanul lor şi pe Wendy şi cercetau în lung şi-n lat laguna, strigîndu-i, doar-doar îi vor descoperi.

Dădură în sfîrşit peste barcă şi începură a vîsli spre casă, trîmbiţînd întruna în stînga şi-n dreapta numele celor doi: „Peter! Wendy!", dar în loc de răspuns nu auzeau decît rîsetele batjocoritoare ale sirenelor.

— Pesemne că se-ntorc înot sau în zbor acasă — socotiră băieţii.

Nu păreau chiar atît de îngrijoraţi, deoarece aveau o încredere oarbă în Peter. Şi apoi, fiind copii, se bucurau întrucîtva că n-o să mai fie obligaţi să se culce odată cu găinile, dar nu din vina lor, ci din a măicuţei Wendy.

Într-un tîrziu, cînd glasurile lor se potoliră, în tăcerea de moarte ce se aşternuse asupra lagunei răsună chemarea firavă a unor suflete în primejdie:

— Ajutor! Ajutor!

Două trupşoare plăpînde se izbeau de stînci: Wendy zăcea leşinată în braţele băiatului. Cu chiu cu vai, Peter izbuti s-o urce pe stîncă, apoi se aşeză jos lîngă ea. Tocmai cînd era gata să cadă la rîndul său în nesimţire, observă că apele începuseră să se umfle. Îşi dădea seama că valurile aveau să-i acopere în scurtă vreme, dar era prea ostenit ca să se mai poată împotrivi.

Cum stăteau ei aşa, iată că o sirenă o înhăţă pe Wendy de picioare şi încercă s-o tragă încetul cu încetul în apă. Peter simţi trupul fetei alunecînd de lîngă el şi tresări deodată, trezindu-se din toropeală tocmai la timp ca s-o poată trage înapoi. Totuşi socoti că-i mai bine să-i spună deschis adevărul.

— Sîntem pe stîncă, Wendy — zise el — dar stînca se afundă din ce în ce în apă. În curînd o să fie cu totul acoperită de valuri.

Fata însă nu pricepu nici acum.

— Aha, va să zică trebuie să plecăm — se bucură ea.

— Da — răspunse băiatul cu jumătate de glas.

— Cum Peter, înot sau în zbor?

Peter fu silit s-o întrebe:

— Wendy, crezi c-ai putea să înoţi sau să zbori pînă la insulă fără ajutorul meu?

Fata nu se mai putu preface

şi mărturisi adevărul: era frîntă de oboseală. Peter scoase un oftat atît de adînc, încît părea mai mult un geamăt.

— Ce este? întrebă Wendy, îngrijorată din pricina lui.

— Eu nu pot să-ţi fiu de nici un folos, Wendy. M-a rănit Cîrlig. Nu sînt în stare nici să zbor, nici să înot.

— Vrei să spui c-o să ne înecăm?

— Uite cum cresc apele.

Amîndoi însă îşi acoperiră ochii cu palma, să nu mai vadă cutremurătorul adevăr. Şi unul şi altul se gîndeau că în curînd vor pieri fără urmă. În timp ce stăteau aşa, Peter simţi o atingere uşoară ca un sărut, ce stăruia pe obrazul lui ca şi cînd cineva l-ar fi întrebat cu sfială: „Oare nu v-aş putea fi de vreun ajutor?" Era coada unui zmeu pe care Michael îl făcuse cu cîteva zile înainte. Se smulsese atunci din mîna lui şi-şi luase zborul în văzduh.

— E zmeul lui Michael — zise Peter, fără să se sinchisească prea mult, pentru ca o clipă mai tîrziu să-l apuce de coadă şi să-l tragă spre el. Ţii minte că zmeul ăsta l-a ridicat pe Michael de la pămînt? rosti el. N-ar putea oare să te ducă şi pe tine pe insulă?

— Ba pe amîndoi!

— Nu poate ridica doi oameni deodată; au încercat Michael şi Cîrlionţ şi n-au izbutit.

— Atunci, să tragem la sorţi — propuse Wendy făcîndu-şi curaj.

— Nici în ruptul capului! Tu eşti o doamnă! Cum aş putea să-mi încerc norocul, punînd în cumpănă viaţa mea cu a unei femei?

Fără să mai zăbovească o clipă, Peter înfăşură mijlocul fetei cu sfoara zmeului. Wendy se lipi de pieptul lui, dîndu-i a înţelege că nici nu se gîndeşte să plece fără el.

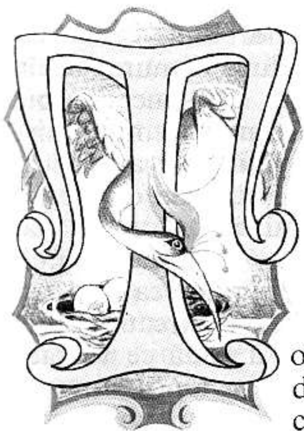
— Rămas bun, Wendy! spuse Peter şi o împinse jos de pe stîncă.

În cîteva minute, zmeul zbură hăt-departe, ducînd-o cu el, şi Peter n-o mai văzu. Rămăsese singur-singurel pe lagună.

Stînca se înălţa numai de două palme deasupra apei; curînd avea să fie năpădită de valuri.

Cu toate că Peter era puţin mai altfel decît ceilalţi băieţi, pînă la urmă îl cuprinse şi pe el frica. Îl străbătu mai întîi un fior uşor, ca undele ce încreţesc faţa mării; numai că pe mare, undele se nasc una dintr-alta, pînă se fac sute şi mii, în timp ce Peter nu simţi decît un singur fior. O clipă mai tîrziu se înălţă drept în picioare pe stîncă; pe faţă îi flutura un zîmbet, iar inima îi bătea în piept ca o tobă, ca şi cînd i-ar fi spus: „Nici nu ştii ce aventură extraordinară s-ar putea să fie moartea!“

otuşi înainte de a rămîne cu desăvîrşire singur, Peter mai apucă să audă cum se retrăgeau rînd pe rînd sirenele în odăile lor de dormit din fundul apelor. Era prea departe ca să poată auzi închizîndu-se uşile; dar toate intrările peşterilor de mărgean în care locuiau ele aveau cîte un clopoţel ce suna ori de cîte ori se deschidea sau se închidea uşa, şi de fiecare dată cînd se întîmpla lucrul acesta clinchetul clopoţeilor răzbătea din adînc pînă la urechea lui Peter Pan.

Apele creşteau neîncetat, ajungînd să-i scalde picioarele. Ca să treacă timpul mai repede pînă în clipa cînd avea să fie înghiţit de valuri, Peter îşi aţinti privirea asupra singurului punct ce se mai zărea mişcîndu-se pe întinsul lagunei. I se păru la început că era un petic de hîrtie care pluteşte la suprafaţa apei, sau poate chiar o bucată din zmeu, şi se întrebă într-o doară cît timp va mai trebui să plutească aşa, pe valuri, ca să atingă ţărmul.

La drept vorbind nu era un petic de hîrtie, ci pasărea Niciodată, care se străduia din răsputeri să-şi mîne cuibul pînă la Peter. Vîslind cu aripile într-un fel în care nu era deprinsă şi pe care-l învăţase de cînd îi căzuse cuibul în apă, izbuti, de bine, de rău, să cîrmească luntrea ei năstruşnică, dar pînă să ajungă Peter s-o recunoască, pasărea era gata istovită. Şi doar venise anume ca să-l scape de la moarte.

Făcînd o sforţare peste puterile ei, reuşi să-şi împingă cuibul pînă în dreptul stîncii. Pe urmă îşi luă zborul, părăsindu-şi ouăle, ca să-i dea a-nţe-

lege băiatului planul pe care-l pusese la cale.

Peter se dumeri numaidecît. Întinse mîna să apuce cuibul şi-i făcu un semn de mulţumire păsării care fîlfîia din aripi deasupra capului său. Se oprise locului, plutind între cer şi pămînt, nu ca să primească mulţumirile lui, şi nici ca să-l aştepte pînă se va fi urcat în cuib; ci numai ca să vadă ce va face cu ouăle ei.

În cuib se aflau două ouă mari, albe. Peter le luă în mînă, le ridică în sus şi stătu cîteva clipe în cumpănă; pasărea îşi vîrî capul sub aripă, ca să nu fie martoră la pieirea ouălor ei; nu se putu stăpîni totuşi să nu tragă cu coada ochiului pe sub pene, ca să vadă ce se întîmplă cu ele.

Nu mai ţin minte dacă v-am spus ori nu că pe stîncă se afla o prăjină, înfiptă în stîncă de nişte corsari ce trecuseră cîndva pe acolo, ca să însemne locul în care îngropaseră o comoară. Prăjina nu se clintise încă din loc şi Scăfîrlie găsise de cuviinţă să-şi agăţe în vîrful ei pălăria — o pălărie din pînză de cort, cu boruri late. Peter o luă, puse ouăle înăuntru şi-i dădu drumul pe apă. Ei bine, pălăria se dovedi că ştie să plutească.

Pricepînd ce urmărea Peter, pasărea Niciodată își mărturisi printr-un țipăt de bucurie admirația pe care i-o stîrnise istețimea băiatului. Peter îi răspunse, potrivit obiceiului, printr-un chiot, ca să-i arate că împărtășește întru totul admirația ei. Pe urmă se urcă în cuib, înfipse în el prăjina în chip de catarg și-și agăță cămașa de catarg, ca să aibă, de bine, de rău, și o velă. În același moment, pasărea coborî fîlfîind în dreptul pălăriei și, așezîndu-se ușurel peste ea, se apucă să-și clocească ouăle. Purtată de valuri, pălăria o porni într-o parte, iar cuibul lui Peter în partea cealaltă, dar și în inima băiatului ca și în cea a păsării cînta bucuria.

Nu vă puteți închipui cu cîtă veselie fu întîmpinată sosirea lui Peter în lăcașul subpămîntean. Băiatul ajunse acasă curînd după Wendy, pe care zmeul o făcuse să zăbovească pe drum, purtînd-o încolo și-ncoace.

Una dintre cele mai fericite urmări ale bătăliei de pe lagună fu, precum veți vedea, faptul că pieile-roșii trecuseră de partea copiilor. Peter o scăpase pe Crin Sălbatic de o soartă cumplită, și acum prințesa, împreună cu vitejii ei, erau gata să-și dea și viața pentru Peter. Pieile-roșii rămaseră așadar toată noaptea să păzească intrările adăpostului de sub pămînt. Se așteptau să fie din nou atacați cu înverșunare de haita piraților lui Cîrlig, și asta în cel mai scurt timp. Pieile-roșii se învîrteau chiar și ziua prin partea locului, fumînd pipa păcii și avînd aerul că așteaptă să le pice vreo bucățică bună de mîncare.

Pe Peter îl botezaseră Marele Preot Alb, și se așterneau înaintea lui cu fruntea în țărînă; Peter părea grozav de încîntat, ceea ce nu era deloc spre lauda sa.

— Marele Preot Alb — le spunea el, cu ifosele unui stăpîn, celor care se ploconeau la picioarele lui — se bucură din toată inima văzînd cu cîtă strășnicie războinicii Picaninny îi apără wigwamul de pirați.

— Sînt Crin Sălbatic — îi răspundea frumoasa piele-roșie. Peter Pan m-a scăpat de la moarte. Peter Pan e cel mai bun prieten al meu. Crin Sălbatic n-o să dea voie piraților să se atingă nici de un fir de păr din capul tău.

A mai trecut o bucată de vreme și iată-ne în fine în pragul nopții care avea să rămînă pe veci întipărită în mintea co-

piilor ca Noaptea de Pomină, din pricina întîmplărilor petrecute atunci şi a celor ce-au urmat după aceea. În pădure, deasupra lăcaşului subpămîntean, pieile-roşii stăteau ca de obicei de strajă, înfăşurate în pături, fiecare la postul său, în timp ce jos băieţii cinau; erau strînşi în jurul mesei cu toţii, afară de Peter, care ieşise să afle cît e ceasul. Acolo pe insulă n-aveai cum să afli cît e ceasul decît dacă te duceai să cauţi huiduma de crocodil şi aşteptai apoi undeva, pe aproape, pînă ce se auzea bătînd ornicul din pîntecele lui.

Întîmplător, de astă dată copiii luau masa în joacă, stînd jur împrejurul unei scînduri şi prefăcîndu-se că mănîncă şi beau cu poftă; în schimb, ceea ce nu mai semăna deloc a joacă, după cum spunea Wendy, era hărmălaia cît se poate de serioasă, ba chiar asurzitoare pe care-o făceau. Bineînţeles, pe Wendy n-o supăra hărmălaia, dar nu-i plăcea să-i vadă năpustindu-se cu atîta lăcomie asupra bucatelor de pe masă, ca după aceea să-şi ceară iertare, zicînd că i-ar fi împins Piuilă cu cotul. Exista doar o regulă nestrămutată potrivit căreia băieţii n-aveau voie să se încaiere la masă, ci erau datori să-i împărtăşească orişice păs, ridicînd cuviincios braţul şi spunînd: „Mămico, vreau să mă plîng de cutare sau de cutare lucru". Dar de cele mai multe ori se întîmpla una din două: fie că vreunul dintre ei uita să facă ceva, fie că făcea prea des ceea ce nu trebuia făcut.

— Tăcere! strigă Wendy, după ce le atrăsese atenţia de douăzeci de ori pînă atunci că nu se cade să vorbească toţi odată. Spune, Fluşturilă, dragul mamei, căniţa ta e goală?

— Mai are încă puţin lapte pe fund, mămico — răspunse Fluşturilă, după ce-şi adînci privirea într-o ceaşcă nevăzută.

— Nici n-a început încă să-şi bea laptele — se amestecă în vorbă Ronţăilă.

Deoarece nu era decît o minciună sfruntată, Fluşturilă se grăbi să protesteze:

— Mămico, vreau să mă plîng de Ronţăilă! strigă el.

John însă ridicase mîna înaintea lui.

— Ce este, John?

— Fiindcă Peter tot nu-i aci, pot să mă aşez pe scaunul lui?

Wendy făcu nişte ochi mari, indignată:

— Pe scaunul tatii, John?! Nici să nu te gîndeşti!

— Dar nu e tatăl nostru adevărat — se împotrivi John. Nici nu ştia măcar ce trebuie să facă un tată, pînă nu i-am arătat eu.

Asemenea cuvinte însă întreceau orice măsură.

— Mămico, vrem să ne plîngem de John — protestară gemenii.

Piuilă ridică la rîndul său mîna.

— Nu s-ar putea — rosti el cu îndoială — să ţin eu locul lui tăticu?

— Nu, Piuilă.

Numai că atunci cînd Piuilă se pornea — ceea ce nu se întîmpla prea des — nu-l mai putea opri nici dracul.

— Dacă nu mă lăsaţi să fiu eu tăticu — vorbi el împleticit şi nătîng — n-ai vrea, Michael, să mă laşi să fiu măcar prîslea?

— Nu, nu vreau! se zbîrli Michael, care se şi cuibărise în coşuleţul lui.

— Dacă nici prîslea n-am voie să fiu — urmă Piuilă din ce în ce mai împleticit — aş putea atunci să fiu măcar unul dintre gemeni?

— Aş, de unde — răspunseră gemenii. Nu oricine poate să fie geamăn. E foarte greu.

— Dacă nu mi-e dat să fiu nimic mai de seamă — zise Piuilă — nu vrea nici unul din voi să mă vadă făcînd giumbuşlucuri?

— Nu! răspunseră cu toţii într-un glas.

În cele din urmă, Piuilă se lăsă păgubaş.

— La drept vorbind, nici nu-mi închipuiam c-o să vreţi — zise el.

Ceilalţi începură să umble cu pîrele.

— Uite, mămico, Fluşturilă tuşeşte în farfurie!

— Uite, mămico, gemenii au început să muşte din merele tropicale.

— Uite, mămico, la Cîrlionţ: mănîncă gulii cu struguri!

— Uite, mămico, Ronţăilă vorbeşte cu gura plină!

— Uite, mămico, la gemeni!

— Uite, mămico, la Cîrlionţ!

— Uite, mămico, la Ronţăilă!

— O, doamne, dumnezeule — suspină Wendy. Am ajuns şi eu să cred că ai mai multe necazuri decît bucurii de pe urma copiilor.

Le spuse apoi să strîngă masa şi, luîndu-şi coşuleţul cu mosorele de aţă, se apucă de lucru; avea un maldăr întreg de ciorapi de cîrpit şi, ca de obicei, toţi ciorapii erau rupţi mai rău la genunchi.

În timp ce ţesea, băieţii jucau

tontoroiul în jurul ei. La un moment dat se auziră nişte paşi deasupra adăpostului, şi n-o să vă miraţi, cred, cînd am să vă spun că Wendy îi recunoscu numaidecît.

— Copii, vine tăticu! Duceţi-vă de-l întîmpinaţi la uşă, aşa cum îi place lui.

Afară, la lumina lunei, pieile-roşii se ploconiră pînă la pămînt în faţa lui Peter.

— Să fiţi cu ochii-n patru, vitejilor, aţi înţeles?

Pe urmă, ca în atîtea rînduri, ştrengarii îl traseră în jos prin scorbura copacului.

Tăticu adusese nuci pentru copii şi ora exactă pentru mămica.

— Peter, să ştii că prea îi răsfeţi — strîmbă din buze Wendy.

— Ei, lasă-i că sînt mici, bătrînico — încercă s-o îmbuneze Peter, atîrnîndu-şi puşca în cui.

— Eu l-am învăţat să-i spună mămichii bătrînico — îi şopti Michael lui Cîrlionţ.

— Uite ce zice Michael — se grăbi Cîrlionţ să-l pîrască.

Unul dintre gemeni se repezi la Peter:

— Tată, vrem să dansăm!

— Dansează cît pofteşti, prichindelule — încuviinţă Peter, care era în toane foarte bune.

— Dar noi am vrea să dansezi şi tu!

Peter era într-adevăr cel mai bun dansator dintre toţi, dar la început se împotrivi, nemulţumit.

— Cine, eu? Vreţi cumva să auziţi scîrţîind ciolanele astea bătrîne?

— Şi mămica!

— Atît ar mai lipsi! protestă Wendy. Frumos mi-ar şedea, zău, să dansez: femeie în toată firea, cu o liotă de copii!

— Ei, şi tu, doar e sîmbătă seara — spuse Fluşturilă cu subînţeles.

— Are dreptate, Peter, e sîmbătă seara — rosti Wendy înduplecîndu-se.

Aşa că li se dădu voie să danseze, dar numai după ce-şi vor fi pus cămăşuţele de noapte.

Copiii prinseră să cînte şi să ţopăie îmbrăcaţi în cămăşuţe de noapte. Dar ce ciudat era cîntecul lor! Atît de ciudat, încît ţi se făcea pielea de găină, pentru că băieţii se arătau chipurile speriaţi de propriile lor umbre; de unde să ştie, sărmanii, că în scurtă vreme aveau să se abată asupra lor nişte umbre adevărate, dinaintea cărora aveau să se tragă înapoi înfricoşaţi, fără să mai fie nevoie să se maimu-

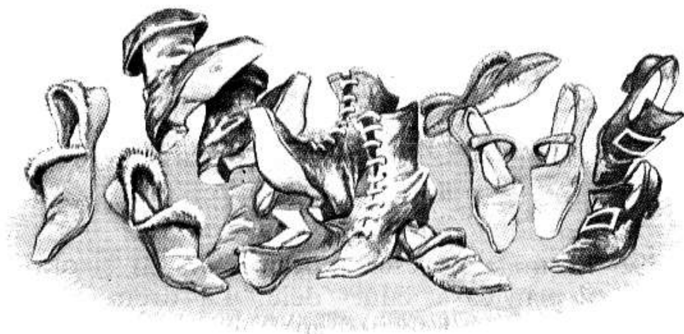

ţărească? Ce hărmălaie veselă făceau zburdînd prin casă, cum se mai îmbrînceau, sărind de pe podele în pat şi din pat pe podele! La drept vorbind, nu se mai putea numi dans ceea ce

făceau ei, ci mai curînd o bătaie cu perne, şi cînd joaca luă sfîrşit, pernele păreau să-i roage să încingă o nouă bătălie, ca nişte partenere de dans care ar fi presimţit că n-aveau să-i mai întîlnească niciodată. Şi ce de năzbîtii nu mai povestiră pînă la ora culcării, cînd începea de obicei să-şi depene poveştile Wendy! Pînă şi Fluşturilă se apucase la un moment dat să spună nu mai ştiu ce istorie, al cărei început era atît de plictisitor, încît i se tăiase pofta să mai urmeze.

— Da, începutul e cam plicticos — mărturisi el, îngroşînd glasul. Ştiţi ce? Să zicem mai bine că v-am povestit sfîrşitul.

În cele din urmă se culcară cu toţii, dornici să asculte basmul măicuţei Wendy, basmul la care copiii ţineau cel mai mult, dar pe care Peter nu putea să-l sufere. De obicei, cînd Wendy începea să-l povestească, ieşea din odaie sau îşi punea mîinile la urechi; şi poate că dac-ar fi făcut şi de data aceasta la fel, copiii s-ar fi aflat pînă în ziua de astăzi tot pe insulă. În seara aceea însă, Peter rămase la locul său, pe scăunel, şi acum vom vedea ce s-a mai întîmplat după aceasta.

Liniște! Cum vă spuneam deci... — începu Wendy, cu un aer sfătos.

Michael stătea cuibărit la picioarele ei, iar ceilalți șapte băieți erau culcați în pat.

— A fost odată ca niciodată un domn...

— Mai bine o doamnă — se împotrivi Cîrlionț.

— Mai bine un șobolan alb — își dădu cu părerea Ronțăilă.

— Tăceți! îi luă la rost mămica lor. A fost odată ca niciodată un domn și o doamnă și...

— O, mămico — răsună glasul unuia dintre gemeni — va să zică e și o doamnă? Atunci n-a murit, nu-i așa?

— Sigur că nu.

— Ce bine-mi pare că n-a murit! se bucură Piuilă. Ție nu-ți pare bine, John?

— Ce mai întrebi?

— Ție-ți pare bine, Ronțăilă?

— Oho, și încă cum!

— Dar vouă vă pare bine, gemenilor?

— Da.

— O, Doamne! oftă Wendy.

— Ia, mai puțină gălăgie! se răsti Peter.

— Și domnul ăsta — urmă Wendy — se numea domnul Darling. Iar doamna se numea doamna Darling.

— Eu îi cunosc! sări cu gura John, ca să le facă-n necaz celorlalți.

— Mi se pare că și eu îi cunosc — adăugă Michael cu oarecare îndoială.

— Știți, domnul și doamna Darling erau căsătoriți — îi lămuri Wendy. Ei, și ce credeți voi că aveau în casă?

— Șoareci albi! strigă Ronțăilă, ca luminat de un gînd fericit.

— Nu.

— Cine poate să ghicească! dădu din umeri Piuilă, măcar că ştia povestea pe de rost.

— Taci, Piuilă! Aveau trei odrasle.

— Ce-i aia odrasle?

— Şi tu eşti o odraslă, geamănule!

— Ai auzit, John? Şi eu sînt odraslă.

— Mare scofală! Odrasle înseamnă copii — zise John.

— Of, Doamne, Doamne! oftă Wendy. Ei, şi astea trei odrasle aveau o dădacă foarte credincioasă, care se chema Nana; dar într-o zi, domnul Darling s-a supărat pe Nana, a dus-o în curte şi a pus-o în lanţ. Şi-atunci ce să vezi: cei trei copii s-au ridicat în văzduh şi-au zburat de acasă.

— Vai, ce poveste frumoasă! se minună Ronţăilă.

— Au zburat de acasă — continuă Wendy — şi au plecat în Ţara Nicăierea, unde trăiesc copiii pierduţi.

— Am ştiut eu că aşa au făcut! se amestecă în vorbă şi Cîrlionţ. Nu-mi dau seama cum, dar am fost sigur de la început că aşa s-a întîmplat.

— Ascultă, Wendy — întrebă Piuilă — nu cumva unul dintre copiii ăştia pierduţi se cheamă Piuilă?

— Chiar aşa, ai ghicit!

— Aha, va să zică e vorba şi de mine în povestea asta. Ura, Ronţăilă, ai auzit? Se pomeneşte şi de mine în povestea asta.

— Ssst! Acuma v-aş ruga să vă gîndiţi bine de tot ce-a fost în sufletul bieţilor părinţi cînd au văzut că le-au fugit copiii de acasă.

— Săracii de ei! se tînguiră băieţii, deşi de fapt nu le păsa nici cît negru sub unghie de suferinţele bieţilor părinţi.

— Gîndiţi-vă la pătuţurile lor, care au rămas goale!

— Sărmanele!

— Mai mare jalea! rosti vesel unul dintre gemeni.

— Tare mi-e teamă că povestea asta o să sfîrşească prost — adăugă frăţiorul lui. Tu ce zici, Ronţăilă?

— Eu abia aştept să aud sfîrşitul!

— Dacă aţi şti voi ce neţărmurită e dragostea de mamă — le spuse Wendy cu mîndrie în glas — nu v-aţi mai teme.

Şi acum ajunsese la ultima parte a povestirii pe care nu putea s-o sufere Peter.

— Mie îmi place dragostea de mamă — zise Piuilă, pocnindu-l pe Ronţăilă cu perna în cap. Ţie îţi place, Ronţăilă?

— Foarte mult — răspunse acesta, buşindu-l la rîndul său cu perna.

— Vedeţi voi, copii — zise Wendy îngăduitoare — fetiţa din povestea noastră ştia că

mămica o să lase mereu fereastra deschisă, ca să poată intra copiii dacă s-ar întoarce acasă; şi de aceea, fetiţa împreună cu frăţiorii ei au rămas ani şi ani de zile printre străini.

— Dar s-au mai întors vreodată acasă?

De astă dată, Wendy ocoli răspunsul.

— Şi acum — zise ea, adunîndu-şi puterile pentru scena cea mare — să aruncăm o privire în viitor.

Toţi copiii îşi răsuciră capetele, ca să poată privi mai bine în viitor.

— Şi aşa au trecut ani după ani; şi acum ia să vedem cine poate să fie doamna asta elegantă, nici prea tînără, dar nici în vîrstă, care coboară în gara din Londra?

— Cine e, Wendy? Cine e? strigă Ronţăilă, tremurînd de nerăbdare, ca şi cum habar n-ar fi avut cine putea să fie.

— Ea să fie oare? Da. Ba nu... Ba da, ea este, frumoasa Wendy!

— O-o-o!

— Şi cine să fie cei doi bărbaţi falnici şi distinşi care o însoţesc, oameni în toată firea acum, înalţi şi voinici? Să fie oare John şi cu Michael? Chiar ei sînt!

— O-o-o!

— Vedeţi, frăţiorii mei — zise Wendy, arătînd cu degetul în sus — fereastra noastră mai e şi acum deschisă. Da, acum sîntem în sfîrşit răsplătiţi pentru încrederea nestrămutată pe care am avut-o în dragostea de mamă. Şi aşa, copiii s-au întors în zbor la mămica şi la tăticul lor. Nu vă mai spun ce fericire a fost pentru toţi cînd i-au văzut din nou acasă; să-i lăsăm deci să se bucure în tihnă şi să tragem cortina.

În momentul în care Wendy rosti cuvintele cu care se încheia povestea ei, Peter scoase un geamăt înăbuşit.

— Ce este, Peter? strigă Wendy şi se duse repede lîngă el, închipuindu-şi că i s-o fi făcut rău. Te doare ceva, Peter?

— Nu, nu mă doare aşa cum crezi tu — răspunse Peter.

— Dar cum te doare, atunci?

— Wendy, să ştii că te înşeli; nu toate mamele sînt aşa cum ai spus!

Copiii se strînseră buluc în jurul lui. Erau din cale-afară de îngrijoraţi văzîndu-l cît de mult suferea. Şi atunci el le dezvălui o taină pe care o păstrase cu străşnicie pînă atunci.

— Cîndva — începu el — credeam, ca şi tine, că mămica

mea o să ţină mereu fereastra deschisă, aşteptîndu-mă să mă întorc; aşadar, după ce am hoinărit luni şi luni de zile, în cele din urmă mi-am luat zborul şi m-am întors înapoi acasă; dar fereastra de la odaia mea era închisă şi ferecată cu oblonul, pentru că între timp mama uitase cu totul de mine, iar în pătuţul meu am găsit dormind un alt băieţel.

N-aş putea pune mîna-n foc că era adevărul adevărat, însă Peter părea pe deplin convins de ceea ce spunea; şi vorbele lui avură darul să-i înfricoşeze pe copii.

— Wendy, să mergem acasă! strigară John şi cu Michael într-un glas.

— Să mergem — încuviinţă ea, apucîndu-i de mînă.

— Dar nu chiar astă-seară! spuseră cu spaimă şi nedumerire copiii pierduţi.

— Ba chiar acum — răspunse hotărîtă Wendy, pentru că în momentul acela îi trecuse prin minte un gînd înfiorător: dacă mămica ei s-o fi îmbrăcat cumva în doliu după ei? Peter, eşti atît de bun să te îngrijeşti de tot ce trebuie ca să putem pleca?

— Cum doreşti — răspunse el cu sînge rece, ca şi cînd fetiţa l-ar fi rugat doar să-i dea nucile de pe masă.

Nici unul dintre ei nu socoti cu cale să rostească măcar cuvintele care se spun de obicei într-o împrejurare ca asta: „Îmi pare rău că n-o să ne mai vedem!" De vreme ce Wendy nu părea deloc tulburată la gîndul că se despărţea, Peter voia să se arate la fel de nepăsător.

Vă daţi seama însă că adevărul era cu totul altul. La drept vorbind, Peter era supărat foc pe oamenii mari, care, ca întotdeauna, le stricaseră tot cheful. Clocotind de mînie, de îndată ce se căţără în scorbura lui, începu a răsufla repede-repede, cam de cinci ori pe secundă. Anume făcea aşa, fiindcă îşi amintise de un proverb din Ţara Nicăierea, care zicea că, de fiecare dată cînd îţi tragi răsuflarea, moare un om în toată firea; şi, ca să se răzbune, Peter se străduia să ucidă în cel mai scurt timp cît mai mulţi.

Pe urmă, după ce dădu pieilor-roşii poruncile cuvenite, coborî din nou în adăpost, unde în lipsa lui se petrecuse un lucru fără doar şi poate ruşinos. Înspăimîntaţi de faptul că Wendy avea de gînd să-i părăsească, copiii pierduţi se apropiaseră de ea ameninţători:

— O să fie mai rău decît înainte de venirea ei!

— N-o lăsăm să plece!

— Parcă-i după ea: o ţinem zălog aici!

— Chiar aşa, hai s-o punem în lanţuri!

— Piuilă — strigă Wendy — apără-mă, te rog!

La care Piuilă îi răspunse printr-un gest cît se poate de mărinimos. De data asta, în sfîrşit, lăsă la o parte aiurelile pe care le spunea de obicei şi vorbi cu demnitate:

— Eu nu sînt decît Piuilă-Năpîrstoc — zise el — şi nimeni nu mă bagă în seamă. Dar dacă îndrăzneşte cineva să se poarte cu Wendy altfel decît un gentleman englez, îl umplu de sînge cît ai clipi.

Zicînd acestea, scoase pe loc pumnalul; băieţii se traseră înapoi, speriaţi. Tocmai atunci se întoarse şi Peter, şi băieţii îşi dădură seama numaidecît că nu vor avea nici un sprijin din partea lui. Nu era el omul care să oprească o fată în Ţara Nicăierea împotriva voinţei ei.

— Wendy — o înştiinţă el, plimbîndu-se încolo şi încoace prin cameră — le-am spus pieilor-roşii să te călăuzească prin pădure, fiindcă ar fi prea obositor pentru tine să zbori.

— Mulţumesc, Peter.

— După aceea — urmă el, cu glasul tăios şi poruncitor al celor care-s deprinşi să fie ascultaţi — Tilincuţa o să te treacă mai departe peste mare. Du-te şi trezeşte-o, Ronţăilă.

Ronţăilă trebui să bată de două ori pînă să capete un răspuns, cu toate că Tilincuţa nu dormea, ci stătea de o bucată de vreme în vîrful patului, trăgînd cu urechea.

— Cine-i acolo? Cum îndrăzneşti? Cară-te de-aici! se răsti.

— Scoală-te, Tilincuţo — strigă Ronţăilă — trebuie să pleci cu Wendy într-o călătorie.

Tilincuţa fusese cît se poate de încîntată, nici vorbă, auzind că Wendy voia cu tot dinadinsul să plece; dar îşi pusese în gînd să nu-i slujească în ruptul capului de călăuză, lucru pe care nu se sfii să-l spună în gura mare, ba chiar folosind unele cuvinte destul de urîte; apoi se prefăcu a fi adormit la loc.

— Zice că nu vrea! dădu din umeri Ronţăilă, drept care Peter se îndreptă încruntat spre odaia tinerei doamne.

— Tilincuţo! se răsti el. Dacă nu te scoli chiar acum şi nu te îmbraci fără multă tocmeală, să ştii că trag perdelele ca să te vadă toţi cum eşti.

Ameninţarea lui o făcu să sară jos din pat într-o clipă.

— Cine ţi-a spus că nu vreau să mă scol? protestă ea.

Între timp, copiii se uitau pierduţi la Wendy, care se pregătea de plecare împreună cu John şi Michael, şi erau tare amărîţi cu toţii, nu numai pentru că erau pe cale s-o piardă, dar şi pentru că simţeau c-o aşteaptă altă viaţă mai plăcută, la care nici nu fuseseră măcar poftiţi să ia parte.

— Dragii mei — zise în cele din urmă Wendy — dacă vreţi, n-aveţi decît să veniţi şi voi cu mine. Cred că i-aş putea îndupleca pe părinţii mei să vă înfieze.

De fapt, cuvintele acestea fuseseră rostite mai mult pentru Peter; dar fiecare dintre băieţi fu convins că vorbise numai pentru el, drept care începură cu toţii să ţopăie de bucurie.

— Dar ce vor zice cînd au să vadă că sîntem atîţia? N-o să se teamă c-o să aibă prea multă bătaie de cap cu noi? întrebă Ronţăilă în timp ce zburdau prin odaie.

— Da' de unde — zise Wendy, croindu-şi repede în minte un plan. Cel mult au să mai pună cîteva pătuţuri în salon. Iar în zilele cînd vin musafiri, au să le acopere cu nişte paravane.

— Peter, putem să plecăm? întrebară copiii, cu o rugăminte în glas.

— Mă rog, n-aveţi decît — răspunse Peter cu un zîmbet trist.

Fără să mai stea pe gînduri, băieţii se şi apucară să-şi facă bocceluţele.

— Şi acum, Peter — zise Wendy, socotind că toate lucrurile fuseseră puse la cale — înainte de plecare, vreau să-ţi dau doctoria.

Nu era plăcere mai mare pentru ea decît să-l doctoricească, şi am destule temeiuri să cred că-i dădea la doctorii cu nemiluita. Bineînţeles, nu era vorba decît de apă chioară, pe care i-o turna dintr-o sticlă, scuturînd-o bine înainte de a număra picăturile, în aşa fel încît ai fi jurat că-i într-adevăr un medicament. De astă dată însă, Peter nu mai căpătă doza cuvenită, deoarece tocmai cînd se pregătea să i-o dea, Wendy observă tristeţea zugrăvită pe chipul său şi simţi o strîngere de inimă.

— Fă-ţi bagajele, Peter — îl îndemnă ea, scuturînd sticla.

— Nu — răspunse el, păstrîndu-şi cumpătul. Nu vin cu tine, Wendy.

— Ba ai să vii, Peter.

— Ba nu.

Şi ca să-i arate că plecarea ei nu-l mîhnea nici cît negru sub unghie, Peter începu să joace tontoroiul prin odaie, cîntînd cu o prefăcută voioşie dintr-un cimpoi nevăzut. Wendy se văzu nevoită să alerge după el, deşi nu era un lucru prea cuviincios din partea unei doamne.

— Vino cu noi, să-ţi cauţi mămica — îl îmbie ea.

— Nu, nu — îi răspunse el neînduplecat. Mi-e teamă să nu spună c-am crescut mare. Vreau să rămîn mereu copil, ca să mă pot juca toată ziua.

— Bine, Peter, dar...

— Nu.

Neavînd încotro, Wendy trebui să le împărtăşească şi celorlalţi hotărîrea lui.

— Peter nu vrea să vină cu noi.

Va să zică, Peter se gîndea să-i părăsească! Băieţii îl priviră încurcaţi şi rămaseră locului cu traista în băţ. La început se temură ca nu cumva, răzgîndindu-se între timp, Peter să nu le mai dea voie nici lor să plece. Peter însă era mult prea demn ca să facă una ca asta.

— Dacă vă găsiţi mamele — rosti el cu glas înăbuşit — sper că veţi şti să le îndrăgiţi. Ei, şi acum să nu vă aud smiorcăind şi nici să nu faceţi prea mult tărăboi; drum bun, Wendy!

Le întinse apoi mîna vesel, ca

şi cînd şi-ar fi dat seama că băieţii nu mai puteau zăbovi nici o clipă sau ca şi cum şi-ar fi amintit deodată că avea ceva foarte important de făcut.

— Peter, să nu uiţi cumva să-ţi schimbi flaneluţa — îi puse în vedere fetiţa, care tot nu se îndura încă să plece.

Wendy avusese întotdeauna grijă de copii să nu uite să se primenească.

— Nu, nu.

— Şi să-ţi iei doctoriile, auzi?

— Da.

Şi acum se părea că nu mai aveau nimic să-şi spună; urmă un răstimp de tăcere, în care toţi stăteau locului nespus de stingheriţi. Peter însă nu era omul care să se lase înduioşat.

— Eşti gata, Tilincuţo? strigă el.

— Da! da!

— Atunci, ia-o înainte.

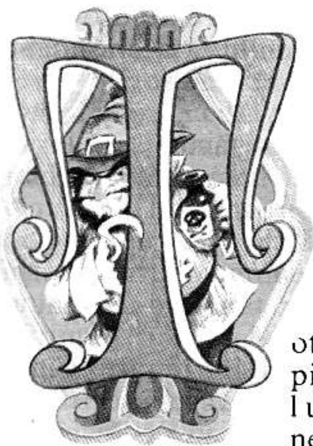
Tilincuţa se înălţă ca o săgeată în vîrful celui mai semeţ copac; nimeni însă nu mai apucă s-o urmeze, pentru că tocmai în clipa aceea piraţii găsiră cu cale să se năpustească asupra pieilor-roşii, dezlănţuindu-se ca o vijelie. Deasupra pămîntului, unde pînă atunci domnise liniştea cea mai desăvîrşită, ţipetele, vaietele şi scrîşniturile jungherelor de oţel sfî-

şiau acum văzduhul. Dedesubt se aşternu o tăcere de moarte. Băieţii căscară rînd pe rînd gura şi rămaseră cu ea aşa, căscată. Wendy căzu în genunchi şi întinse braţele spre Peter. Toate braţele stăteau întinse către Peter, ca şi cînd o răbufnire de vînt le-ar fi abătut într-acolo; pe feţele tuturor se citea rugămintea mută să nu-i părăsească la ananghie. Peter puse numaidecît mîna pe sabie, în timp ce din ochii lui scăpărau fulgere.

Răpirea copiilor

Totuşi atacul piraţilor îi luase pe nepusă masă.

Viteaza prinţesă Crin Sălbatic, împreună cu cei zece voinici de care era înconjurată se pomeniseră împresuraţi fără veste de vicleni piraţi. Apucînd în pripă armele, pieile-roşii înfioraseră văzduhul cu strigătele lor războinice, prea tîrziu însă, din păcate.

Ne vine cam greu să zugrăvim bătălia ce se încinse între ei şi care, la drept vorbind, semăna mai curînd cu un măcel. Mulţi dintre cei ce alcătuiau cîndva floarea tribului copiilor de indieni îşi aflară sfîrşitul în toiul ei. Dar nu toţi muriră nerăzbunaţi, căci odată cu Lupul Şui căzu şi Alph Cărămidă, ca să nu tulbure de două ori liniştea Oceanului Atlantic; iar printre cei care muşcară din ţărînă se număra şi Geo şi Scourie, şi Chas Turley, ca şi alsacianul Foggerty. Turley fu răpus de securea Fioroasei Pantere, care în cele din urmă izbuti să-şi croiască drum printre piraţi împreună cu Crin Sălbatic şi cu cei cîţiva copii din trib care mai rămăseseră teferi.

Peripeţiile acelei nopţi de pomină nu se încheiaseră încă, deoarece nu pe indieni urmărea de fapt Cîrlig să-i nimicească: pieile-roşii erau doar albinele pe care căutase să le scoată afară din stup, afumîndu-le, ca să poată pune mîna pe miere. Peter Pan era cel pe care îşi pusese în gînd să-l prindă, Peter Pan şi Wendy, cu toţi ortacii lor, dar în primul rînd Peter Pan.

Întrebarea era însă cum să pătrundă în lăcaşul de sub pămînt sau cum să-şi strecoare prin scorburi jigodiile aflate în solda lui? Căpitanul piraţilor îşi

plimba ochii lacomi de la unul la altul, cîntărind din privire pe cei care i se păreau a fi mai subţiri. Tîlharii se perpeleau de mama focului, ştiind prea bine că dacă i se năzărea lui Cîrlig, îi putea băga în scorburi cît ai zice peşte, legaţi de capătul unei prăjini.

Dar ce făceau băieţii în vremea asta? I-am lăsat în adăpostul lor subpămîntean în momentul cînd au început să zăngăne armele, aproape împietriţi de spaimă, cu gurile căscate şi braţele rugătoare întinse către Peter, ca să ne întoarcem acum la ei chiar în clipa în care, sfîrşind de bocit, îşi lăsau braţele în jos, neputincioşi. Zarva înfricoşată ce se dezlănţuise din senin deasupra pămîntului încetase aproape tot atît de năprasnic precum se şi stîrnise, potolindu-se ca o învolburare sălbatică de vînt; dar în sinea lor băieţii simţeau cu toţii că împrejurarea aceasta le pecetluise soarta.

— Care din ei o fi învins?

Trăgînd cu urechea la gura scorburilor, piraţii auziră desluşit întrebările pe care şi le puneau băieţii, dar — drăcia dracului! — tot atît de desluşit auziră şi răspunsul lui Peter.

— Dacă au învins indienii — îi lămuri el — în curînd o să se audă tam-tam-ul; aşa obişnuiesc ei să-şi trîmbiţeze orice biruinţă.

Întîmplarea făcuse ca Pîrjol să dea peste tam-tam, ba chiar să stea în momentul acela călare pe el.

— N-o să mai auziţi voi în vecii vecilor tam-tam-ul sunînd — mormăi el.

Spre marea lui mirare, Cîrlig îi făcu semn să bată el însuşi tam-tam-ul; abia după cîteva clipe, tîlharul reuşi să priceapă în fine tîlcul înfricoşat al acestei porunci viclene.

Pîrjol bătu o bucată de vreme toba, apoi se opri trăgînd iar cu urechea, beat de bucurie.

— Tam-tam-ul! strigă Peter, şi banditii îi auziră limpede glasul. Băieţi, au învins indienii!

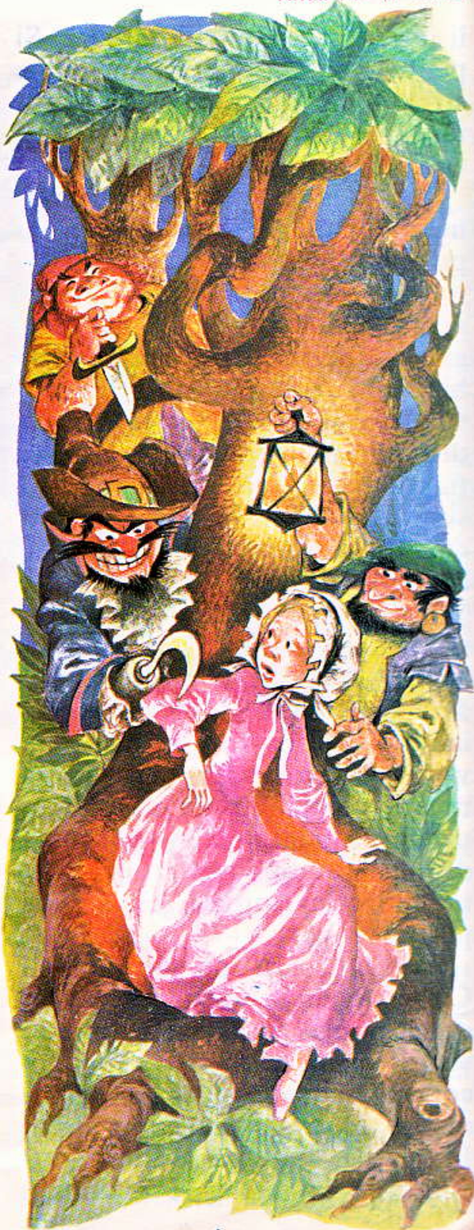
Copiii, a căror soartă fusese în momentul acela hotărîtă, răspunseră prin urale — pe care inimile haine ce pîndeau deasupra lor le ascultară cu desfătare ca pe cea mai plăcută muzică — şi se grăbiră să-şi ia din nou rămas bun de la Peter. Piraţii nu prea puteau să înţeleagă pentru ce făceau treaba asta, dar acum nu le mai păsa de nimic, fiind prea din cale-afară de bucuroşi la gîndul că duşmanii lor se pregăteau să iasă de bună

voie din scorburi. Schimbau priviri între ei rînjind cu viclenie şi-şi frecau mîinile. Cîrlig le împărţi porunci la iuţeală şi pe tăcute, mai mult prin semne: puse pe cîţiva dintre ei să stea de pază în dreptul fiecărui copac, iar pe ceilalţi îi aşeză pe un singur rînd, la o depărtare de vreo doi metri unul de altul.

Primul care ieşi afară fu Cîrlionţ. Nici nu apucă bine să se strecoare prin gura scorburii şi se pomeni în braţele lui Cecco, care-l aruncă lui Pîrjol. Acesta îl aruncă la rîndul său lui Scăfîrlie, care-l aruncă lui Bill Cureluşă, care-l aruncă lui Găluşcă şi tot aşa mai departe. Cîrlionţ trecu astfel din braţele unuia într-ale celui următor, pînă ce căzu la picioarele piratului negru. Toţi băieţii fură smulşi fără milă în acelaşi chip din scorburile lor şi se treziră zburînd prin aer, mai mulţi deodată, ca nişte baloturi azvîrlite din mînă în mînă.

În schimb Wendy, care ieşi ultima la iveală, se bucură de cu totul altă primire. Cîrlig îşi scoase pălăria în faţa ei, făcînd pe cavalerul, şi-i oferi braţul pentru a o conduce la tovarăşii ei, cărora tocmai li se punea căluşi.

Ca nu cumva să fugă, tîlharii

îi legară cu genunchii la gură. Şi pentru ca să fie cît mai bine strînşi în chingi, piratul negru tăiase o funie în nouă bucăţi egale.

Cîrlig le făcu apoi semn oamenilor lui să ducă prizonierii pe corabie.

Dar cum să-i care pînă acolo? Ghemuiţi cum erau şi legaţi fedeleş, ar fi putut foarte bine să fie daţi de-a dura la vale, ca nişte poloboace, dar drumul era în mare parte mlăştinos. Şi de astă dată însă iscusinţa lui Cîrlig îi scoase din încurcătură. Căpitanul le arătă cu degetul căsuţa în care locuise Wendy la început, poruncindu-le s-o folosească drept mijloc de cărăuşie. Piraţii îi aruncară fără multă vorbă pe copii înăuntru, şi patru dintre ei, mai voinici, ridicară căsuţa pe umeri, ceilalţi rămînînd mai în urmă. Ciudatul alai porni la drum, afundîndu-se în pădure, în cîntecele fioroase cîntate de piraţi în cor.

Primul lucru pe care-l făcu Cîrlig, văzîndu-se singur la căderea nopţii, fu să se apropie în vîrful picioarelor de unul din copacii scorburoşi, care se nimerise să fie chiar copacul lui Fluşturilă, ca să vadă dacă poate să se strecoare înăuntru. Pe urmă rămase o bucată de vreme pe gînduri, urzind în sinea lui un plan. Aţinti urechea, ascultînd cu încordare dacă nu se aude venind vreun zvon de pe tărîmul subpămîntean, dar atît acolo, cît şi la suprafaţa pămîntului, domnea aceeaşi tăcere. Oare băiatul care nu ieşise încă la iveală dormea sau, dimpotrivă, stătea la pîndă jos, la rădăcina copacului, cu pumnalul în mînă? — chibzuia tartorul piraţilor.

Din păcate îşi dădu curînd seama că n-avea alt mijloc de a afla adevărul decît să coboare prin scorbură. Cîrlig îşi scoase atunci încetişor pelerina şi, cu băgare de seamă, ca să nu facă nici cel mai mic zgomot, o lăsă jos, apoi, muşcîndu-şi buzele pînă la sînge, se vîrî în văgăună. Era un om curajos de felul său; şi totuşi, o clipă se opri locului să-şi şteargă fruntea, de pe care se prelingeau broboane de sudoare, aşa cum picură ceara dintr-o lumînare. Pe urmă, tot fără zgomot, se lăsă binişor să alunece în necunoscut.

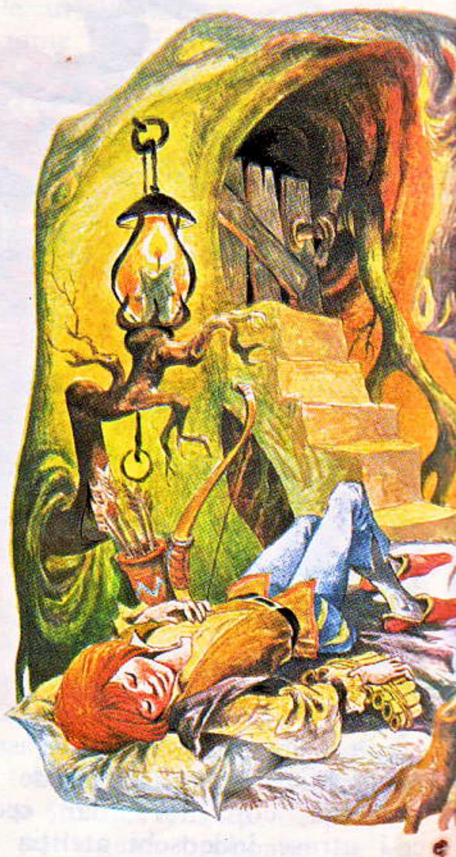
Ajunse nevătămat în fundul scorburii, unde se opri iarăşi o clipă, ţinîndu-şi răsuflarea, deşi abia dacă mai îndrăznea să răsufle. Pe măsură ce-şi obişnuia ochii cu lumina chioară de sub

pămînt, începea să deslușească unele lucruri din lăcaşul de la rădăcina copacilor; dar ceea ce-i atrase îndeosebi atenţia şi asupra căruia se aţinti în cele din urmă privirea-i lacomă fu patul în care dormeau laolaltă copiii; îl căuta de atîta amar de vreme şi abia acum reuşise, în sfîrşit, să-l descopere. Pe pat se afla Peter, care dormea dus.

După plecarea copiilor, Peter, care habar n-avea de tragedia petrecută la suprafaţa pămîntului, cîntase voios din cimpoi o bucată de vreme. Cîntarea lui însă — ştiu bine — nu era decît o încercare deznădăjduită de a-şi dovedi lui însuşi că nu-i pasă de primejdia ce-l pîndea. Apoi îşi pusese în gînd să nu-şi ia doctoria, numai ca să-i facă în ciudă lui Wendy. După aceea, ca s-o necăjească şi mai tare, se întinsese pe pat fără să dea la o parte cuvertura; Wendy avea întotdeauna grijă să-i învelească la culcare, pen-

tru că niciodată nu se poate şti dacă peste noapte nu se lasă frigul. În cele din urmă, Peter Pan simţise deodată că-i dau lacrimile, însă în aceeaşi clipă îi trecuse prin minte că fata s-ar fi supărat foc dac-ar fi aflat că în loc să plîngă Peter rîdea; şi atunci izbucnise într-un hohot năprasnic de rîs, în toiul căruia adormise. Îi spînzura un braţ peste marginea patului, ţinea un picior îndoit, şi cum hohotul de rîs rămăsese întrerupt la jumătate, rămăsese cu gura deschisă, lăsînd să i se vadă dinţişorii ca nişte mărgăritare.

Deşi opaiţul arunca o zare de lumină asupra patului, Cîrlig se credea tot în întuneric şi, făcînd pe dibuite primul pas, se izbi de ceva: era uşa scorburii lui Fluşturilă. Pînă atunci, căpitanul piraţilor privise pe deasupra uşii, care nu acoperea pe de-a-ntregul deschizătura... Căutînd clanţa, îi veni să urle de ciudă, descoperind că era aşezată jos de tot, mult prea jos ca s-o poată apuca. Începu a zgîlţîi uşa, opintindu-se cu nădejde în ea. Ei, drăcie! S-ar putea oare ca şi de data asta să-i scape printre degete duşmanul?

Hait, dar asta ce naiba mai era? Cu toate că avea ochii împăienjeniţi de furie, zărise doctoria lui Peter pe o poliţă la care putea ajunge uşor cu mîna. Chibzui în sinea lui cam ce-ar putea să fie şi, cît ai clipi din ochi, îşi făcu socoteala că în sfîrşit îl avea în palmă pe băieţelul adormit.

Ca nu cumva să fie prins de viu vreodată, Cîrlig purta întot-

deauna asupra lui o doctorie ucigătoare, pregătită chiar de el, din toate inelele cu otravă care-i căzuseră în mînă. Le pusese să fiarbă împreună, şi licoarea gălbuie pe care o dobîndise în cele din urmă era cu siguranţă cel mai puternic venin din cîte se aflau pe lume, deşi necunoscut încă oamenilor de ştiinţă.

Turnă cinci picături din ea în doctoria lui Peter. Apoi, aruncînd o ultimă privire stăruitoare şi aprinsă asupra victimei sale, făcu calea întoarsă şi, cu chiu, cu vai, se căţără înapoi în scorbură.

Cît despre Peter, dormea liniştit mai departe. Luminiţa opaiţului pîlpîi şi se stinse, lăsînd încăperea cufundată în beznă; Peter nu se trezi totuşi. Ceasul din pîntecele crocodilului bătuse de mult ora zece, cînd Peter se ridică deodată înfiorat în capul oaselor. Nu ştia ce anume îl făcuse să se scoale: pesemne o bătaie uşoară şi sfioasă la uşa scorburii sale.

Deşi uşoară şi sfioasă, în tăcerea care domnea în odaie, bătaia aceea în uşă avea totuşi ceva fioros. Peter îşi căută pe bîjbîite pumnalul şi, apucîndu-l în mînă, întrebă:

— Care eşti acolo?

Aşteptă cîtva timp, în care nu primi nici un răspuns. Şi iarăşi se auzi bătînd în uşă.

— Cine e?

Nici de astă dată nu-i răspunse nimeni.

Simţi cum îi zvîcneşte inima în piept, lucru care, la drept vorbind, îi plăcea mai mult decît ne-am fi putut închipui. Din

două salturi ajunse la ușă. Spre deosebire de ușa lui Flușturilă, a lui acoperea tot fundul scorburii, așa că nu putea vedea ce era în partea cealaltă, după cum nici cel ce bătuse nu-l putea vedea pe el.

— Nu deschid, dacă nu-mi spui cine ești! strigă Peter.

În cele din urmă, oaspetele îi răspunse printr-un clinchet armonios.

— Dă-mi drumul înăuntru, Peter!

Recunoscînd glasul Tilincuței, Peter se grăbi să tragă zăvorul. Zîna intră înfrigurată, roșie la față și cu rochia mînjită de noroi.

— Ce s-a întîmplat?

— Nici nu-ți trece prin gînd ce s-a întîmplat! strigă ea și-l puse de trei ori să încerce a ghici.

— Hai, spune odată! se răsti el.

Și, într-o singură frază, fără nici o punctuație, lungă cît panglicile pe care le scot pe nas și pe gură scamatorii, zîna îi povesti împrejurările în care Wendy căzuse în mîinile tîlharilor împreună cu toată ceata de băieți.

Lui Peter îi sări inima din loc de nu știu cîte ori în timp ce-o asculta. Auziți, oameni buni! Wendy legată fedeleș și dusă pe corabia piraților! Ea care era atît de dornică să trăiască asemenea aventuri!

— Trebuie s-o salvez! strigă el, căutîndu-și în grabă armele.

În clipa aceea se întreba cam ce-ar fi putut să-i facă plăcere bietei Wendy. Dacă, bunăoară, și-ar lua doctoria, așa cum îl sfătuise ea? Și întinse mîna spre șipul în care acum se afla licoarea ucigătoare.

— Nu! țipă Tilincuța, fiind-

că-l auzise pe Cîrlig mormăind ceva despre isprava pe care o săvîrşise, în timp ce orbecăia prin pădure.

— De ce?

— E otrăvită.

— Otrăvită? Dar cine crezi tu c-ar fi putut s-o otrăvească?

— Cîrlig.

— Fugi încolo! Cum putea să pătrundă aici Cîrlig? Şi pe urmă eu n-am închis ochii nici o clipă.

Şi, zicînd acestea, duse la gură şipul. De astă dată nu mai era timp de tocmeală; se cereau fapte, nu vorbe. Şi, zvîcnind ca fulgerul din loc, Tilincuţa se strecură între buzele lui şi flaconaşul cu doctorie, sorbind licoarea pînă la fund.

— Ce-nseamnă asta, Tilincuţo, cum îndrăzneşti să-mi bei doctoria?

Zîna însă nu-i mai răspunse. Începu doar să se clatine prin aer.

— Ce-i cu tine? strigă Peter înfricoşat.

— Era otrăvită, Peter — murmură ea blînd. Şi acum o să mor.

— Ce-ai făcut, Tilincuţo, ai băut-o ca să mă cruţi pe mine?

— Da.

— Dar de ce, Tilincuţo, de ce?

Aripioarele ei abia dacă mai pîlpîiau. Lăsîndu-se pe umărul lui, zîna îl ciupi drăgăstoasă de obraz şi-i şopti la ureche: „Nătărăule!“ apoi se îndreptă şovăind spre camera ei, unde coborî pe pătuţ.

Peter Pan acoperi în întregime cu capul cel de-al patrulea perete al odăiţei în care locuia zîna, cînd îngenunche lîngă ea, copleşit de tristeţe. Luminiţa ei scădea încetul cu încetul, şi băiatul ştia că atunci cînd se va stinge cu desăvîrşire, era sortită să moară. Glasul ei se auzea acum atît de slab, încît la început Peter Pan nici nu înţelese bine ce spunea. Cu greu izbuti să-i desluşească vorbele. Tilincuţa zicea că s-ar putea însănătoşi, dacă toţi copiii din lume ar crede în zîne.

Peter întinse braţele în lături, deznădăjduit. La ora aceea nu se zărea ţipenie de copil prin partea locului, cu atît mai mult cu cît se aflau în puterea nopţii; se gîndi totuşi să le vorbească celor care poate în aceeaşi clipă călătoreau în vis prin Ţara Nicăierea, şi care deci erau mai aproape de el decît ne-am putea închipui: băieţi şi fete în cămăşuţe de noapte şi copii de piei-roşii care dormeau goi-goluţi în coşuleţele lor, atîrnate de

crengile copacilor.

— Voi credeţi în zîne? le strigă el tuturor.

Tilincuţa se ridică în capul oaselor, cu o mişcare destul de vioaie, ca să afle ce soartă o aşteaptă. I se păru că aude pe unii dintre ei răspunzînd „da", fără să fie însă prea sigură.

— Tu ce zici? îl întrebă ea pe Peter.

— Dacă credeţi — le strigă el din nou copiilor — răspundeţi bătînd din palme. N-o lăsaţi pe Tilincuţa să moară!

Nu-şi sfîrşi bine vorba, că se auzi lămurit ropotul celor ce băteau din palme.

Printre copii mai rămăseseră totuşi cîţiva care nu se învredniciseră să aplaude.

Cîteva clipe mai apoi, aplauzele încetară deodată; pesemne că în momentul acela nenumărate mame din întreaga lume intraseră buzna în odăile copiilor, să vadă ce se întîmplase; în orice caz, Tilincuţa scăpase cu viaţă. Mai întîi începu a i se înfiripa glasul, pe urmă sări jos din pat. Curînd prinse a se învîrti ca un prîsnel prin odaie, mai zglobie şi mai obraznică decît fusese vreodată.

— Şi acum, hai s-o salvăm pe Wendy.

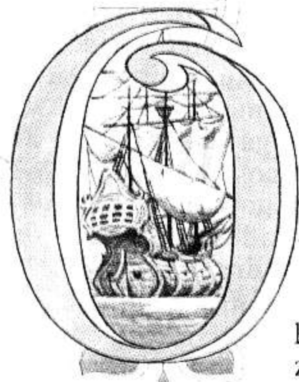
Luna străbătea cerul acoperit de nori, în clipa cînd Peter ieşi din scorbura lui, înarmat pînă în dinţi, dar foarte uşor îmbrăcat, pentru a fi cît mai sprinten. Şi astfel porni în căutarea tovarăşilor săi, fără să ţină seama de primejdiile ce-l pîndeau la tot pasul.

Singurul lucru pe care-l avea de făcut era să meargă drept înainte, după obiceiul indienilor, şi, spre norocul său, Peter Pan se pricepea de minune la treaba asta. La un moment dat, trecu pe lîngă el crocodilul, dar în afară de tic-tac-ul din burta jivinei nu se auzea nici un alt sunet, nu se simţea nici o mişcare şi nu se zărea nicăieri nici o făptură vie.

Atunci, Peter Pan făcu acest cumplit legămînt:

— De data asta, unul dintre noi — eu ori Cîrlig, — trebuie să piară!

Începu să înainteze tîrîndu-se şerpeşte pe jos; puţin mai apoi însă se ridică în picioare şi străbătu ca săgeata un luminiş scăldat în razele lunii; ţinea un deget pe buze şi o mînă pe plăselele pumnalului. Era gata de luptă şi fericit cum nu se mai poate.

O lumină verzuie, ce arunca o rază piezişă peste Golful Kidd, în apropiere de gura rîului piraţilor, străjuia locul în care era ancorat bricul „Flamura Neagră", un vas uşor, aşa cum sînt mai toate vasele de care se slujesc corsarii în expediţiile lor pe mare, dar murdar de sus şi pînă jos. Fiecare bucată din schelăria corăbiei era respingătoare ca un petic de pămînt presărat cu pene de păsări jumulite.

Corabia adăsta învăluită în cerga deasă a nopţii, prin care n-ar fi putut răzbate nici un zgomot pînă la ţărm. Se auzeau prea puţine zvonuri, şi acelea supărătoare pentru ureche, afară doar de ţăcănitul maşinii de cusut, la care lucra Pîrjol, harnic şi îndatoritor ca de obicei.

Cîţiva tîlhari stăteau rezemaţi de parapet; alţii şedeau pe butoaie şi jucau barbut sau cărţi; iar cei patru care se spetiseră cărînd pe umeri căsuţa dormeau pe punte cu faţa în jos, dar şi prin somn aveau grijă să se rostogolească la moment, cînd într-o parte, cînd într-alta, ferindu-se din calea lui Cîrlig ca nu cumva acesta să-i zgîrie în treacăt cu un gest pe care-l făcea fără să-şi dea seama, în virtutea obişnuinţei.

Cîrlig tropăia pe punte, îngîndurat. În sfîrşit, acum îi venise şi lui apa la moară. Izbutise să se descotorosească pentru totdeauna de Peter, iar ceilalţi băieţi se aflau în clipa de faţă pe bricul lui, gata să-şi primească osînda pe scîndura morţii.

Leprele din solda lui, crezîndu-l plecat cine ştie pe unde, o lăsaseră mai moale cu disciplina

şi începuseră să-şi facă de cap.

— Linişte, javrelor, că acuşi îmi înfig cangea în voi! se burzului el, şi zarva se potoli pe loc. Ia spuneţi: i-aţi pus pe toţi în lanţuri, să nu fugă?

— Da, da.

— Atunci, aduceţi-i încoace.

Bieţii prizonieri fură scoşi cu toţii, afară de Wendy, din cala vasului şi înşiraţi înaintea căpitanului. O vreme, Cîrlig păru că nici nu-i bagă în seamă. Se plimba tacticos de colo pînă colo, lălăind un cîntec respingător şi pipăind un pachet de cărţi de joc din buzunar.

— Ei, şi-acum, puşlamalelor — spuse el vesel, întorcîndu-se către băieţi — şase dintre voi au să păşească astă-seară pe scîndură; doi însă ar putea rămîne pe lîngă mine, să mă slujească. Pe care să-l alegem, oare?

Piuilă ieşi înainte cuviincios şi se scuză:

— Ştiţi, domnule căpitan, nu cred că mămica s-ar bucura aflînd că m-am făcut pirat. Spune, Fluşturilă, tu crezi că mămica ta s-ar bucura să fii pirat?

Şi, rostind acestea, îi făcu semn cu ochiul.

— Nu cred — răspunse Fluşturilă mîhnit.

Văzîndu-l, ai fi putut să juri că într-adevăr îi părea rău.

— Dar mămica ta s-ar bucura să te ştie pirat, geamănule?

— Nu cred — rosti cel mai răsărit dintre gemeni, la fel de şmecher ca şi ceilalţi. Ce zici,

Ronţăilă, mămica ta...

— Gura! urlă Cîrlig, şi copiii care luaseră cuvîntul fură traşi înapoi. Ia ascultă, măi băiete! spuse căpitanul privindu-l pe John. Tu pari mai puţin fricos. Nu ţi-a venit chef niciodată să te faci pirat, voinicule?

— Cîndva aş fi vrut să mă numesc Jack Sîngerosul — mărturisi acesta fîstîcit, neştiind ce-o să urmeze.

— Frumos nume. Aşa o să-ţi spunem, dacă vrei să fii de-al nostru.

— Tu ce crezi, Michael? întrebă John.

— Mie cum mi-aţi spune, dacă m-aş face pirat? întrebă Michael.

— Joe Barbă-Neagră.

Bineînţeles, Michael se simţi grozav de măgulit.

— Ce zici, John?

Michael voia să-l lase întîi pe John să hotărască, iar John, la rîndul său, aştepta acelaşi lucru din partea lui Michael.

— Dar vom rămîne mai departe, nu-i aşa, supuşii credincioşi ai maiestăţii sale regelui?

Cîrlig şuieră printre dinţi:

— Înainte de toate va trebui să strigaţi: „Jos regele!"

— Atunci, nu vreau! răbufni John, lovind în butoiul din faţa lui Cîrlig.

— Nici eu! îi ţinu isonul Michael.

— Trăiască Anglia, stăpîna noastră, a tuturor! chiţăi Cîrlionţ.

Furioşi, piraţii îi plesniră peste gură, iar Cîrlig urlă:

— Cu asta v-aţi rostit singuri

osînda. Aduceţi-o încoace pe mama lor! Pregătiţi scîndura!

Sărmanii, nu erau decît nişte copilandri şi se făcură albi ca varul cînd îi văzură pe Cureluşă şi pe Cecco pregătind scîndura morţii. Cînd însă Wendy fu adusă pe punte, se siliră cu toţii să facă pe vitejii.

— Aşa, păpuşico — rosti cu dulceaţă Cîrlig, de parcă şi-ar fi muiat vorbele în sirop. Acum ai să-ţi vezi odoarele pe scîndura morţii.

— Au să moară? întrebă Wendy.

— Da — rînji el. Tăcere! strigă apoi, nemaiîncăpîndu-şi în piele de bucurie. Ascultaţi ultimele cuvinte ale unei mame către copiii ei.

Wendy se dovedi la înălţimea acestei măreţe clipe.

— Dragi copii, ascultaţi ultimele mele cuvinte — zise ea răspicat. Gîndiţi-vă că vă vorbesc din partea mamelor voastre bune, care vă spun: „Nădăjduim că fiii noştri vor şti să moară ca nişte adevăraţi gentlemeni britanici".

Cuvintele ei îi făcură chiar şi pe piraţi s-o privească plini de respect şi cu un fior de teamă; iar Piuilă începu să ţipe, ca din gură de şarpe:

— Eu n-am să înşel nădejdile mamei! Tu ce-ai să faci, Ronţăilă?

— Nici eu n-am să înşel nădejdile mamei! Dar tu, geamănule?

— Nici eu n-am să înşel nădejdile mamei!

Între timp, Cîrlig îşi recăpătase glasul.

— Legaţi-o! porunci el.

Pîrjol o legă de catarg.

— Ascultă, păpuşico — îi şopti el — să ştii că-ţi cruţ viaţa, dacă-mi făgăduieşti să fii mămica mea.

Wendy însă nu catadicsi să-i facă o asemenea făgăduială nici chiar lui Pîrjol.

— Cînd mă uit la voi, îmi vine să cred că-i mai bine să n-ai copii — zise ea cu dispreţ.

E trist că nici un băiat nu avea ochi pentru ea în timp ce Pîrjol o lega de catarg; toţi erau cu privirile aţintite spre scîndura morţii: era vorba doar de ultimul lor drum. Nu mai aveau inima să spere că vor păşi bărbăteşte pe scîndură, pentru că nu mai erau în stare nici măcar să gîndească; tot ce mai puteau să facă era să holbeze ochii şi să tremure ca varga.

Cîrlig rînji la ei cu dinţii încleştaţi şi dădu să se apropie de Wendy. Ar fi vrut să-i întoarcă faţa spre băieţi, silind-o să se uite cum se îndreptau, rînd pe rînd, spre scîndura blestemată. Dar nu mai apucă să ajungă pînă la ea şi nici să audă strigătul de spaimă pe care spera să i-l smulgă. Auzi în schimb altceva, care-l făcu să înlemnească de groază.

În momentul acela îi veni la

ureche tic-tac-ul înfiorător din pîntecele crocodilului.

Şi nu numai el, dar şi ceilalţi — piraţii, băieţii şi Wendy — îl auziră. Şi, ca prin farmec, toate capetele se întoarseră în aceeaşi direcţie: nu spre apă, de unde venea ticăitul, ci spre Cîrlig. Toată lumea ştia că ceea ce avea să urmeze îl privea numai şi numai pe el şi că de unde pînă atunci fuseseră cu toţii actori, aveau să devină pe negîndite spectatori.

Ţi se făcea părul măciucă văzînd schimbarea care se petrecuse, de la o clipă la alta, cu Cîrlig. Căpitanului i se muia-

seră picioarele și căzuse jos, grămadă.

Ticăitul se apropia tot mai mult; dar înaintea lui i se strecurase în minte un gînd care-i îngheța sîngele în vine: „Acum-acum, huiduma de crocodil o să se urce pe punte". Pînă și cîrligul de fier îi atîrna ca o cîrpă. Se simțea atît de oropsit, încît orice alt om în locul său ar fi așteptat cu ochii închiși acolo unde căzuse; dar mintea năstrușnică a lui Cîrlig nu încetase încă să lucreze și, călăuzit de ea, căpitanul se tîrî de-a bușilea pe punte, cît mai departe cu putință de sunetul ce-i zgîria urechea. Pirații se dădură respectuoși la o parte, ca să-l lase să treacă, dar tartorul lor nu zise nici cîrc pînă nu se izbi de parapet.

— Ascundeți-mă! strigă el răgușit.

Se strînseră cu toții în jurul lui, ferindu-se să privească spre locul prin care știau că trebuie să se urce pe punte lighioana. Nici prin cap nu le trecea să-i țină piept. Crocodilul întruchipa soarta hărăzită tuturor.

Abia cînd Cîrlig pieri din ochii lor, curiozitatea dezlegă în sfîrșit mădularele băieților, care se repeziră la balustrada corabiei, să vadă dihania cățărîndu-se pe bord. Dar în momentul acela li se înfățișă cea mai neașteptată minunăție din noaptea asta plină de peripeții, căci cel ce se grăbea să sară în ajutorul lor nu era crocodilul, ci Peter Pan în carne și oase.

Peter le făcu semn să nu scoată nici un strigăt, fie de bucurie, fie de uimire, care ar fi putut să le dea de bănuit piraților. Și continuă să clămpăne din gură: tic-tac, tic-tac, întocmai ca un ceasornic.

În clipa cînd ne-am despărțit de el, Peter tocmai străbătea insula cu degetul pe buze și cu mîna pe plăselele pumnalului. Zărise la un moment dat crocodilul trecînd prin apropiere, dar nu observă nimic neobișnuit, pentru ca puțin mai apoi să-și aducă aminte că nu-l auzise ticăind. La început i se păru destul de ciudat, dar se dumeri numaidecît că ornicul nu fusese întors la timp și se oprise.

Peter chibzui atunci în ce fel ar putea să tragă foloase de pe urma acestui bucluc; și-și puse în gînd să înceapă a clămpăni din gură, pentru ca sălbăticiunile pădurii să creadă că vine crocodilul și să-l lase să treacă fără să se atingă de el. Imita atît de bine ticăitul ceasului, încît fără să vrea iscusința lui avu

o urmare cu totul neașteptată: crocodilul auzi și el tic-tac-ul și se luă după băiat. Dacă o făcuse din dorința de a redobîndi ceea ce pierduse, ori numai din simpatie, închipuindu-și că tot el ticăie, n-o să știm niciodată cu adevărat, întrucît crocodilul este un animal lipsit de inteligență.

Și astfel, Peter ajunse pe țărm fără să pățească nimic și se aruncă vitejește în valuri. În timp ce înota, în mintea lui stăruia mereu același gînd: „De astă dată, unul dintre noi — eu ori Cîrlig — trebuie să piară!" Clămpănise atît de mult din gură, încît mai ticăia și acum, fără să-și dea seama. Dacă ar fi prins de veste, poate că s-ar fi oprit, fiindcă, deși ideea cu ceasornicul era cît se poate de iscusită, nu i-ar fi trecut prin cap să se folosească mai departe de acest vicleșug ca să se urce pe puntea bricului. Dimpotrivă, socotea c-ar trebui să sară peste balustrada vasului pe nesimțite, făcînd mai puțin zgomot chiar decît un șoarece; de aceea rămase cu gura căscată cînd îi văzu pe pirați ferindu-se din calea sa și pe Cîrlig în mijlocul lor, tremurînd ca o frunză, înspăimîntat de parcă s-ar fi așteptat să sosească din moment în moment crocodilul.

Crocodilul! În clipa în care își aminti de el, Peter auzi și ticăitul ceasornicului. La început i se păru că sunetul acela venea din pîntecele jivinei și aruncă o privire îndărăt. Cînd își dădu seama însă că el însuși clămpănea din gură, pricepu numaidecît cum stăteau lucrurile. „Să mai spună cineva că nu sînt isteț!" se gîndi el și le făcu semn băieților să nu se dea cumva de gol, întîmpinîndu-l cu urale și aplauze.

Tocmai atunci, Ed Chinoroz, timonierul, ieși din cabină și străbătu puntea. Peter lovi în plin. John astupă cu amîndouă mîinile gura bietului pirat, înăbușind geamătul lui de moarte. Timonierul se prăbuși cu fața în jos. Patru băieți îl prinseră din zbor, ca să nu se audă duduind podelele sub greutatea trupului său. Peter le făcu din nou semn și leșul fu azvîrlit peste bord.

O clipă mai apoi răsună un plescăit, după care se așternu iarăși tăcerea.

— Unu! (Flușturilă începuse să numere.)

Fără grabă, încordat ca un arc și mergînd în vîrful picioarelor, Peter intră în cabină; era și timpul, deoarece, luîndu-și inima în dinți, unii pirați înce-

puseră să-și întoarcă privirile spre copii. Fiecare simţea răsuflarea înfiorată a celui de lîngă el, dovadă că tic-tac-ul ceasornicului, care-i băgase în sperieţi, încetase.

— A plecat, căpitane — zise Pîrjol, ştergîndu-şi ochelarii. E linişte şi pace.

Binişor, Cîrlig îşi scoase capul din gulerul înalt şi înzorzonat cu o mulţime de dantele şi ciuli urechea cu atîta luare-aminte, încît ar fi putut să audă chiar şi ecoul tic-tacului. Cum însă domnea o tăcere desăvîrşită, se ridică semeţ în picioare.

— Atunci, e rîndul lui Jim Scîndurică să-şi facă datoria! strigă el cu neruşinare. Şi începu să fredoneze fiorosul cîntec tîlhăresc:

Iu-hu! Vezi scîndura slinoasă?
De-a lungul ei te faci că pleci.
Cînd într-o parte ea se lasă,
Marea te-nghite — hap! — pe veci.

Ca să-şi înfricoşeze şi mai mult prizonierii, căpitanul se prefăcu a dansa pe o scîndură nevăzută, strîmbîndu-se la ei în timp ce cînta.

— Înainte de a pune piciorul pe scîndură — rînji el, isprăvind de cîntat — n-aţi vrea să vă mîngîie niţeluş pe spinare pisicuţa cu nouă cozi?

La auzul acestor cuvinte, copiii căzură cu toţii în genunchi.

— Nu, nu! strigară ei atît de jalnic, încît piraţii nu se putură stăpîni să nu zîmbească.

— Adu pisica, Bill! porunci Cîrlig. Vezi că e-n cabină.

În cabină! Acolo era Peter! Copiii schimbară între ei o privire.

— Cu dragă inimă, şefule! zise Cureluşă bucuros şi intră în cabină.

Băieţii se uitară în urma lui. Nici nu băgaseră de seamă că şeful piraţilor începuse iarăşi să cînte, în timp ce trepăduşii lui îi ţineau isonul:

Iu-hu! Te mîngîie, pisica,
Plesnind din cele nouă cozi!
Pe spate-ţi scrie mititica
Un...

Cum suna ultimul vers nu vom putea şti niciodată, pentru că un urlet înfiorător făcu să le piară cheful de cîntat. Urletul care izbucnise în cabină străbătu dureros puntea şi se stinse.

Îndată după aceea răsună un chiot al cărui tîlc băieţii îl pricepură numaidecît, dar care piraţilor li se păru şi mai ciudat decît urletul.

— Ce-a fost asta? strigă Cîrlig.

— Doi — rosti serios Fluşturilă.

Italianul Cecco şovăi o clipă, apoi dădu buzna în cabină. O clipă mai tîrziu, ieşi afară clătinîndu-se pe picioare, mai mult mort decît viu.

— Ce s-a întîmplat cu Bill Cureluşă, jigodie? şuieră Cîrlig, aplecîndu-se ameninţător asupra lui.

— Ce să se întîmple? A murit. Înjunghiat — răspunse Cecco cu un glas ce părea că

vine din mormînt.

— Bill Cureluşă a murit? se cutremurară tîlharii înspăimîntaţi.

— În cabină e întuneric beznă — zise Cecco, vorbind fără şir. Dar nu ştiu ce dracu o fi acolo, că mi-a sărit inima; e ceva care chiuie de parc-ar trîmbiţa un cocoş, după cum aţi auzit!

— Cecco — zise Cîrlig, şi glasul lui sună mai tăios ca oţelul — du-te înapoi şi adu-mi cocoşul ăla!

Cecco, viteazul vitejilor, se făcu mic de tot în faţa căpitanului, strigînd din răsputeri: „Nu, nu!", dar Cîrlig începu să-şi mîngîie cangea, torcînd ca o pisică.

— Ziceai că vrei să te duci, nu-i aşa, Cecco? întrebă el cu un aer nepăsător.

Cecco se urni din loc după ce mai întîi deschise larg braţele, ca omul care ştie că nu mai are ce aştepta. Nimeni nu mai cînta, toţi stăteau cu urechea la pîndă; din nou se auzi un ţipăt de moarte, urmat de un chiot.

Nimeni nu scoase o vorbă, afară de Fluşturilă:

— Trei — socoti el.

Cu un semn, Cîrlig îşi strînse toată haita.

— Mii de draci şi de tartoriţe! tună el. Cine-mi aduce plocon cocoşul ăla?

— Să-l aşteptăm pe Cecco să se-ntoarcă — mîrîi Scăfîrlie, şi ceilalţi îi ţinură isonul.

— Mi se pare mie sau te-am auzit spunînd adineauri că vrei să te înscrii voluntar, Scăfîrlie? zise Cîrlig, mîngîindu-şi iarăşi cangea de fier şi torcînd ca o pisică.

— Aş, pe dracu! protestă Scăfîrlie.

— Cîrligul meu mi-a şoptit că da — urmă căpitanul, îndreptîndu-se spre el. Mă-ntreb dacă n-ar fi mai bine pentru tine, Scăfîrlie, să-i faci pe plac!

— Mai bine îmi pun ştreangul de gît, decît să intru înăuntru — se îndărătnici Scăfîrlie, şi din nou echipajul îi ţinu isonul.

— Ce-i asta? Răzmeriţă? întrebă Cîrlig cu un glas mai mieros ca oricînd. Şi căpetenia răsculaţilor e Scăfîrlie, nu?

— Iartă-mă, şefule — scînci acesta tremurînd din creştet pînă-n tălpi.

— Bate laba, Scăfîrlie! rosti căpitanul piraţilor, întinzîndu-i cîrligul de fier.

Scăfîrlie se uită în jur, cerşind din ochi ajutor, dar toată lumea îl părăsise. Piratul se dădu înapoi din faţa lui Cîrlig, care se apropia cu o sticlire roşie în

ochi. Scoţînd un strigăt deznădăjduit, Scăfîrlie sări pe tunul botezat Tom Găliganul şi se aruncă în mare.

— Patru — zise Fluşturilă.

— Şi acum — întrebă curtenitor Cîrlig — mai e vreun gentleman printre voi care a rostit cuvîntul „răzmeriţă“?

Punînd mîna pe un felinar şi înălţîndu-şi în aer cîrligul cu un gest ameninţător, îi înştiinţă:

— O să vedeţi voi ce frumos am să-l scot eu afară pe cocoşelul ăla!

Şi, zicînd acestea, se năpusti în cabină.

— Cinci!

Ce n-ar fi dat Fluşturilă să-l poată trece şi pe el la socoteală! Îşi linse buzele nerăbdător, pregătindu-se să numere, dar după cîteva clipe Cîrlig se întoarse, fără felinar.

— Mi-a stins ceva lumina — bolborosi el cu glasul stins.

— Ceva! îl îngînă Mullins.

— Ce-i cu Cecco? întrebă Găluşcă.

— A murit şi el ca şi Cureluşă — răspunse Cîrlig, fără să mai lungească vorba.

Faptul că nu părea prea grăbit să intre iar în cabină le dădu tuturor de gîndit şi din nou se auziră murmure de nemulţumire.

— Băieţi! strigă căpitanul. Am o idee! Deschideţi uşa cabinei şi îmbrînciţi-i pe-ăştia înăuntru. N-au decît să se lupte ei cu cocoşul, dacă nu vor să moară. În cazul cînd îi vin de hac, cu atît mai bine pentru noi. Iar dacă se întîmplă să-i răpună el pe ei, noi tot n-avem nimic de pierdut.

Pentru ultima dată avu prilejul Cîrlig să stîrnească admiraţia javrelor din haita lui de tîlhari, care îi îndepliniră cu sfinţenie porunca. Băieţii se făcură chipurile că se împotrivesc, dar piraţii îi îmbrînciră fără multă vorbă în cabină şi închiseră uşa în urma lor.

— Şi-acum ascultaţi — îi îndemnă Cîrlig.

Cu toţii ciuliră urechile, dar nici unul dintre ei nu îndrăzni să-şi întoarcă privirile spre uşă. În schimb se încumetă s-o facă Wendy, care stătuse tot timpul pînă atunci legată de catarg. Fata aştepta la fel ca şi ceilalţi, dar nu ca să audă un răcnet ori un chiot, ci numai ca să-l vadă pe Peter ieşind din cabină.

Nu avu prea mult de aşteptat. În cabină, Peter descoperise în fine ceea ce căuta: cheia cu care putea desface cătuşele băieţilor; şi după ce le desfăcu, se strecurară cu toţii afară, lu-

înd cu ei toate armele pe care le găsiseră la-ndemînă. Peter le făcu semn să se-ascundă, apoi reteză funiile cu care era legată Wendy. Acum nu-i mai împiedica nimic s-o ia la sănătoasa cu toţii. Ba da, mai era totuşi ceva care-i oprea: jurămîntul lui Peter: „De astă dată, unul dintre noi — eu ori Cîrlig — trebuie să piară!“ Aşadar, după ce o eliberă pe Wendy, îi şopti să se ascundă împreună cu ceilalţi, iar el se grăbi să-i ia locul, aşezîndu-se în dreptul catargului, înfăşurat în pelerina fetei, pentru ca piraţii să creadă că-i tot ea. Pe urmă răsuflă o dată adînc şi trase un chiot.

Auzind chiotul, piraţii îşi închipuiră că băieţii fuseseră pînă la unul răpuşi în cabină. Drept care începură să dea din colţ în colţ, înspăimîntaţi. Cîrlig încercă să-i îmbărbăteze, ştiind foarte bine că dacă s-ar întîmpla să-i scape din ochi, ar tăbărî cu toţii asupra lui.

— Băieţi! zise el, pregătindu-se să-i ia cu binişorul sau să-i lovească fără o clipă de şovăire, după cum va fi cazul. Am stat eu şi am chibzuit şi m-am convins că trebuie să fie o piază rea printre noi.

— Da — rînjiră tîlharii — un om cu un cîrlig.

— Nu, băieţi, nu! Numai fata e de vină. Ori de cîte ori pe o corabie de piraţi s-a aflat vreo femeie, oamenii au avut numai buclucuri. După ce ne-om descotorosi de ea, veţi vedea că totul o să meargă ca înainte. Aruncaţi fata peste bord! porunci Cîrlig.

Piraţii se repeziră la mogîldeaţa înfofolită în pelerină.

— Acuma nu mai are cine să te scape, păpuşico! şuieră batjocoritor printre dinţi Mullins.

— Ba da — răspunse mogîldeaţa.

— Cine?

— Peter Pan, răzbunătorul! se auzi răspunsul ce-i băgă pe toţi în sperieţi; şi, rostind aceste cuvinte, Peter lepădă pelerina de pe umeri.

Atunci abia se dumeriră piraţii cine dăduse iama printre ei în cabină. Cîrlig încercă de două ori să deschidă gura şi de două ori îi rămaseră vorbele-n gît. În cele din urmă reuşi să strige, dar fără prea multă convingere:

— Sfîrtecaţi-l!

— Pe ei, băieţi! trîmbiţă glasul lui Peter.

Şi într-o clipă, zăngănitul armelor împînzi corabia. Dacă piraţii ar fi fost strînşi toţi laolaltă, nu încape îndoială că ar fi învins; dar cum fuseseră luaţi pe neaşteptate, alergau brambura încolo şi încoace şi loveau la întîmplare, fiecare fiind convins că afară de el nu mai rămăsese nimeni teafăr din tot echipajul. Atunci cînd luptau corp la corp erau mai puternici; dar acum nu făceau decît să se apere, ceea ce le îngăduia băieţilor să atace perechi-perechi şi să-şi aleagă prada pe care s-o încolţească.

Unii mişei se aruncară în apă; alţii se ascunseră prin cele mai întunecoase cotloane, unde, în scurtă vreme, îi descoperea Fluşturilă. Acesta nu intrase în încăierare, mulţumindu-se să alerge de colo pînă colo cu un felinar în mînă, pe care-l băga în ochii tîlharilor orbindu-i şi făcîndu-i să se azvîrle singuri în săbiile băieţilor. În afară de zăngănitul armelor, nu se mai auzea nimic altceva, decît arareori cîte un ţipăt ori un plescăit de valuri şi glasul monoton al lui Fluşturilă, care număra pe îndelete: „Cinci! Şase! Şapte! Opt! Nouă! Zece! Unsprezece!"

Cred că pierise şi ultimul pirat, cînd o droaie de băieţi îndîrjiţi îl împresurară pe Cîrlig, care părea să fie ocrotit de o vrajă, întrucît îi ţinea în şah pe toţi, înconjurîndu-se de un cerc

de foc. Mereu îl încolţeau şi totuşi de fiecare dată izbutea să-şi croiască drum printre ei. Îl ridicase în aer cu cîrligul pe unul dintre băieţi, folosindu-se de el ca de o pavăză, de cîte ori încerca cineva să-l lovească.

— Jos săbiile, băieţi! strigă noul sosit pe corabie. Lăsaţi-l pe mîna mea!

Şi astfel Cîrlig se trezi deodată faţă-n faţă cu Peter. Ceilalţi se dădură înapoi, aşezîndu-se roată în jurul lor.

O bună bucată de vreme, cei doi duşmani se priviră ochi în ochi; Cîrlig tremura puţin, în timp ce Peter avea faţa luminată de un zîmbet nefiresc.

— Aşa, va să zică, Pan — rosti Cîrlig în cele din urmă — tu ai făcut toate astea?

— Da, Joe Cîrlig — îi răspunse voinicelul dîrz. Toate astea sînt isprava mea.

— Măi băieţică obraznic şi cu nasul pe sus — zise Cîrlig — pregăteşte-te să mori!

— Fereşte-te, om cătrănit şi negru la suflet! îi întoarse vorba Peter.

Fără să mai spună nimic, îşi încrucişară săbiile şi, o bucată de vreme, nici una din ele nu păru să fie biruitoare. Peter mînuia spada cu iscusinţa unui maestru de scrimă şi para loviturile cu o iuţeală fulgerătoare: cînd şi cînd făcea cîte o fentă, după care urma un asalt, reuşind să străpungă apărarea adversarului. Numai că, din păcate, nu izbutea niciodată să-l lovească, deoarece avea braţul mult mai scurt decît el. Cîrlig, care era de asemenea un spadasin de mîna întîi, neîntrecut în dueluri, dar în acelaşi timp mai puţin sprinten decît Peter, îl silea să bată în retragere, atacîndu-l cu toată îndîrjirea, în speranţa că va izbuti să pună capăt luptei cu ajutorul loviturii lui preferate; spre marea lui uimire, vedea însă că de fiecare dată Peter reuşea să pareze lovitura. Încercă atunci să-şi încolţească potrivnicul, ca să se poată folosi de cîrligul pe care-l flutura tot timpul prin aer. Peter însă se făcu ghem şi, zvîcnind deodată în sus, înfipse vîrful spadei între coastele piratului. La vederea sîngelui ce-i curgea din rană, Cîrlig scăpă sabia din mînă, rămînînd la cheremul lui Peter.

— Nu-l lăsa! strigară băieţii într-un glas.

Cu un gest măreţ însă, Peter îşi pofti adversarul să-şi ridice sabia de jos, ceea ce piratul se grăbi pe dată să facă.

— Pan, cine eşti şi ce eşti tu?

întrebă el cu o voce sugrumată.

— Eu sînt tinereţea! Sînt bucuria! răspunse într-o doară Peter. Sînt o păsărică abia ieşită din ou.

Bineînţeles toate astea erau aiureli; dar în acelaşi timp, pentru nefericitul Cîrlig erau o dovadă că Peter habar n-avea cine şi ce este.

— Atunci, hai la luptă! strigă el disperat.

Acum, Cîrlig învîrtea sabia prin aer ca un bici şi fiecare învîrtitură era atît de năprasnică, încît ar fi putut reteza în două orice bărbat în toată firea, sau orice copil care i-ar fi stat în cale; Peter sărea însă sprinten în jurul lui, de parcă însuşi vîntul l-ar fi mînat încolo şi încoace, ca să-i cruţe viaţa. Şi mereu se năpustea asupra lui Cîrlig, înţepîndu-l cu spada.

Căpitanul piraţilor se bătea mai departe fără să mai tragă nici o nădejde c-ar putea să-l răzbească. În cele din urmă, părăsind lupta, intră valvîrtej în pulberăria corăbiei şi-i dădu foc.

— Peste două minute — îi înştiinţă el — corabia va sări în aer!

O clipă mai apoi, Peter ieşi din pulberărie cu un obuz în mînă şi-l aruncă foarte liniştit peste bord.

Văzîndu-l apoi că se apropie pas cu pas de el, făcînd să fulgere pumnalul prin aer, gata de luptă, Cîrlig sări pe parapet şi se aruncă în apă. De unde să ştie bietul om că jos îl pîndea huiduma de crocodil? Fiindcă trebuie să vă mărturisesc c-am oprit ceasul anume ca el să nu afle acest amănunt: în sfîrşit, un mic semn de respect din partea noastră.

Şi aşa pieri Joe Cîrlig.

— Şaptesprezece! trîmbiţă Fluşturilă.

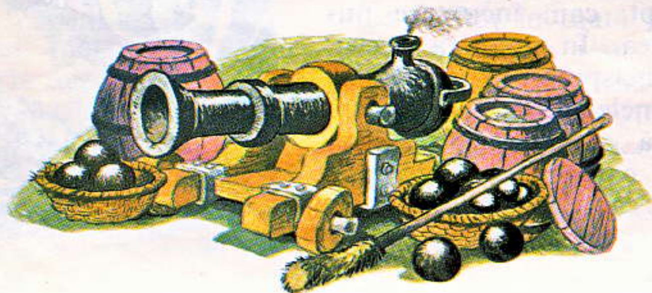
De fapt, cam încurcase numărătoarea. În noaptea aceea, numai cincisprezece piraţi îşi ispăşiseră nelegiuirile. Doi dintre ei reuşiră să ajungă la ţărm: Scăfîrlie, care în scurtă vreme avea să cadă în mîinile pieilor-roşii, pentru a deveni dă-

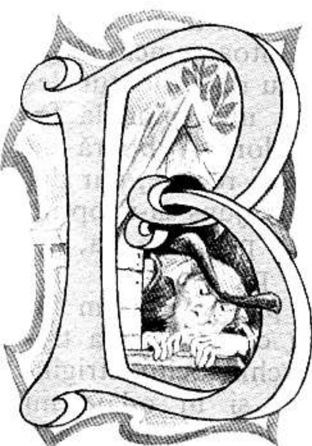

daca celor mai tinere vlăstare ale tribului — (cumplit de tristă soartă pentru un pirat!) — şi Pîrjol, care de atunci a vînturat lumea întreagă cu ochelarii pe nas, cîştigînd, de bine, de rău, o bucată de pîine cu poveştile lui, fălindu-se c-ar fi fost singurul om căruia îi ştiuse de frică Joe Cîrlig.

Wendy stătuse fireşte deoparte, fără să se amestece în încăierare, deşi îl urmărise tot timpul pe viteazul Peter cu nişte ochi strălucitori. Acum, însă, că vijelia trecuse, găsi de cuviinţă să-şi ia rolul din nou în primire. Îi lăudă pe toţi deopotrivă, pe urmă îi duse în cabina lui Cîrlig şi le arătă ceasul atîrnat într-un cui. Era unu şi jumătate.

Se făcuse tîrziu — ce putea fi mai important decît asta? Fără multă vorbă, Wendy îi puse să se culce pe priciurile tîlharilor — în privinţa asta nu mai poate încăpea nici cea mai mică îndoială. Pe toţi, în afară de Peter, care se plimba de colo pînă colo pe punte, umflîndu-se în pene ca un curcan, pînă ce adormi şi el într-un tîrziu lîngă Tom Găliganul. În noaptea aceea avu unul din visele lui obişnuite, şi multă vreme plînse prin somn, aşa că Wendy îl strînse tare în braţe, să-l liniştească.

Bine sau rău, trebuie să recunoaştem că am trecut cam multişor cu vederea casa de la numărul 14; şi totuşi, putem fi siguri că doamna Darling n-o să ne-o ia în nume de rău.

Adevărul e că nici acum n-am fi îndrăznit să intrăm în odaia copiilor, pe care o cunoaştem atît de bine, dacă n-am fi ştiut că în momentul de faţă locatarii ei de drept se află în drum spre casă; ne grăbim totuşi să ajungem înaintea lor, ca să punem aşternuturile să se aerisească precum se cuvine şi ca să dăm de ştire domnului şi doamnei Darling să nu mai plece seara de acasă.

Aşternuturile sînt însă bine aerisite şi doamna Darling nu părăseşte niciodată casa; şi băgaţi de seamă, fereastra e mereu deschisă.

Singura schimbare care se poate observa în dormitorul copiilor este că între orele nouă dimineaţa şi şase după-amiaza cuşca Nanei lipseşte din odaie. În ziua în care copiii au şters-o de acasă, domnul Darling a simţit în adîncul inimii sale că numai din vina lui s-a întîmplat toată boroboaţa, fiindcă se apucase s-o pună în lanţ pe Nana, şi că de la început şi pînă la sfîrşit căţeluşa se dovedise mai înţeleaptă decît el. După ce chibzuise lucrurile pe îndelete, întorcîndu-le şi pe o faţă şi pe alta, domnul Darling se aşezase în patru labe şi intrase pe brînci în cuşcă. Ori de cîte ori soţia sa încerca să-l înduplece, rugîndu-l drăgăstos să iasă afară, domnul Darling îi răspundea trist, dar cu o hotărîre nestrămutată:

— Nu, scumpa mea, aici e locul meu.

Cuprins de cele mai amarnice remuşcări, domnul Darling jurase că n-o să mai părăsească, orice ar fi, cuşca, pînă nu s-or întoarce copiii.

În fiecare dimineaţă, aşadar, era urcat cu cuşcă cu tot într-o birjă care-l ducea la birou, şi tot aşa se întorcea acasă, la şase după-amiază. Cîrduri întregi de trecători se ţineau laie după trăsură, aclamîndu-l în gura mare; fetişcane, care de care mai nostime, se căţărau pe scara trăsurii, să-i ceară autografe; cele mai mari ziare publicau mereu interviuri cu domnul Darling, iar oamenii din înalta societate îl chemau la banchete, trimiţîndu-i invitaţii pe care nu uitau să scrie: „Vă rugăm să nu veniţi fără cuşcă".

În ziua aceea atît de frămîntată, doamna Darling stătea în dormitorul copiilor, aşteptînd să se întoarcă George acasă; în ochii ei stăruia o tristeţe adîncă. Priviţi-o numai cum şade şi moţăie în fotoliul ei preferat. Poate că unii dintre dumneavoastră au o simpatie deosebită pentru Peter, iar alţii pentru Wendy. Mie însă, vă mărturisesc, că doamna Darling mi-e cea mai dragă. Ce-ar fi, aşa, ca s-o facem fericită, să-i şoptim la ureche, prin somn, că în curînd copilaşii se vor întoarce acasă? De fapt nu mai au de străbătut decît vreo două mile pînă la fereastra odăii lor şi zboară cu toţii cît pot mai repede, dar deocamdată e de ajuns să-i şoptim doar că sîntem pe drum. Ia, hai s-o facem şi pe-asta!

Acum îmi pare rău c-am făcut-o, pentru că uite-o c-a tresărit şi-a deschis ochii strigîndu-le numele; şi în odaie nu mai e nimeni în afară de Nana.

— Vai, Nana, am visat că s-au întors acasă puişorii mamei!

Nana căţeluşa o privea înlăcrimată, dar nu putea face altceva decît să-şi pună cu duioşie lăbuţa în poala stăpînei; aşa le-au găsit oamenii care au venit să aducă sus cuşca. În momentul în care domnul Darling a scos capul din cuşcă ca să-şi sărute soţia, am băgat de seamă că era mult mai tras la faţă decît înainte, dar că, în acelaşi timp, avea o figură mai blajină.

După ce a stat cîtva timp de vorbă cu doamna Darling, rămînînd pe brînci, cu trupul pe jumătate vîrît în cuşcă, a simţit că-l toropeşte somnul şi s-a încovrigat înăuntru.

— Nu vrei să te duci în

odaia cu jucării a copiilor şi să-mi cînţi la pian un cîntec de leagăn? a întrebat-o el.

Doamna Darling tocmai se pregătea să-i îndeplinească dorinţa, cînd soţul ei a adăugat, fără să se gîndească:

— Închide fereastra, te rog. Mă trage curentul.

— Vai, George, să nu mai spui niciodată aşa ceva! Fereastra trebuie să rămînă zi şi noapte deschisă, ca să poată intra copiii. Zi şi noapte! Zi şi noapte!

Domnul Darling şi-a cerut iertare, iar soţia sa a trecut în odaia alăturată şi a început să cînte la pian. Puţin mai tîrziu, domnul Darling a adormit; în vreme ce tăticul dormea, Wendy şi John şi Michael au intrat zburînd în dormitorul lor.

A, nu! Am scris aşa gîndindu-mă la planul îmbietor pe care copiii îl făuriseră înainte de a fi părăsit noi corabia. Pesemne însă că între timp se va fi întîmplat ceva neaşteptat, pentru că cei care intraseră în odaie nu erau nicidecum ei, ci Peter Pan împreună cu Tilincuţa.

Primele cuvinte rostite de Peter vor avea darul să ne lămurească pe deplin.

— Repede, Tilincuţo — şopti el — închide geamul; trage şi oblonul şi pune zăvorul; aşa. Şi-acum, noi o s-o ştergem frumuşel pe uşă; iar cînd o sosi Wendy, o să creadă că maică-sa a lăsat-o afară, şi-atunci n-o să aibă ce face şi-o să se întoarcă pe insulă cu mine.

În loc să se ruşineze că se purta ca un netrebnic, ţopăia de bucurie. Pe urmă şi-a vîrît nasul în odaia cu jucării a copiilor, să vadă cine cînta la pian. Îi şopti Tilincuţei:

— E mama lui Wendy. E o cucoană frumoasă, dar nu chiar aşa de frumoasă ca mămica mea. Are gura plină de degetare, dar nu atît de plină cum o avea mămica.

Nu cunoştea melodia pe care o cînta doamna Darling — „Cămin, dulce cămin!“ — dar ştia ce înseamnă: „Întoarce-te, Wendy, întoarce-te acasă!“

— N-ai s-o mai vezi niciodată pe Wendy, cucoană, fiindcă fereastra e închisă cu zăvorul! izbucni Peter, nemaiîncăpîndu-şi în piele de bucurie.

A aruncat apoi o privire de după uşă, neînţelegînd de ce se întrerupsese cîntecul, şi a observat că doamna Darling îşi rezemase fruntea de pian şi că pe obrazul ei se prelingeau şiroaie de lacrimi. „O fi avînd poftă acum să deschid fereastra — se gîndi Peter — dar uite că eu nu vreau, nu vreau şi pace!“

S-a mai uitat încă o dată la ea şi i-a văzut iar faţa scăldată în lacrimi. „Mult mai trebuie s-o iubească pe Wendy“ — îşi zise în sinea lui. Acum era supărat pe doamna Darling că nu-şi dădea seama pentru ce Wendy nu se mai putea întoarce la dînsa. Motivul era foarte simplu: „Şi eu o iubesc foarte mult, doamnă. Nu se poate să fie în acelaşi timp şi a mea şi a dumneavoastră“.

Doamna însă nu părea deloc mulţumită şi Peter a simţit o strîngere de inimă. Şi cu toate că s-a ferit s-o mai privească, chipul ei îi stăruia în faţa ochilor. A început atunci să se zbenguie prin odaie şi să se strîmbe cum e mai rău, dar în momentul în care s-a oprit locului, i s-a părut că doamna Darling pătrunsese în pieptul său şi ciocănea să-i dea drumul.

— Bine, bine — a murmurat el în cele din urmă, înăbuşindu-şi un suspin, şi s-a dus să deschidă fereastra. Haide, Tilincuţo — a strigat apoi — la ce să ne pierdem noi vremea?

Şi, zicînd acestea, şi-a luat zborul...

Aşa s-a făcut că pînă la urmă Wendy împreună cu John şi cu Michael au găsit fereastra larg deschisă, lucru pe care, la drept vorbind, nu-l prea meritau. Au coborît aşadar pe podea, fără un pic de sfială; ba încă prîslea uitase şi cum arată casa.

— John — a spus Michael, privind neîncrezător în jur — nu ştiu de ce, dar mi se pare c-am mai fost cîndva pe aici!

— Ba bine că nu, prostule! Uite pătuţul în care dormeai mai înainte.

— Aşa e — a încuviinţat Michael, convins numai pe jumătate.

— Hei, copii — a strigat John deodată — uite şi cuşca! şi s-a repezit să arunce o privire înăuntru.

— Vezi, poate c-o fi Nana — s-a bucurat Wendy.

John a fluierat a mirare.

— Ei, drăcie — a zis el — e un bărbat înăuntru!

— Tata! a exclamat Wendy.

— Vreau şi eu să-l văd pe tăticu! s-a rugat Michael nerăbdător şi l-a privit cu atenţie pe domnul Darling. Nu-i chiar aşa mare ca piratul pe care l-am răpus eu — a spus apoi prîslea, sincer dezamăgit.

Wendy şi cu John au fost cît se poate de nedumeriţi văzîndu-şi tatăl încovrigat în cuşcă.

— Parcă pe vremuri nu dormea în cuşcă! s-a încruntat John, ca omul care începe să se îndoiască de propria lui memorie.

— John — a spus Wendy cu glas şovăielnic — poate că nu mai ţinem minte chiar atît de bine pe cît credeam viaţa noastră de odinioară.

— Ca să vezi ce puţin se sinchiseşte mămica de noi; se poate să nu fie aici să ne primească?! s-a mirat puşlamaua de John.

În momentul acela s-a auzit din nou cîntînd pianul.

— Mămica! a strigat Wendy, vîrînd capul pe uşă.

— Da, ea e! a spus şi John.

— Va să zică, tu nu eşti mămica noastră adevărată, Wendy? a întrebat Michael, care de bună seamă era pe jumătate adormit.

— O, Doamne — a oftat Wendy, simţind primul fior de căinţă — era şi timpul să ne întoarcem.

— Să intrăm binişor înăuntru — le-a propus John — să ne apropiem tiptil de dînsa pe la spate şi să-i astupăm ochii cu mîinile.

Wendy însă, care-şi dădea seama că trebuiau să-i împărtăşească pe ocolite vestea cea bună, ca să n-o sperie, s-a gîndit la un mijloc mai înţelept:

— Să ne strecurăm încetişor în pătuţurile noastre, ca să ne găsească dormind cînd o intra în odaie, ca şi cum nici n-am fi plecat vreodată de acasă.

Şi aşa, cînd doamna Darling s-a înapoiat în dormitorul copiilor să vadă dacă soţul ei aţipise, toate pătuţurile erau ocupate. Copiii se aşteptau s-o vadă dînd un ţipăt de bucurie, dar nu-l auziră. Mămica îi văzuse, bineînţeles, dar nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ştiţi, de atîtea ori îi visase dormind cîte-

şitrei în pătuţurile lor, încît i se părea că şi de astă dată ceea ce i se înfăţişa aievea era tot un vis. S-a aşezat aşadar în fotoliul de lîngă foc, acolo unde şedea odinioară, cînd îi alăpta.

Asta chiar că nu mai puteau să înţeleagă copiii şi deodată i-a cuprins frica pe cîteşitrei.

— Mămico! a strigat Wendy.

— Asta-i Wendy — a murmurat maică-sa convinsă că tot mai visează.

— Mămico!

— Ăsta-i John — a şoptit ea.

— Mămico! a strigat-o şi Michael.

Între timp şi prîslea o recunoscuse.

— Ăsta-i Michael — a tresărit doamna Darling, întinzînd mîinile spre ei, spre cei trei copilaşi neastîmpăraţi pe care credea să nu-i va mai putea strînge niciodată în braţe.

Ba da. I-a strîns la piept, cuprinzîndu-i pe cîteşitrei deopotrivă: pe Wendy, pe John şi pe Michael, care se dăduseră jos din pat şi alergaseră în braţele ei.

— George, George! a strigat doamna Darling cînd şi-a recăpătat glasul.

Domnul Darling s-a trezit pentru a împărtăşi fericirea tuturor, ba chiar şi Nana a dat buzna în odaie. Nici că se putea închipui o privelişte mai duioasă, numai că n-avea cine s-o vadă, afară de un băieţel ciudat, care se uita de afară pe fereastră. Băiatul acela avea parte de nenumărate bucurii pe care alţi copii nu le vor cunoaşte niciodată; dar privea de afară singura fericire din care lui nu-i era dat să se înfrupte nici acum, nici altă dată.

